

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CLAIRE KENT

RELEASE

Don't let him into your mind...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Claire Kent'i

serbest

bırakın

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Claire Kent'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Doku](#)

[z On](#)

[Sonsöz](#)

[Güz'den alıntı Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Önsöz

Hall seks konusunda hiç rahatsız olmamıştı.

Bekâretini on iki yaşındayken büyükannesinin bir alt sokağında yaşayan bir fahişeyle kaybetmişti. O zamandan bu yana geçen yirmi dört yıl içinde, Koalisyon uzayının dört bir yanındaki kadınlarla ve daha gençken ve sınırlarını zorlamaya istekliken birkaç erkekle seks yapmıştı. O kadar çok sikmiş ve sikilmişti ki, hepsinin yüzünü bile hatırlayamıyordu ve hiçbirinin adını bilmiyordu. Her türlü sapkınlığı denemişti ve hiçbir şey onu utandırmamıştı.

Ciddi bir ilişki dışında her şeyi denemişti.

Seks söz konusu olduğunda kendini rahatsız hissetmeye alışık değildi, bu yüzden Evalon sarayının taht odasında otururken hissettiği hafif mahcubiyet çok tuhaftı. Akşamki saray şenlikleri Bayram günü olduğu için her zamankinden daha özenliydi ve belli ki bu, katılanların özellikle oynak olduğu anlamına geliyordu.

Vali Hanım henüz odaya girmemişti ama geniş odayı dolduran ziyafet masalarının etrafında toplanmış iyi giyimli insanlar çoktan birbirlerine girmişlerdi bile.

Ona en yakın masada oturan bir kadın sandalyesinde eğilmiş ve partnerinin sikini emiyordu. Hall, kadının yanaklarının düzenli aralıklarla çukurlaşmasını ve adamın kalçalarının kadının ağzına girmeye başlamasını izledi.

Masaların ortasında yemyeşil, egzotik meyveler vardı. İnce kırmızı şarap - taklit şarabın olabileceği kadar iyi - bardaklara doldurulmuştu. Ve o kadın masada bir adama oral seks yapıyordu.

Hall başını salladı ve başka tarafa baktı.

Kendilerini Evalon'un Leydi Valisi'nin "Potansiyelleri" olarak ilan etmiş olan diğer erkeklerle birlikte oturuyordu. İçlerinden birini seçecekti. Her hafta seks partneri olmaları için, sonunda ömür boyu bir arkadaşına karar verene kadar. Vali Hanım onları reddedinceye kadar başka bir kadına dokunmalarına izin verilmiyordu.

Hall'un şüphe uyandırmadan sarayda kalabilmesi için bu haftalık Bayram Günleri'nden en az dördünü atlatması gerekiyordu. Bu da bu gece kendisinin seçilmesine izin vermemek için dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu. Bir kere, haftayı kibirli, şımarık bir Koalisyon figüranına erotik zevk vererek geçirmek istemiyordu.

Bir diğeri, Lenna'yla birlikte bu işi bitirmeleri en az bir ay sürerdi.

Sonunda elde edecekleri kazanç mükemmel olacaktır. yönetmek. Yaptıkları işin yaklaşık yarısı kaçakçılıktı ve bu çok zor olduğu ve çok büyük bir iş gerektirdiği için özellikle kazançlı bir iş olmalıydı. zaman taahhüdü.

Eğer bu, haftalarca cinsel özgürlüğün bu bayağı gösterişine katlanmak zorunda kalacağı anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacaktı.

Ne de olsa geçen yıl ters giden bir adam kaçırma işinde aptalca tutuklanmasına izin verdiğinde, bir hapisane gezegeninde uzun haftalar geçirmişti. Buradaki hiçbir şey onu o hapishanenin neredeyse kırdığı kadar kıramazdı.

Potansiyeller bölümünde yanındaki adam -akılsız, abartılı bir servet avcısı- tahrik olmaya başlamıştı. Hall adamın varlığından bunu hissedebiliyordu, ama göz ucuyla bakıp adamın aletini kendi gözleriyle görmek istemiyordu.

Hall gözlerini devirmemek için mücadele etmek zorunda kaldı.

Geldiğinden beri üç akşam bu "Mahkeme oturumlarına" katılmıştı ama bunlar Bayram Günleri olmadığı için çok daha az ayrıntılı olmuştu. Bu gece tamamen başka bir şeydi ve belli ki saatlerce sürecekti.

Onlar bu işi bitirene kadar kazancının her zerresini hak etmiş olacaktı.

Sıkıntısından uzaklaşmak için odayı araştırdı, ilginç yüzler aradı. Gözleri odanın uzak köşesindeki Lenna'ya takıldığında şaşırdı.

Bu geceye ziyaretçi olarak katılıyor olmalı. Burada bulunan insanların çoğu ziyaretçiydi - bu gezegenin ve bu Divan'ın aptalca bir şekilde gerçeklikten vahşi, zevkli bir kaçış olduğunu düşünen turistler.

Hall'a her şey sahte geliyordu; buradaki pek çok insan hayatlarına anlam katacak *herhangi bir* şey için umutsuzca çırpınıyordu.

Onlara verecek bir cevabı yoktu ama *bunda* bir anlam aramak için fazla zeki ve deneyimliydi.

Lenna'nın gözleriyle buluştu ve bakışlarını kaçırmadan önce bilerek bir bakış paylaştı. Onu tanıdığını kimsenin görmesine izin veremezdi. Onunla yıllardır aralıklı olarak işlerde çalışıyordu ve son altı aydır da çoğu zaman birlikte çalışıyorlardı. Daha iyi bir ortak isteyemezdi.

Otuz kadar ezikle birlikte Potansiyeller bölümünde sıkışıp kaldığı için muhtemelen gizliden gizliye ona gülüyordu. Lenna sempatikliği ya da yumuşak kalpliliğiyle tanınmazdı.

Hall başını çevirdiğinde, gözleri daha önce hiç görmediği, sadece en önemli kişilerin kullandığı kapıdan salonun ön tarafına giren bir kadına takıldı.

Hiçbir şekilde anons edilmedi ve kürsüdeki uzun masaya doğru sessizce yürüdü, sonunda her zaman boş olan sandalyeye ulaştı.

Odanın ışığında parıltıyan koyu şarap rengine ipek bir elbise giymişti. Vücudu gösterişli ve kıvrımlıydı ama cinselliğini sergileyen biri gibi hareket etmiyordu. Aksine, utangaç görünüyordu. Sanki başka bir yerde olmayı tercih eder gibiydi.

Hall'un onu izlemeye devam etmesinin nedeni buydu. Sanki bu odada gerçekten burada olmak istemeyen tek iki kişi onlarmış gibi hissediyordu.

Masaya oturduktan sonra onu daha net görebildi ve kim olduğunu anladı.

Vali Hanım'ın bir kız kardeşi vardı, belli ki hastaydı ve saray etkinliklerine pek katılmıyordu. Bu o olmalı.

Kız kardeşi gibi çarpıcı bir güzelliği yoktu ama incelikle oyulmuş yüz hatlarında, dolgun dudaklarında, saçlarının ince parıltısında çekici bir şeyler vardı.

İlk bakışta her şeyini göstermezdi. Dikkatlice bakmak zorundaydınız. Uzun süre bakmak zorundaydınız.

Hall onu izleyerek kendini eğlendirdi ve onun etrafında olup biten sınır tanımaz faaliyetlerden hoşlanmadığını görmekten memnun oldu.

Gözlerini öpüşen ve sevişen çiftlerden kaçırdı. Şarabını sadece yavaşça yudumladı. Ara sıra elini yüzünün önüne götürüyordu, Sanki havada hoşlanmadığı bir koku varmış gibi.

Birkaç kişi onunla konuşmak için eğildiğinde bile tek kelime etmedi. Sadece kısaca gülümsüyor ya da başını sallıyordu.

Hall onun hakkında ne yapacağını bilmiyordu.

Kafası meşgul olduğu için zaman hızla akıp gitti ve uzak köşedeki müzisyenlerin çaldığı ani bir boru sesi duyduğunda şaşırdı.

Herkes gibi onun da gözleri Vali Hanım'ın görüldüğü kraliyet girişine kaydı.

Bugün gözlerine uyması ve ateşli kıızıl saçlarıyla kontrast oluşturması için mavi ipek giymişti. Hall onun güzel olduğunu fark etti. Yine de ondan hoşlanmamıştı.

Bu odadaki insanlara, özellikle de Potansiyeller bölümündeki erkeklere sanki kendi nesneleriymiş gibi baktı.

Ona göre muhtemelen öyleydiler.

Bu gece ne yapacağı ona söylenmişti, bu yüzden kendi bölümüne doğru yürüyüp onunla birlikte sıraya giren her bir erkeği incelemeye başladığında şaşırmadı. Haftalık partnerini seçecekti - eğer onun gözüne girebilirse kalıcı olmaya hak kazanacaktı.

Hall, onun gibi birinin eşi olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu.

Daha önce izlediği güzel, ilginç kadına doğru baktı ve onun gözlerinin kız kardeşinde olduğunu gördü. Bu kadar uzaktan onun yüz ifadesini okuyamıyordu.

Vali Hanım karşısında durduğunda nefesini tuttu. Kesinlikle seçilemezdi ama kadın uzun bir süre onu aşağı yukarı süzdü.

Hall kadınlar için çekici olduğunu biliyordu, ancak bir iş üzerindeyken ya da biriyle yatmak istediğinde bunu avantaja çevirmek dışında nasıl görüldüğü pek umurunda değildi. Şu anda, bir kadını saklamak zorundaydı. Bayan Vali parmaklarına dokunmak için uzandığında yüzünü buruşturdu.

Dokunuşları aracılığıyla onunla hemen bir iç bağlantı kurdu, onun ilgi ve cazibe duygularını okudu ve bunun yerine ilgisizlik hissetmesi için onları gizlice tersine çevirdi.

Eşsiz yeteneğini açığa çıkarmamak için çok dikkatli olmak zorundaydı, bu yüzden bağlantı çok zayıftı. Ama işe yaradı. Kadının yüz ifadesinin değiştiğini gördü ve elini bırakıp bir sonraki Potansiyel'e geçti.

Hall bir nefes verdi ve kıl payı kurtulduğu için eğlendiği her halinden belli olan Lenna'ya baktı.

Sonra gözlerini tekrar kız kardeşine çevirdi. Adının Kyla olduğunu şimdi hatırlıyordu. Gözleri hâlâ Vali Hanım'ın üzerindeydi. Muhtemelen ona bakmamıştı bile.

Hall başka birine bakmak ya da düşünmek istemiyordu. Onu daha önce kimseyi istediğini hatırlamadığı bir şekilde istiyordu. Onu tanımıyordu bile. Ona neden bu şekilde tepki verdiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ve onu hiç fark etmemişti. Onun varlığından bile haberi yoktu.

Burada bir iş için bulunuyor olabilirdi ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca epeyce boş vakti olacaktı.

Bu gezegenden ayrılmadan önce onun varlığından haberdar olmasını sağlayacaktı.

OceanofPDF.com

Bir

Evalon gezegeni 496 yıl boyunca zevk ve sefayla anıldı.

Evalon'un ilk İmparatoriçesi Mira, sarayını kurup galaksideki en yozlaşmış zevklerle doldurduğundan ve on yıl sürecektir bir eş arayışına başladığından beri, gezegenin kültürü ve itibarı bir daha asla değişmemek üzere yerleşmişti. Zalim Koalisyon bilinen evreni ele geçirmeye başladığında, yumuşak, barışçıl Evalon'u tek bir gönülsüz saldırıyla yuttuğunda bile, gezegenin karakteri değişmedi.

Hükümdar artık İmparatoriçe yerine Vali Hanım olarak anılıyor olabilir, ancak gelenek her zaman sert bir şekilde ölmüştür ve insanların ve gezegenlerinin doğası asla değişmemiştir.

En azından belirgin bir şekilde değil.

Evalon hâlâ çevresindeki tüm galaksiler için önemli bir tatil yeri ve Saray hâlâ her zaman olduğu kadar zengin ve çökmüş durumdaydı. Yüz yıldır tahttan hiçbir kraliyet yasası ya da beyannamesi çıkmamıştı ama şimdiki Vali Leydi Patrice hâlâ halkının davranış ve tutumlarını belirliyordu.

Kız kardeşi Kyla hariç herkes için.

Kyla, neredeyse Koalisyon'dan nefret ettiği kadar Saray'dan da nefret ediyordu.

Kraliyet ailesinin bir üyesi olarak statüsü nedeniyle saray arazisinden refakatçi olmadan ayrılmasına izin verilmiyordu, ancak kraliyet görevlerinden mümkün olduğunca sık uzaklaşıyordu. Bu ya yatağına gitmek ya da yürüyüş yapmak anlamına geliyordu.

Bu öğleden sonra, daha çok bu sabah yapımını bitirdiği yeni botlarını denemek için yürüyüşe çıkmaya karar vermişti.

Saray arazisi birkaç yüz mil kareden oluşuyordu ve arazinin büyük bir kısmı ekilmemiş ormandı. Bugün, çocukken bulduğu patikalardan ormanın içinden geçerek saray arazisini çevreleyen duvarın bir tarafına kadar yürüdü.

Orada bir yabancıyla karşılaştı.

İri yarı ve tıraşsızdı ve genel, çoğaltılmış viski kokuyordu. Birkaç metre öteden bile kokusunu alabiliyordu. Görünüşe göre arazide gezintiye çıkmıştı ve yürüyüşü taşıdığı içki şişesiyle renkleniyordu.

Onu gördüğünde hoş olmayan bir hırlama sesi çıkardı.

Kalp atışları bir anda hızlandı, ona mesafeli bir gülümseme verdi ve arkasını dönerek koşuyormuş gibi görünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde tam tersi yönde yürümeye başladı.

Sekse ya da tipik Evalon eğlencelerine ilgi duymamasına rağmen Kyla'nın erkeklerle bir sorunu yoktu. Ancak sarhoş erkeklerin genellikle kuralları unuttuğunu ve bunlardan birkaçının temel insani terbiyeyi unuttuğunu fark etmişti. Onlardan uzak durmak her zaman işine yaramıştı.

Ne yazık ki, bu adam görmezden gelinmekten hoşlanmayan daha kötü bir sarhoştur. Kadın ormana geri adım attığında bile onu takip etti.

"Nereye... gidiyorsun, güzel şey?" diye mırıldandı, yaklaştıkça adamın nahoş kokusu daha da yoğunlaşıyordu.

Tamam. Kaçmak işe yaramıyordu. Belki de ihtiyacı olan şey buz gibi bir dayaktı. Kaçmak bir seçenek olmadığında bu strateji genellikle işe yarardı.

Omurgasını dikleştirdi ve ona soğuk bir şekilde bakmak için arkasını döndü. "Eğer arkadaş istersen, saraydaki halka açık odaları deneyebilirsin, ya da köyde mükemmel bir şarap barı var. Ancak ben yalnız kalmayı tercih ederim."

Gözleri kısıldı ve daha da yaklaşarak onu kendisinden uzaklaşmaya zorladı. "Kendini beğenmiş küçük bir sürtüksün, değil mi?" Şişesinden bir yudum daha aldıktan sonra ekledi: "Sorun değil. Sana gerçek bir erkeğin nasıl hissettiğini gösterebilirim."

Harika. Sarhoştur, pisliğin tekiydi ve arkaik bir klişeydi. Erkek turistler ya da ziyaretçiler Evalon'da zaman zaman bu şekilde davranıyorlardı. Belli ki, açık cinsellik ve fantezi-gerçekleştirme, onları istedikleri her şeyi yapabiliyorlardı. Sarayda ve arazide güvenliğin bu kadar fazla olmasının nedenlerinden biri de buydu ve bu yüzden muhafızlar ve saray görevlileri dışında kimse silah taşıyamazdı.

O anda etrafta başka kimse yoktu, bu yüzden Kyla ürkmüş bir hayvanla konuşur gibi sakince konuştu. "Eminim senin nasıl bir erkek olduğunu görmek isteyen bir sürü kadın vardır. Ama bu bana göre değil. Halka açık odaları deneyin. Evalon'da kadınların seçme hakkı olduğunu unutma. Bir Leydi Valimiz var, hatırladın mı?"

Kadın valiye ve cinsel partnerlerini kadınların seçmesi politikasına rağmen, Evalon'da kontrol aslında erkeklerin Koalisyon uzayındaki diğer gezegenlerde olduğu kadar kadınların elinde değildi. Koalisyon Konseyi dışında kimse kontrolü elinde tutmuyordu ve onlar da en azından fırsat eşitliğine sahip hükmedicilerdi. Son bin yılda Dünya'dan yayılan insanların yaşadığı çok sayıda galaksideki erkek ve kadın merkezli gezegenleri ayırım gözetmeksizin ele geçirdiler. Koalisyon diğer türlerin gezegenlerini de ele geçirirdi, eğer başka hissedebilen, akıl yürüten yaşam formlarıyla karşılaşmış olsalardı.

"Burada bir kadın var," diye mırıldandı adam, matarasını yere bırakmadan önce bir yudum daha aldı. "Şimdi buraya gel, küçük sürtük." Ona daha da yaklaştı.

Kyla daha önce hiç bu kadar kötü bir davranışla karşılaşmamıştı. Mahkeme oturumlarında fazla dikkat çekecek kadar güzel değildi ve bunun dışında halka açık alanlardan mümkün olduğunca uzak durmayı tercih ediyordu. Çok şaşırdığı için bir an donup kaldı. Kendisine doğru uzanan adama bakakaldı.

Adamın kendisine dokunacağını anladığında, iki eliyle onu itti. "Bana bir şey göstermeni istemiyorum. Git başımdan!" Çok yüksek sesle konuşmuştu, sarhoş erkeklerin bazen yüksek sesle karşı karşıya geldiklerinde ne yapıyorlarsa bırakacak kadar irkildiklerini biliyordu.

Bu durmadı. Sadece daha öfkeli görünüyordu. Onu omuzlarından yakaladı ve bir ağaca doğru itti. "Küçük bir kavgayı severim sürtükler."

O kadar sersemlemiş ve dehşete düşmüştü ki boğazı düğümlendi. Onu ağaca çarptığı için sırtı ağrıyordu ve şimdi yüzü sanki onu öpecekmiş gibi ona doğru eğilmişti.

Bu adam tarafından öpülmek üzere değildi. Boğazındaki düğümden çılgılık atamayabilirdi ama hareket edebilirdi. Onu itti.

tekrar uzaklara.

Onu uzağa itecek kadar güçlü değildi ama bacağını kaldırabilmesi için vücutları arasında yeterince boşluk vardı. Adamın kasığına sert bir darbe indirdi ve adam acı içinde iki büküm olduğunda koşmaya başladı.

Aynı anda hem terliyor hem de üşüyordu ve ormandan tekrar çıkarken zorlukla nefes alabiliyordu. Sarhoş adam gerçekten de onu kovalıyordu. Alkol ve öfke zihnini o kadar bulandırmış olmalıydı ki sağlıklı düşünemiyordu. Güvenlik dronları düzenli aralıklarla duvarın çevresinde tur atıyordu. Bunlardan biri tarafından fark edildiğinde, saray muhafızları ona yardım etmeye gelecekti.

Yerdeki bir çukurda tökezledi ve adam o kendini toparlayamadan ona yetişerek onu yere çekti.

Tamamen içgüdüsel olarak hareket ederek yuvarlandı ve dizlerini hedef alarak iki bacağıyla birden olabildiğince sert bir tekme savurdu.

Acı içinde kükrerken bacakları büküldü ve onun yanında yere düştü.

Bir dronun vızıldayarak geçtiğini duydu ve yardımın yakında geleceğini biliyordu.

Zihni olanları, hatta şu anda olanları bile algılayamıyordu. Ama bu adamın kendisine dokunmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Tanıdığı ve sevdiği erkeklerin ona dokunmasına izin vermezdi. Bu iğrenç, vahşi yabancının da dokunmasına kesinlikle izin vermeyecekti.

Hall geçen gün bulduğu bir patikadan hızla ormana doğru ilerledi. Lenna'yla buluşmaya gidiyordu, bu da onu kimse görmeden saray arazisinden çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Düşünüldüğü kadar kolay değildi.

Yine de dün bir yolunu bulmuştu ve kısa bir süreliğine de olsa uzaklaştığı için mutluydu. Sarayda klostrofobik hissetmeye başlamıştı; parfüm, aynalar ve uzanan bedenler arasında sıkışıp kalmıştı. Vali Hanım'ın kız kardeşi Kyla'ya duyduğu ilgiyle bile dikkatini dağıtamamıştı çünkü onu sarayda sadece birkaç kez görmüştü ve hiç yalnız karşılaşmamıştı.

Vazgeçmekten ne kadar nefret etse de, onu asla tanıyamayacağını kabulleniyordu.

Ormanın kenarına ulaşmış ve görünmeden aşmanın bir yolunu bulduğu duvarın uzak köşesine doğru ilerliyordu ki birinin haykırdığını duydu.

Sesi bir kadına benziyordu. Sanki başı dertteymiş gibi.

Hall bir kahraman değildi. Hayatının çoğunu kendi başının çaresine bakarak, rahat yaşamak için yeterli parayı biriktirmeye çalışarak, kimseye muhtaç olmamak için mali özgürlüğünü kazanmaya çalışarak geçirmişti. Ama biri yardım çağrısı yaptığında arkasını dönüp gidecek kadar kalpsiz değildi. Arkasını döndü ve sese doğru yöneldi.

Görülmemek için ormanın kenarından uzaklaştı. Eğer Saray görevlileri ya da muhafızlar onun saraydan çıkmaya çalıştığını öğrenirlerse bütün işi biterdi. Ancak ağaç dallarının arasından bir adamın bir kadını kovaladığını ve onu yere doğru çektiğini gördü.

Hall öne atılarak ona yardım etmek için acele etti.

Bu sadece içgüdüseli. Eğer biri tecavüze ya da saldırıya uğruyorsa, yapabiliyorsanız yardım edersiniz. En azından o hâlâ yardım ediyordu - özellikle de hapishanede geçirdiği ve etrafında her türlü zulüm yaşanırken hiçbir şey yapamadığı o haftalardan sonra.

Kadın adamın dizlerine tekme atınca durdu. Kendisinden çok daha iri ve güçlü birini yere sermek çok iyi bir hamleydi. Bu kadın sıkı dövüştü. Birinin saldırıya uğradığında nasıl tepki vereceğini asla bilemezsiniz. Donup kalmak hem erkekler hem de kadınlar için savaşmak ya da kaçmak kadar doğal bir içgüdüydü ve bu içgüdünün boyut ya da güçle hiçbir ilgisi yoktu.

Adamın tamamen öldüğünden emin olmak için tekrar hareket etmeye başladı, ama sonra üniformalı saray görevlilerinden birkaçını gördü kılıçlarını çekmiş muhafızlar yaklaşıyor.

Kadının artık güvende olduğu belliydi, bu yüzden Hall ormanın sığınağına geri döndü ve muhafızların gelip kadının ayağa kalkmasına yardım etmesini izledi.

Kadın kirliydi ama yara almamıştı, adam ise acı içinde yerde kıvranıyordu.

Hall kadının Kyla olduğunu ancak o zaman fark etti.

Kızın zarar görmemiş olması onu rahatlatmıştı ve kızın kendini savunma becerisinden çok etkilenmişti. Ama onu kurtarma, onun için kahraman olma şansını kaçırmıştı ve bu gerçekten çok kötüydü.

Sanki kader onu asla tanıma fırsatı bulamayacağını belirlemişti.

İyi olduğundan emin olmak ve onunla konuşma fırsatı bulmak için oyalanmak istedi ama beyni bunu yapmamasını söyledi. Lenna'yla buluşabilmek için köye girmesi gerekiyordu ve muhafızlar Kyla'nın etrafında takılmaya çalıştığından şüphelendim.

Onun için yasak bölgeydi ve her zaman da öyle kalacak gibi görünüyordu.

Kurtarma görevinin yarıda kesilmesinden sonra salgılanan adrenalin yüzünden biraz titriyordu ama bunu üzerinden attı ve arkasını döndü.

İş her zaman en önemli şeydi. Hayatında başka hiçbir şeyin öncelik haline gelmesine izin veremezdi -eğer sonunda kendini özgür hissedeceği bir noktaya ulaşacaksa.

Saray muhafızları ayağa kalkmasına yardım ettiklerinde Kyla o kadar çok titriyordu ki ayakta zor duruyordu.

Her iki muhafızı da tanıyordu ve içlerinden birinin adını biliyordu.

Harley endişeyle onu taradı. "İyi misiniz Leydi Kyla?"

"Evet." Sesi kesilince boğazını temizledi ve kollarını karnına doladı. "Ama bu adamın dünya dışına çıkarılması gerekiyor. Belli ki kurallara uyamıyor."

Gardiyanlar ne olduğunu açıkça anladılar ve yüksek sesli itirazlarına rağmen sarhoş adamı ayağa kaldırıp metal kelepçelere vurmakta tereddüt etmediler.

"Odanıza dönmek için yardıma ihtiyacınız var mı, Leydi Kyla?" Harley sordu. Kısa boylu, tıknaz ve normalde sessiz biriydi. Gözleri her zaman nazikti.

"Hayır, teşekkür ederim. Biraz titriyorum, o yüzden sanırım yürüyüp gideceğim."

Daha çok yalnız kalmak istiyordu. Adrenalin hâlâ içinden akıyordu ve paniği o kadar çabuk durmuştu ki fiziksel olarak bunu algılayamıyordu.

Midesi bulantıyla çalkalandı ve sağ gözünün arkasında donuk bir zonklamanın başladığını hissetti.

Çabucak sakinleşmesi gerekiyordu yoksa migreni tutacaktı. Sık sık migreni tutardı ve onu her zaman bayıltırdı.

Muhafızlar homurdanan tecavüzcüyle birlikte ortadan kaybolduğunda, Kyla derin nefesler alıp kendini toparlamaya çalıştı. Kendini güvende hissettiği yerde olması gerekiyordu ve dünyada böyle hissettiği sadece iki yer vardı. Biri onun odasında idi. Ama bu çok uzaktı, bu yüzden diğerine yöneldi.

Sadece bir dakika içinde ağaca ulaştı ve tırmanmaya başladı. Yavaş hareket etmek zorundaydı, çünkü daha önceki karşılaşmasından dolayı hâlâ titriyordu.

On üç yıl boyunca, on yaşındayken bu ağacı bulduğundan beri, koltuk şeklindeki büyük, düz bir dalın üzerine oturmuş ve duvardan dışarı bakarak altından geçen dünyayı izlemişti.

Ilık havası, masmavi gökyüzüyle ve güneşin hemen altında gezinen her iki ayın da dolu ve görünür olduğu güzel bir gündü. Gelişmiş yerleşim jeneratörü tarafından yaratıldıkları için buradaki tüm günler çoğunlukla aynıydı ve Kyla çevresinin güzelliğinin neredeyse hiç farkında değildi.

Hâlâ o adamın nefesinin kokusunu alabiliyordu. Ondan kaçmasaydı neler olabileceğini hayal edip duruyordu. Kendini daha iyi hissetmek için ağaçtaki küçük bir deliğe sakladığı dürbüne uzandı.

Evalon'un bahçeleri eskiden köyün çevresine ve çok daha ötesine kadar uzanıyordu ama Koalisyon'un kişisel mülkiyetin sınırlarıyla ilgili politikalarına uygun olarak yüz yıl önce gezegendeki yaşanabilir arazinin boyutunu küçültmek zorunda kalmışlardı. Şimdi, yemyeşil ve sevimli manzara - saray binalarının beyaz kuleleri, hoş kokulu meyve bahçeleri ve geniş lavanta tarlaları- eskiden olduğundan çok daha küçüktü.

Yine de Kyla dürbününü saraya ya da araziye odaklamadı. Onları saraydan çıkan tek yola odakladı.

Saat henüz erken olduğundan, kasaba halkının çoğu köyü dolduran özel dükkânlarda çalışmaya devam ediyordu. Motorlu taşıtlar Resmi görevler dışında, araçların köye ya da saray arazisine girmesine izin verilmiyordu.

İş dünyası, turistler ve yerel halk ya yürüyor ya da kiralanan çöp arabalarında taşınyordu.

O korkunç adamı halka açık fırlatma limanı ve yanaşma istasyonuna götüren iki muhafız dışında köy manzarası her zamanki gibiydi. şehrin dışında.

Kyla görüş alanından çıkıp diğer binalar tarafından engellenene kadar onları izlemeye devam etti. Adamın Evalon'a geri dönmesine asla izin verilmeyeceği gerçeği içini rahatlatıyordu.

Alışkanlıktan olsa gerek, merceklerini saray arazisini göreceğ şekilde yüksekçe inşa edilmiş bir açık hava kafesinin terasına çevirdi. Burası sarayda oda kiralamaya parası yetmeyen turistler arasında popülerdi ve Orada sık sık ilginç insanlar görüyordu. Birkaç aile ve çift göz gezdirirken, kafede yemek yemenin, köyde dolaşmanın, başka bir gezegende tatil yapmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Saray muhafızları olmadan tek başına bir şey yapmak.

Hiç yaşamamıştı ve muhtemelen hiç yaşamayacaktı. Hayatı, tıpkı kız kardeşininki gibi, doğuştan sahip olduğu haklar tarafından belirlenmişti.

Patrice, Leydi Vali, çökmekte olan bir sarayın başı, zevk ve kültürün hakemi olmak için doğmuştu. Beş yıldan daha uzun bir süre önce başladığı, geniş kapsamlı bir eş arayışını başlatmak için doğmuştu.

Öte yandan Kyla, Patrice'in bir kız çocuğu doğurmadan ölmesi durumunda yedek olarak, Patrice bir varis doğurana kadar kendisi için hiçbir şey yapamadan sarayın gölgelerinde solup gitmek üzere doğmuştu.

Kyla kafedeki diğer masalara göz gezdirdi ve dürbünü bırakıp geri dönmeye karar verdi. Hâlâ tanıdık, hafif bir zonklama hissediyordu. Sağ gözünün arkasındaki ağrı, migreninin tutabileceği konusunda onu uyarıyordu. Ağrıyı dindirmenin tek yolu odasında sakladığı bir iğneydi. Migreni şiddetlenmeden önce geri dönmesi gerekiyordu. Zaten şimdi kendini daha iyi hissediyordu, önceki adrenalinin etkisi geçmeye başlamıştı. dağıldı. Kafeyi son bir kez daha gözden geçirdi, artık geri dönebilecek kadar sağlam olduğuna karar vermişti ki köşedeki masada tanıdık bir yüz gördü.

Şu anki Potansiyellerden biriydi.

Mahkemede her zaman yirmi ya da otuz Potansiyel vardı ve Kyla'nın zihninde geniş omuzlardan oluşan bir bulanıklık içinde birbirlerine karışıyorlardı, yakışıklı yüzler ve güzel kıyafetler. Kyla'nın bunu fark etmesinin tek nedeni

Çünkü son iki haftadır neredeyse Patrice'in partneri olarak seçiliyordu.

Kafede olmamalıydı. Potansiyellerin kendilerini ilan ettikten sonra saray arazisinden ayrılmalara ya da bir kadınla birlikte olmalarına izin verilmezdi - Patrice onları reddedinceye kadar.

Bu siyah saçlı adam burada olmamalıydı. Bu yasalara aykırıydı. Kyla doğruldu ve adamın yüzüne odaklandı, farkında olmadan düzgün hatlarını ve karizmatik gülümsemesini takdir etti. İnanılmaz derecede yakışıklıydı ve sanki iddia edemeyeceği hiçbir şey yokmuş gibi, neredeyse doğal olmayan bir özgüven havası vardı. Geçen hafta seçilemediğinde gülümsemiş ve gösterişli bir teslimiyetle ellerini havaya kaldırmıştı.

Patrice haftalık partneri olarak bu adam yerine sarışın adamı seçmekle aptallık etmişti. Abartılı fiziği ve mülayim

Sarışının yakışıklılığı bu adam kadar çekici değildi.

Ama saray duvarlarının dışında ne işi vardı?

Kyla izlerken, sarışın bir kadın onun oturduğu masaya yaklaştı. Ona katılırken gülümsedi ve konuşmaya başladılar. Kadın sade pantolonu, çizmeleri ve ceketıyla çok güzeldi ama konuşmaları romantik ya da kişisel görünmüyordu. İş konuşuyor gibiydiler.

Bu adam belanın peşindeydi. Yanlış bir şeyler vardı. Evalon Sarayı'nda bir Potansiyel iken tanımadığı bir kadınla iş konuşması yapmamalıydı.

Kyla onun yüzünü inceledi ama ilgi ve belli belirsiz bir eğlence dışında bir şey okuyamadı. Kafasının içinde onun göremediği daha fazla şey dönüyor olmalıydı. Kız kardeşi tüm dikkatleri üzerine çekerken, o hayatını gölgelerde geçirmişti. Kyla insanları nasıl okuyacağını biliyordu. Bu adamı neden okuyamadığını anlamıyordu.

Konuşma sadece üç ya da dört dakika sürdü ve sonra adam ayrılmak için ayağa kalktı. Bu çok garipti. Belki de sadece bilgi alışverişi yapmak için buluşmuşlardı.

Ama ne tür bir bilgi?

Adam en yakın saray kapısına doğru gitmek yerine duvara doğru ilerlemeye başladı. Kyla onun nereye gittiğini hemen anladı.

Duvarların dışında olmaması gerekiyordu ve iyi eğitimli muhafızlarla karşı karşıya gelmeden içeri girmenin tek bir yolu vardı.

Kyla bunu çocukken bulmuş ve yakalandıktan sonra aldığı cezalar onu içeride tutmaya yetecek kadar acı verici hale gelene kadar birkaç kez duvarın dışına kaçmıştı. Bu adamın onu nasıl bu kadar çabuk bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ağaçlar bir köşede duvara kadar uzanıyordu ve sarmaşıklar taşların her yerinde büyümüştü. Ağaçların gölgesinde, güvenlik dronlarının taramaları arasında zamanlama yapılabilir ve sarmaşıklar kullanılarak duvara tırmanılabilirdi.

O noktaya gitti ve yakındaki bir banka oturdu. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, sadece o adam daha önce ona saldırdığında kendini çaresiz hissetmişti ve şimdi kendini daha güçlü hissetmek için bir şeyler yapmak istiyordu. Bir şeyle ya da biriyle yüzleşmek istiyordu.

Yakışıklı, siyah saçlı adamın çok etkileyici bir güç ve çeviklikle duvara tırmanması için sadece beş dakika beklemesi gerekti.

Adam onu bankta gördüğünde, kısa bir şaşkınlık parıltısı yakaladı ve hemen sakladı.

Bu adam kesinlikle havalı bir müşteriydi.

"Günaydın," dedi muhtemelen çoğu kadını nefessiz bırakan geniş bir gülümsemeyle. Yakından bakınca, onun son derece canlı yeşil gözleri olduğunu görebiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ayağa kalktı ve ona doğru adım attı.

Onu

"Keşfetmek."

"Sen bir Potansiyelsin. Keşfetmeye izin yok."

İçini çekti ve ona bir gülümseme daha verdi, bu seferki sevimli bir şekilde koyunsu bir gülümseme idi.

"Kız kardeşine söyleyecek misin?"

Onun kim olduğunu bilmesine şaşırmıştı. Çoğu insan onu fark etmemişti bile. "Bilmiyorum," diye itiraf etti ona gerçeği söyleyerek.

Gülümsemesi ısındı. "Saraya geri dönerken seni ikna edeceğim."

Gözünün arkasındaki zonklama son birkaç dakika içinde şiddetlenmişti. Bu adamın davranışları yüzünden dikkati dağılmıştı. Ama şimdi tekrar hissetti, yani

Odasına dönene kadar migreni bastırmaya çalışarak eliyle gözünü kapattı.

"Sorun ne?" diye sordu adam, ifadesi değişmişti. "Hiçbir şey." Kadın elini indirdi.

İkna olmuş görünmüyordu. "Bir şey mi oldu?"

Sanki daha önce ona ne olduğunu biliyor gibiydi -ya da neredeyse başına geliyordu- ama bunun mümkün olmasına imkân yoktu. "Tabii ki hayır."

"Hadi saraya geri dönelim."

"Seni benimle yürümen için davet etmedim."

"O zaman ben de arkandan yürüyeceğim. Ne de olsa aynı yöne gidiyoruz."

Bu adamı şüpheli bir mesafede tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen, bir çekim ve takdir duygusu hissetti. Büyülemeye alışkın olmalı Karşılaştığı her kadının pantolonunu indirirdi, ama o kadınlardan biri olmayacaktı.

Kaşlarını çattı ve arkasını dönerek saraya giden en kısa patıkaya doğru ilerlemeye başladı. Söz verdiği gibi, adam onun arkasından yürüyordu ama kadın onun varlığının son derece farkındaydı.

Gözleri vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyormuş gibi hissediyordu.

Normal kıyafetini giymişti - uzun bir tunik, binici pantolonu ve yeni tamamladığı botları - ama birden daha çekici giyinmiş olmayı diledi. Bu onun için o kadar alışılmadık bir duyguydu ki, daha önceki yakın karşılaşmasının onu tamamen sarstığına karar verdi.

Bir dakikalık sessizliğin ardından adam, "Konuşabilir misiniz diye merak ettim," dedi.

Kadın gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"İki haftadır buradayım ve sizi sadece üç kez Mahkeme'de gördüm. O zamanların hiçbirinde tek kelime etmediniz."

Kendisini bu kadar keskin bir şekilde fark ettiğini bildiği için bir utanç ürpertisi hissetti. Yürürken sağ gözünü yine avucuyla kapattı. Migreni hızla ilerliyordu. Saraya varmadan önce tam gelişmiş olacaktı. İlk belirtiyi fark eder etmez geri dönmemekle aptallık etmişti. "Tek kelime etmediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni izledim." "Her zaman değil."

"Hayır, ama biriyle konuşup konuşmadığınızı fark edecek kadar. Konuşmadınız. Bunu çok garip buldum."

Adamın arkasından gelen sesinden sıkılmaya başlamıştı, bu yüzden adam onunla aynı hizaya gelene kadar durakladı. "Garip değil. Saray Leydi Patrice'le ilgili. Benimle ilgili değil."

"Olabilir. Ama diğer kadınlar iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Sen neden eğlenmiyorsun?" "Bana göre değil."

"Zevk senin işin değil mi?"

"Saray benim hoşlandığım şey değil. Tüm o seks ve aşırı düşkünlük." "Seks sana göre değil mi?"

Sebepsiz yere yanaklarının ısındığını hissetti. Seks hakkında konuşmaktan hiç utanmıyordu. Bu onun dünyasının ve kültürünün bir parçasıydı.

On iki yaşından ve Saray'da ilk kez boy gösterdiğinden beri. Bu adamın dobra sorusu karşısında neden kızardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Hayır," dedi ona, migreninin şiddetlendiğini hissederken bir kez daha korkuyla ürperdi. "Her şey... boş."

"Yani seks yapmayı tamamen bıraktın mı?"

Kaşlarını çattı. "Ben hiç başlamadım. Bütün bunlar beni hasta ediyor. Bu kız kardeşimin meselesi. Benim değil."

Adam cevap olarak bir şeyler söylemeye başladı, ancak sözünü yarıda kesti

Kyla aniden durdu ve elinin topuğuyla gözüne bastırdı. "Başın falan mı ağrıyor?" diye sordu farklı bir tonda.

Sertçe yutkundu. "Migren."

"Bunun için ilacın var mı?"

"Odamda bir iğne. İşe yarayan tek şey bu. Bunları yıllardır alıyorum."

Bir baş dönmesi dalgası onu ele geçirirken yüzündeki kanın aktığını hissetti. Artık durum çok kötüydü ve daha yürümesi gereken bir milden fazla yol vardı. Evrenin onu neredeyse saldırıya uğratması ve sonra da Aynı gün içinde migren.

Kadın birkaç derin nefes alırken adam sessizce onun yanında durdu. Kadın elini indirebildiğinde adam usulca "İyi misin?" diye sordu.

Başını sallamayı başardı. "Sadece geri dönmem gerekiyor." "Tamam."

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler, ta ki Kyla Gözleri acıdan bulanıklaşırken tökezledi. Çok yakında kusmaya başlayacaktı. Migreni bu kadar şiddetli olduğunda hep kusardı.

Adam uzanıp destekleyici bir kolunu ona doladı, düşmesini engelleyen tek şey buydu.

"Bana dokunmaya iznin yok," diye mırıldandı. "Bu acil bir durum. Yapmazsan söylemem."

Elinde olmadan ona yaslandı ve onun sıcak, güçlü bedeninden destek almak garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Saraydaki pek çok erkek kadar iri değildi ama sert ve güçlüydü ve onu kolayca ayakta tutabilirdi.

Belki de diğer adamın daha önce hissettiklerinin tam tersiydi ama bu adamın hissettiklerini gerçekten sevmiştir.

Adam ona destek olmasaydı yürümeye devam edemezdi ama kısa süre sonra ağrı ve bulantı o kadar şiddetlendi ki bacakları ağırlığını taşıyamaz hale geldi. Ona doğru sarktı ve o da iki koluyla onu tuttu.

"Gidip yardım getireyim mi?" diye mırıldandı. "Hayır. Yapabilirim. Bana sadece bir dakika verin."

Nefes almaya çalıştı, belli belirsiz bir şekilde adamlardan birinin elleri hafifçe sırtını ovuyordu. Bu tamamen uygunsuz bir hareketti. Hiçbir erkeğin izin almadan ona dokunmasına izin verilmiyordu ve Patrice onu Potansiyel olarak reddedene kadar bu adamın da kimseye dokunmasına izin verilmiyordu. Ama onu durduracak iradeye sahip değildi. İstemiyordu bile.

Eli, ensesindeki çıplak tene dokunana kadar yavaşça kadının sırtında yukarı doğru kaydı.

Adam nazikçe oraya masaj yaparken titredi. Acıdan sersemlemişti ama bir şekilde onun dokunuşuyla bağlantılı olan garip bir iç çekişin belli belirsiz farkındaydı.

Hemen ardından, derin bir zevk ve rahatlama dalgasıyla yıkandı.

Migreni geçmemiştir ama daha iyiydi. Rahatlama onu neredeyse bayılttığı için adamın ağırlığı karşısında daha da çöktü. "Ne yaptın sen?" diye nefes nefese kaldı.

"Hiçbir şey. Sadece boynuna masaj yapıyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yardımcı olacağını düşündüm." Adamın kollarından biri kıza sarılmış, onu yukarıda tutuyor, diğeri de üstünün kumaşından sırtını okşuyordu.

"Tekrar yap," diye soludu, adamın kollarına yapışmıştı ve acıdan kurtulmanın verdiği ani rahatlama sersemlemişti.

Elini tekrar boynuna götürdü ve oradaki kaslara masaj yaptı. Güzel, rahatlatıcı bir histi ve sonra yine o küçük iç çekişini hissetti - bu sefer neredeyse fark edilmiyordu. Bunun verdiği haz vücudunu öylesine derinden doldurdu ki çaresizce nefesi kesildi.

Sonunda boğazını temizleyip "Artık yürüyebilir misin?" diye sorana kadar onu bir dakika daha kendine doğru tuttu. Vücudu gerilmişti ve onu nazikçe doğrulttu, böylece artık ona sarılmıyordu.

Gözlerini kırıştırdı, zar zor düşünebiliyordu ama kendini o kadar iyi hissediyordu ki umursamadı bile. "Evet, evet. Evet. Özür dilerim."

"Üzülme. Hiç migrenim olmadı ama korkunç görünüyorlar." "Öyleler."

Hâlâ ağırlı zonklamaların farkındaydı ama Artık katlanılabiliirdi, bu yüzden kendini yürümeye zorladı. Başını salladı hafifçe zihnini temizlemeye çalışıyordu. "Az önce ne oldu?" diye sordu bir dakika sonra.

"Ne demek istiyorsun?" Yüz ifadesi yumuşaktı, tamamen masumdu.

"Bir şey yapmışsın gibi hissettim."

"Sana söylemiştim. Sadece boynuna masaj yaptım. Yardımcı olabileceğini düşündüm." Gözlerini kıstı. "Bundan daha fazlasını hissettim."

Omuz silkti ve küçük bir gülümseme verdi. "İyileştirici güçlere sahip olmak isterdim ama korkarım bu beni aşar. Migren insanı halsizleştiriyor. Muhtemelen bunu hayal etmişsinizdir."

"Belki." İkna olmamıştı ama bunu anlamak için zihnini yeterince çalıştıramıyordu.

"Seni geri götürelim de ilacını alabilesin."

Geri dönerlerken hiç konuşmadı. Artık çoğunlukla kendi başına ayakta durabiliyordu ve adam, ihtiyaç duyduğunda yardım etmek için elini sırtının alt kısmında tutuyordu. Orada verdiği his hoşuna gitmişti. Adam ona dokunduğunda, ona yaslandığında verdiği his hoşuna gitmişti.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti ve şimdi nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve sonra o garip çekilme oldu, daha da fazla bir şey gibi hissettiren bir çekilme.

Kesinlikle odasına dönmesi ve kendine gelmesi gerekiyordu.

Ormanın kenarına kadar geldiler -arka girişten çok uzakta değillerdi- ve sonra ikisi de aynı şeyi fark ederek hep birlikte durdular.

"Ayrı ayrı girmemiz gerekecek," dedi. "Konuşurken görünmemeliyiz."

"Biliyorum. İyi olacak mısın?" Adamın gözleri kadının yüzünü tarıyordu,

Ve sanki onun içini, ta özünü görebiliyormuş gibi hissetti. "Sen zor bir gün geçirdim."

Gerçekten ne kadar zor olduğunu bilemezdi.

"Evet." Migreni yeniden şiddetlenmeye başlamıştı. Onun dokunuşuyla hissettiği rahatlama belli ki uzun sürmeyecekti. Bu adamın kim olduğunu merak ediyordu. "Adın ne senin?"

"Salon."

"Oh. Ben Kyla."

"Kim olduğunu biliyorum."

Kelimeler garip bir şekilde anlamlı geliyordu. Titremesine ve kızarmasına neden oldular ve sonra migrenin zonklaması başını döndürdü. Dizleri neredeyse büküldüğünde gömleğine tutunmak için uzandı.

Sanki ona dokunmaması gerektiğini hatırlamış gibi elini bırakmadan önce saçlarını hafifçe okşadı.

"Bana ne yaptın?" diye sordu, hâlâ daha önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Hiçbir şey."

"Bir şeydi."

"Bu sadece senin hayal gücündü."

"Değildi."

"Tartışacak durumda değilsin," dedi, hafifçe geri çekilerek.

Onu.

Bu doğrudu. Uzanıp kendine bir iğne yapması gerekiyordu. "Ne? duvarların dışında ne yapıyordun?"

"Yürüyüşe çıkıyorum. Bir sarayda bile kapalı kalmaktan hoşlanmıyorum." Gülümsedi ve onun gözleriyle buluştu.

Son söylediği doğrudu. Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordu. Ama söylediklerinin geri kalanı yalandı. Onun bir şeyler sakladığını, kendisine yalan söylediğini biliyordu.

Ona güvenemezdi. Tehlikeliydi. Ve kesinlikle ona bu şekilde yapışmamalıydı.

Ellerinin yanlarına düşmesine izin verdi. "Önce ben gireceğim. Sen birkaç dakika bekle."

Başını salladı. "Daha iyi hissediyorum."

Yine, sesinde ve yüz ifadesinde anlayabileceğinden çok daha fazlası var gibiydi ama kalıp bunları çözecek gücü yoktu. "Hoşça kal Salon," diye mırıldandı, ağaçların gölgesinden topallayarak çıktı ve sarayın arka girişine doğru yürüdü.

Orada sadece bir gardiyan vardı ve o da kızın dışarı çıkıp yürüyüş yapmasına alışkındı. Olmaması gereken biriyle konuştuğundan, kendisine dokunmasına izin verilmeyen birine dokunduğundan şüphelenmezdi.

Hall'a o kadar dalmıştı ki neredeyse onu unutacaktı. daha önce travma. Ve bu farklı bir şekilde rahatsız ediciydi. Hiçbir erkek ona böyle bir şeyi birkaç dakikalığına bile olsa unutturamamalıydı.

Gelecekte Hall'dan uzak durmak onun için en iyisi olacaktı ama onu bir daha ne zaman göreceğini merak etmekten de kendini alamıyordu.

Hall, Kyla'nın avluyu geçmesini ve ardından küçük kapıdan sarayın içinde kaybolmasını izledi.

Başı hâlâ onun acısı, rahatlaması ve çok uzun zamandır tatmadığı yeni bir tatlılıkla doluydu.

Onunla bir kanal açmakla aptallık etmişti. Migreni varken bile onun bir şey yaptığını fark etmişti. Tehlikeliydi. O yapmadı Onu güvenecek kadar iyi tanıyordu ve kendisini ona bu şekilde ifşa etmesine hiç gerek yoktu.

Koalisyon onlarca yıldır Okuyucuları topluyor, istekli olanların yeteneklerini kullanıyor ve sonra diğerlerini öldürüyor ya da hapsediyordu. Okuyucular diğer insanların zihinlerine girebiliyordu ve bu Koalisyon'un görmezden gelemeyeceği kadar güçlü bir beceriydi.

Ama Hall bundan daha fazlasını yapabiliirdi. Annesi, büyükannesi ve büyük büyükannesi de birer Okuyucu'ydu ama bu yetenek onda başka bir şeye dönüşmüştü. Bir başkasının ne hissettiğini okumaktan daha fazlasını yapabiliyordu. Onu tersine çevirebilir, farklı bir şey hissetmelerini sağlayabiliirdi.

Koalisyon bilseydi onun varlığına asla izin vermezdi.

İşte bu yüzden, ölüm kalım durumu söz konusu değilken, yeteneğini Kyla üzerinde kullanmak gibi aptalca bir şey yapmaması onun için daha da önemliydi. Çok acı çekiyordu. Onu iyileştirmek istemişti.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu ilk gördüğü andan beri tadına bakmak istiyordu, vahşi, şehvetli bir mahkemenin ortasında oturuyordu, tamamen dokunulmamıştı.

Şimdi, onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyordu.

OceanofPDF.com

İki

Migren ilacı onu her zaman bayıltırdı, bu yüzden Kyla bütün öğleden sonra uyudu.

O kadar da alışılmadık bir durum değildi. Ayda en az birkaç kez migreni tutardı ve bazen de kız kardeşinin günlerini harcadığı yüzeysel siyasi ya da diplomatik meselelerin içine çekilmemek için migreni varmış gibi davranırdı - ki bu meselelerin neredeyse tamamı zaman kaybıydı ama yine de gülünç derecede uzun bir süreyi kaplamayı başarıyordu.

Gününü odasında geçirmek, sıkılmış ve işe yaramaz bir halde oturup diğer insanların konuşmalarını dinlemek zorunda kalmaktan daha iyiydi.

Gün batımına doğru ilacın etkisi büyük ölçüde geçmişti ve Kyla'nın gece için Court'a gidip gitmemeye karar vermesi gerekiyordu.

Haftanın son günü olan Şölen Günü, haftanın en şımartıcı ve sefahat dolu Mahkeme oturumu anlamına geliyordu. Patrice yeni haftalık partnerini seçecek ve diğer herkes bütün geceyi yemek yiyerek, ziyafet çekerek ve hovardalık yaparak geçirecekti.

Patrice genellikle Kyla'nın gelmemesine oldukça toleranslı davranırdı ama bu, haftanın tek akşamında Kyla'nın gelmesi beklenen bir akşamdı.

Migreni geçmişti. Kendini halsiz ve yorgun hissediyordu ama artık acı çekmiyordu. Hall bu gece orada olacaktı. Gözünü ondan ayırmak istemiyordu. Bu hafta Patrice'in partneri olarak o seçilebilirdi.

Nedensiz yere bu fikir Kyla'yı rahatsız etmişti. Muhtemelen Hall'dan çok şüphelendiği içindi. Patrice'in yanında ona güvenmiyordu ve tüm haftayı onu memnun etmeye adanmış fikrinden hoşlanmamıştı.

Sadece onu izlemek için bile olsa katılmaya kararlı olan Kyla hızla yıkandı ve ne giyeceğine karar verirken saçlarını taradı.

Süitinin arka tarafındaki özel kapıya vurulduğunda, Kyla gelenin kim olduğunu anladı.

"İçeri gel, Patrice."

Kız kardeşi odaya girdi, her zamanki gibi ıslık ıslık görünüyordu ve kız kardeşine gülümsüyordu. "Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun. Ben de tam seni kontrol etmeye geliyordum."

"Evet, daha iyi hissediyorum."

"Gardiyanlar bana daha önce o adamla olanları anlattı." "Oh. Evet. Hiçbir şey olmamış ve sürgün edilmiş."

"Güzel. Zaten güvenliği artırmalarını söylemiştim. Bu şekilde davranan turistleri burada barındıramayız."

"Çoğunda yok."

"Sen iyi olduğun sürece."

"Ben iyiyim."

"Demek Court'a gidiyorsun." "Evet."

Sanırım öyle."

"Güzel. Bu gece dışarıda kalmak isteyeceğinden korkuyordum ve şefin bizim için hazırladıklarını kaçırmak istemezsin."

Yemekler her zaman şahaneydi - haftanın her gecesini ve hatta haftanın son günü daha da şahaneydi.

Bu akşam Patrice kıpkırmızı ve çivit mavisi ipek elbiseler giymiş, alev alev yanan kızıl saçları pürüzsüzce taranmış ve sırtından aşağıya doğru parlak bir şekilde dökülmüştü. Canlı mavi gözleri, açık teni ve uzun, ince yapısıyla muhteşimdi. Kyla küçükken kız kardeşinin görünüşünü çok kıskanırdı. Şimdi ise sadece boyun eğiyordu.

Patrice'in muhteşem bir ateş gibi yandığı yerde, Kyla arka planda kayboluyordu. Bazen sarıya çalan kumral saçları vardı ve Bazen kırmızımsı ama çoğunlukla açık kahverengiydi. Gözleri sıkıcı bir mavigr, vücudu ise -yürümesine rağmen- zarif ve kıvrak olmak yerine yumuşak ve kıvrımlıydı. Asla Patrice'e benzemeyecekti ve bu gerçekten de iyi bir şeydi, çünkü bu tür bir dikkat çekmeyi tercih etmiyordu.

"Ne giyeceksin?"

"Henüz bilmiyorum." Kyla gardırobuna doğru yürüdü ve yığınla gece elbisesine baktı. Patrice ailelerinin tüm servetini, mülkünü ve unvanını miras almış olabilirdi ama cömertti ve kız kardeşine sürekli yeni giysiler tedarik ediyordu. Kyla genellikle ilk gördüğünü alırdı ama bugün seçeneklere göz gezdiriyor, kendisine en çok neyin yakışacağını merak ediyordu.

"O pas rengi ipeği giymelisin. İçinde muhteşem görünüyorsun." Patrice onun yanına geldi, bir omzundan sarkan, belinden bir kuşakla bağlanan ve sonra kayan uzun bir elbiseye uzandı bacaklarından aşağıya doğru süzülüyordu. Kumaş kalın ve gürdü ve sönmekte olan bir ateş gibi hafif bir yanıkla parıldıyordu.

Kyla elbiseyi en son ne zaman giydiğini hatırlamıyordu ama Patrice iyi olduğunu söylediye öyleydi. "Tamam. Teşekkürler. Giyeceğim."

O kıyafetlerini giyerken Patrice düşünceli bir şekilde onu izledi. "Lütfen bugün bir eş seçeceğinizi söyleyin."

Evalon'un sarayında, Patrice o hafta için seçimini yaptıktan sonra, hanımlar her zaman eşlerini seçerlerdi. Bazen sadece akşam için, Bazen Vali Hanımları gibi bir haftalığına, bazen de gerçekten beğendikleri biriyle karşılaşırlarsa ömür boyu.

"Bana göre değil," diye mırıldandı Kyla yumuşak bir sesle ve sabırsız olmamaya çalışarak. Kız kardeşiyle bu konuşmayı yapmaktan bıkmıştı.

"Ama bu utanç verici olmaya başladı. Ben İmparatoriçeyim ve öz kız kardeşim eski adetlerimize uymayı reddediyor. İnsanlar sende bir sorun olduğunu düşünecek."

"Ne düşündükleri umurumda değil."

"Ama umurumda. Yaptıkların bana yansıyor. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Tabii ki öyleydi. Ama Kyla bekâr bir kız kardeşe sahip olmanın kız kardeşini nasıl ciddi bir şekilde etkileyebileceğini hayal bile edemiyordu. Patrice'i herkes severdi. "Bunu düşüneceğim," dedi sonunda, çoğunlukla konuşma konusunu bitirmek için. "Ve bu arada, kendine Patrice deme konusunda dikkatli olmalısın. İmparatoriçe."

"Ben İmparatoriçeyim." Patrice omuzlarını dikleştirdi ve omurgasını dikleştirdi. Muhteşemdi, otoriterdi, nefes kesiciydi.

"Ruhen biliyorum. Ama Koalisyon yasalarına göre, İmparatoriçe artık yok. Ve onlara meydan okuduğunuz haberi onlara ulaşırsa bu hiç hoşlarına gitmeyecektir. Bir tehdit oluşturmadığımızı düşündükleri için bizi çoğunlukla yalnız bıraktılar ama bir isyan çıkacağını düşünürlerse burada daha fazla varlık göstereceklerdir."

"Ortada bir isyan falan yok. Ama bana gerçek unvanımla hitap edilmesine izin vermemeleri, benim o olmadığım anlamına gelmez."

Kyla kuşasını bağlamaktan vazgeçti ve kız kardeşine döndü. "Ciddiyim. Bu çok tehlikeli. Koalisyon Konseyi öğrenirse, en iyi ihtimalle buraya asker ve memur gönderirler, hatta mahkemeye bile. Bunun turizm gelirlerimize ne yapacağını bir düşünün. İnsanlar buraya Koalisyonu unutmak için geliyor. Onların ensemizde solumasına izin veremeyiz. Benden başka kimsenin yanında kendine İmparatoriçe demeyeceğine söz ver."

Patrice güldü ve Kyla'nın yanağını öpmek için eğildi, her zamanki gibi güzeldi. "Çok tatlısın, böyle endişeleniyorsun. Her zaman doğal olmayan bir ciddiyetin vardı." Kyla'nın sarkan kuşasını bağladı ve sonra onu okşadı. kalça. "İşte böyle. Çok güzel görünüyorsun. Şimdi aşağı in ve eğlenmeye çalış. Kendine bir erkek bul."

Kyla aynada kendine bakarken uzun bir nefes verdi. Kız kardeşi umutsuzdu. Koalisyon radarından uzak kalmaları için dua edebilirdi. Yine de güzel görünüyordu, çünkü elbisenin rengi kızılımsı saçlarını ortaya çıkarmıştı. Saçları parlıyor ve gözleri daha mavi görünüyordu. Yine de bir erkek bulmayı planlamıyordu.

Patrice'in bu gece Hall'u seçip seçmeyeceğini merak ediyordu.

Yirmi dakika sonra taht odasına girdiğinde şenlikler tüm hızıyla devam ediyordu.

Ziyafet masanın üzerine serilmişti - sofistike çoğaltıcıları aracılığıyla kendilerine sunulan en iyi etler, ekmekler ve egzotik meyvelerin yanı sıra bir dizi çökmekte olan tatlı. Şarap servisi bir saatten fazla sürmüştü, bu yüzden insanlar gülüyor ve şamatalı bir şekilde konuşuyorlardı. Şarap Uzak köşedeki müzisyenler ud, arp ve kornolarla geleneksel Evalon ezgileri çalıyorlardı. Dansçılar daha sonra ortaya çıkacaktı.

Beş duyu için de bir ziyafetti, ama Kyla'yı hemen parfüm çarptı - kapalı bir alanda bir araya toplanmış çok fazla Saray hanımefendisinin parfümü.

Koku ona bir dalga gibi çarptı ve başının donuk bir ağrıyla zonklamasına neden oldu. Neyse ki migren değil. Sadece normal Mahkeme baş ağrısı

Daha yeni gelmişti ama bunun uzun süreceğini şimdiden söyleyebilirdi. Gece.

Kürsüdeki kraliyet masasının en ucundaki yerine oturmaya gitti. Patrice'le olan ilişkisi nedeniyle ortaya yakın bir yere oturması gerekiyordu ama o koltuğu uzun zaman önce bırakmıştı. İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyordu ve sonunda çoğunlukla gözlerden uzak kalabiliyordu.

Diğerleri

Katılımcılar ve ziyaretçiler, sağ tarafta Potansiyeller için ayrılmış bir bölümle birlikte geniş odayı dolduran yuvarlak masalara dağılmışlardı.

Oturur oturmaz Kyla'nın gözleri otomatik olarak Potansiyeller bölümü. Bakışları Hall'a takılana kadar yüzleri hızla taradı.

Onu izliyordu. Gümüş ve kömür rengi ipek ve kadifenin içinde yakışıklı ve sofistike görünüyordu ve diğer Potansiyellerin auralarında okuyabildiği gergin heyecanın aksine rahat ve kendinden emin görünüyordu.

Onun kendisine baktığını fark ettiğinde, ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi ve ona çok hafif bir göz kırptı.

Gözlerini hızla kaçırdı, sebepsiz yere utanmıştı ve birinin görmesinden korkuyordu.

Potansiyellere bakmaması gerekiyordu ve onlar da kesinlikle ona bakmamalıydı.

Birkaç dakika sonra korna sesleri odadaki konuşmayı bir tantanayla böldü ve herkesin sessizliğe gömülmesine neden oldu. Ardından Patrice içeri girdi, nezaketle gülümsedi ve oda alkışa boğulduğunda ellerini çırttı.

Her gece olduğu gibi bu akşam da servis edilen yemek ve şarabın kalitesi göz önüne alındığında salon özellikle coşkuluordu.

Patrice'in Bayram Günlerinde yaptığı ilk şey eşini seçmekti. Potansiyeller bölümüne doğru yürürken oda hızla sessizleşti.

Kyla, kız kardeşi bir koltuktan diğerine yürürken, her bir erkeği inceleyip ara sıra onlara sorular sorarak büyük bir gösteri yaparken kendini nefesini tutarken buldu.

Hall'un önünde durdu ve bir şeyler söyledi ama soru Kyla'nın duyamayacağı kadar yumuşaktı. Parmaklarını yumruk yaparak kapattı ve bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu merak etti. Patrice'in Hall'u bir haftalığına erkeği olarak kabul etmesinin bir önemi yoktu. Daha sonra onu da diğer tüm erkeklere yaptığı gibi bir kenara atacaktı.

Patrice, Hall'un önünde uzun zaman geçirdi. Hatta onun eline dokunmak için uzandı. Kyla ürperdi, midesi çalkalandı.

Kız kardeşinin Hall'a sahip olmasını kabullenmesi gerekiyordu. İsteddiği diğer her şeye sahipti. Hiçbir şey Kyla'nın olmamıştı ve bu sorun değildi. Dünya böyleydi, *her* dünya. Dünyayı değiştiremezsiniz. Evrenin dönüşleri ve bu dönüşler Kyla'yı küçük bir kız kardeş yapmıştı.

Şikayet edecek hiçbir şeyi yoktu. Hayatı çoğu kişiden daha iyiydi. Her zaman rahattı, hiç yoksun bırakılmamış ya da incitilmemişti. Daha fazlasını istemek aptalca ve bencilceydi.

Kız kardeşi yoluna devam ettiğinde nefesini bıraktı. Henüz karar verilmemişti ama en azından Patrice hemen Hall'u seçmemişti. Yine de onun için geri gelebilirdi.

Kyla izledi ve bekledi, gözleri kısa bir süreliğine Hall'a kaydı, onun ifadesini okumaya çalıştı. Gözleri tekrar onunkilerle buluştu ama bu kez sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi meraklı görünüyordu.

Umarım *onu anlamaya* çalışmıyordu. Çok yakından bakarsa ne görebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Patrice sıranın sonuna geldiğinde -şu anki Potansiyellerin yirmi dördünü de inceliyordu- elini uzattı ve parmaklarını kalın kahverengi saçları ve seksi sarkık gözleri olan çok yakışıklı bir adamın alnına koydu. Daha dün gelmişti. Bu onun ilk haftasıydı ve o çoktan seçilmişti.

Kyla'nın bunu beklemesi gerekirdi. Patrice her zaman erkeklerden hoşlanırdı.

Böyle. Hall onun için fazla zekiydi. Yüzünün altında çok fazla şey dönüyordu. Patrice bir erkekte bunu hiç sevmemişti.

Hall seçilmediği için ne kadar gülünç bir şekilde rahatladığını saklamaya çalışarak ona doğru baktı. Adam yine onu izliyordu. Bu sinir bozucuydu. Ne görmeyi umuyor olabilirdi ki? Onun gözleriyle karşılaştığında, sanki eğlenmiş, bir şeyden memnun olmuş gibi küçük bir gülümseme verdi.

Neye sevinmiş olabilir ki? O tarafından reddedilmişti. Yine Patrice. Onun eşi olmayı ummasaydı bir Potansiyel olmazdı. Bu hafta reddedilen diğer Potansiyeller gibi o da hayal kırıklığına uğramış olmalı.

Patrice'in seçtiği kişi onunla birlikte tahta çıktı ve kraliyet masasında sağ tarafına oturdu. Ardından Patrice kolunu salladı ve diğer tüm hanımlar ayağa kalkarak eşlerini aramaya başladılar.

Potansiyeller hariç, odadaki her erkek, hatta hayat arkadaşlarıyla birlikte gelenler bile adil bir avdı. Geceyi bir Saray hanımefendisiyle geçirmeye hazır değilseniz Evalon Sarayı'na gelmezsiniz.

Kyla hareket etmedi. Hiçbir zaman bir erkeği seçmemişti -iyi tanıdığı, fiziksel bir yakınlık beklemeyen erkeklerle birlikte olmak istediği birkaç sefer dışında. Bu akşam, Hall'un gözlerinden kaçmaya çalışarak odayı taradı.

Adamın neden hâlâ onu izlediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Onun bakışlarından kaçmaya çalışırken, gözleri tanıdık bir yüze odaklandı.

Komutan Tor. Evalon'da doğmuş ve Saray Muhafızları tarafından eğitilerek şaşırtıcı derecede erken bir yaşta en üst rütbeye yükselmişti. Kyla onu iyi tanıyordu. Kendisinden birkaç yaş büyüktü ama çocukken birlikte oynamışlardı.

Ondan hep hoşlanmıştı. Bir süredir dünya dışındaydı, Patrice için bir göreve gönderilmişti. Kyla gülümseyerek ayağa kalktı ve kürsüden inerek elinde bir fincan şarapla sandalyesine uzanmış olan Tor'un yanına gitti.

Belli ki bu gece izinliydi.

Kyla'nın bu gece bir partneri olmasını istemesinin özel bir nedeni yoktu ama oldu.

Tor ona yaklaşırken sırtı ve elini uzatırken ayağa kalktı.

"Benimle oturmak ister misin?" diye sordu.

"Elbette." Güçlü, hoş bir yüzü ve güzel mavi gözleri vardı. Ondan neredeyse bir karış daha uzundu ve etkileyici bir omuz genişliği vardı. "Sadece oturmak için sanırım, eğer ben yokken alışkanlıklarınızı değiştirmediyse."

"Sadece oturmak için."

Başını salladı ve onu kraliyet masasına kadar takip ederek yanındaki koltuğa oturdu.

Kyla Hall'a baktığında, kaşlarını merakla kaldırmış, bakışları ondan Tor'a doğru kayıyordu. Kyla birden onun görüş alanında olmamayı diledi.

Sunucular ellerinde yemek tepsileri ve kırmızı, beyaz ve mavi şarap sürahileriyle dolaşmaya başladılar. Etrafındaki çiftler çoktan öpüşmeye, dokunmaya başlamıştı ve yakında bu çok daha ileri gidecekti.

"Dünya dışında işler nasıldı?" Kyla dikkatini ortamdan uzaklaştırmaya çalışarak Tor'a sordu.

"Her zaman olduğu gibi. Soğuk, katı ve çorak." Tor hafifçe gülümsedi. "Çok fazla Koalisyon ve yeterince karakter yok."

Kyla başını salladı, çünkü onun sözleri Koalisyon'un bilinen evrenin çoğunun üzerine düşen ve en ilkel ve izole gezegenler hariç herkesin yaşam tarzını değiştiren gölgesiyle ilgili tüm hislerini özetliyordu. "Burada dünyamızda tutunmayı başardık, çoğunlukla."

"Evet." Tor içini çekti ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Yine de ne kadar süreceğinden emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Evalon ekonomik olarak gelişiyor ve sadece bir Koalisyon ileri karakolu var. Konsey'in bunu fark etmesi ne kadar sürer sence?" "Ancak turistler geleneklerimiz ve ritüellerimiz nedeniyle geliyor. Eğer biz Koalisyon ile daha uyumlu hale gelirlerse gelmeyi bırakırlar."

"Evet, ama bu tür bir mantık her zaman akıllarına gelmiyor."

Kyla'nın gözleri, her türlü dünyevi güzellik ve zevkle dolu, gösterişli bir şekilde dekore edilmiş odayı taradı. Neredeyse çok fazlaydı - insanoğlunun bildiği her türlü arzusun fazlası- ve Kyla'nın başını döndürüyordu.

işlemek. Ona boş geliyordu, her şey yüzeyseldi, derinlik yoktu ama bu gri duvarlar ve stoacı faydacılık lehine silinip gitmesini istediği anlamına gelmiyordu. "Gerçekten tehlikede olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Radardan uzak durabilirsek, iyi olabiliriz. Ancak kız kardeşinize Koalisyon tarafından atanan Vali'nin üzerinde herhangi bir konum veya geçmiş iddia etmemesini tavsiye edebilirsiniz."

Kyla sertçe yutkundu. Patrice'e daha önce söylediği de tam olarak buydu. Eğer Saray Muhafızları Komutanı ve tanıdığı en stratejik zekâyâ sahip adam olan Tor da bunu fark ettiyse, o zaman kesinlikle bir şeyler vardı.

endişelenecek bir şey yok. "Ona zaten söyledim. Tavsiyeleri dinleme eğiliminde değil."

Tor'un gözleri şimdi tahttaydı, Patrice memnun bir şekilde arkasına yaslanmıştı, seçtiği eskort bacaklarının arasına diz çökmüş, eteğinin altından onu okşuyordu. "Dinlemeye başlasa iyi olur," dedi.

Kyla'nın endişesi geçici olarak dikkatini dağıttı ama kısa süre sonra etrafındaki davranışlar görmezden gelinemeyecek kadar belirginleşti. Patrice her akşamki mahkemenin havasını ve tarzını belirliyordu. Bugünün resmiyetten çok sefahatle ilgili olduğu açıktı, çünkü bacaklarının arasındaki adamın akşamın bu kadar erken saatlerinde kendisini tatmin etmesine izin veriyordu. Etrafındaki insanlar da onu takip etti ve kısa süre sonra oda zevk inlemeleri, pantolonlar, homurtular ve kıvranan, birbirine dolanmış vücutlarla doldu.

Midesi o tanıdık mide bulandırıcı hisle kasıldı. Bu çekiciliği anlamıyordu. Çok boş, yüzeysel ve abartılıydı. Hiçbir orgazm bu tür ruhsuz bir fizikselliğin içine inmeye değmezdi.

O ve Tor bir saat boyunca yemek yediler ve ara sıra sohbet ettiler, ancak oda gerçek bir sohbet için çok gürültülüydü ve yanlarındaki kadın - Patrice'in arkadaşı Breah - seçtiği turist bacaklarının arasını dillerken neredeyse avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Breah kesinlikle bundan zevk alıyor gibi görünüyordu ama Kyla bir yabancının onu yakından yalamasını istemiyordu. Tanıdığı herkesin önünde böyle kontrolünü kaybederek kendini aptal durumuna düşürmek istemiyordu. Terden kızarmış ve nemli olmak, vücudu garip bir şekilde titreyip sarsılırken ulaşabildiği her şeye tutunmak istemiyordu. Abartılı bir zevk içinde avazı çıktığı kadar bağırarak istemiyordu.

Hiçbir şey aynı anda hem bu kadar iyi hem de bu kadar boş hissettiremezdi.

İyi hissettirse bile, asla uzun sürmedi.

Yarın bu kadınların hepsi yorgun, asık suratlı ve sıkılmış olacaktı. Kyla bunu uzun deneyimlerinden biliyordu.

En azından uyandığında bugün hissettiği gibi hissedecekti. Kendisi gibi.

"Seni bir şeyler denemeye teşvik edemeyeceğime emin misin?" Tor eğilip kızın kulağına bir şeyler mırıldanarak sordu.

Kyla şaşkınlıkla ona baktı. Hafifçe kızarmıştı ve kasıklarına hızlıca bir göz atması tahrik olduğunu kanıtlıyordu. Etrafında gördükleri düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Yine de teşekkür ederim. Muhtemelen başka bir ortak kabul etmeliydin."

"Asla." Gülümsemesi içtendi.

Kıkırdadı ve kucağına uzanarak pantolonunun kumaşı altında sertleşmiş sikini buldu. "Partnerinle şanssız olduğun için sana el işi yapabilirim." Bunu yeterince sık yapmıştı. Kolaydı ve onun için bir şey ifade etmiyordu ve şu anda Tor'a karşı nazik hissediyordu.

"Teşekkür ederim. Minnettar olurum." Kadın parmaklarını bel kemerinin altından geçirdiğinde nefesi kesildi ve ardından eliyle onu pompalamaya başladığında tekrar nefesi kesildi.

Kyla ona gülümsedi ama bunu yaparken bir erkeğin gözleriyle karşılaşmaktan hoşlanmadığı için gözlerini kaçırarak odaya baktı.

İradesi dışında gözleri Hall'a takıldı. O da diğer Potansiyeller gibi kıpırdamadan oturuyordu ama bakışları bir kez daha ona odaklanmıştı. Şimdi kaşları hafifçe çatılmıştı.

Gözleri buluştuğunda gözlerini kaçıramadı. Tor'un sikine pratik bir şekilde masaj yapmaya devam etti -erkekler bu konuda kadınlardan çok daha kolaydı- ama Hall'a bakmaya devam etti. Üzerinde başka bir sıcak kızarıklık ve bacaklarının arasında onu tamamen şaşırtan bir sıkışma hissetti.

Breah hemen yanı başında yine yüksek sesle ağlıyor, kendini bir başka orgazma daha ulaştırırken neredeyse hıçkırıyordu. Seçtiği adam iyi olacaktı. Yanında, bir adam bir kadını masanın üzerine yatırmış ve arkadan sertçe içine alıyordu. Kadının yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri sımsıkı kapalıydı; adam kadının içine girerken kadın masanın kenarına sıkıca tutunuyordu.

Hall hâlâ Kyla'ya bakıyordu.

Ona böyle hissettirmemeliydi, sanki ona tüm bunları yapmasını istiyormuş gibi.

Hiç böyle hissetmemişti. Tamamen eşi benzeri görülmemiş, tamamen sinir bozucuydu.

Tor ritmini hızlandırırken birkaç kez homurdandı, dikkatini başka bir şeye verebilmek için onu çabucak çıkarmaya çalışıyordu. Ama gözlerini Hall'dan ayıramıyor gibiydi.

Eğer bunu ona yapıyorsa, adam bir tür sihirbazdı. Boynuna masaj yaptığında nasıl hissettiğini hatırladı, o beklenmedik zevk dalgasını.

Başka yerlerine dokunursa nasıl hissedeceğini merak etti.
Vücut.

Amcığı şimdi derinden zonkluyordu ve iki elinin arası ıslanmıştı. Bacaklar. O böyle biri değildi. Olmak istediği kişi de bu değildi. Tor'un işini çabucak bitirdi ve elini kendine doğru çekti.

"Teşekkür ederim," dedi Tor, memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslanarak. "Bu konuda çok iyisin."

Bunun doğru olduğundan emin değildi. Herkes tahrik olmuş bir adamı eliyle boşaltabilirdi. Ama Tor kibar davranıyordu, o da bu iyiliğe karşılık verdi. "Benim için zevkti. Bu gece partnerim olmana sevindim. Daha önce migrenim tutmuştu ve sanırım geri geliyor. Erken kaçmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Zaten yarın sabah ilk işim görev yapmak olacak." Adam kızın elini tutup parmak eklemlerini öptü, kız da ona telaşlı bir gülümseme verdikten sonra ayağa kalkıp aceleyle taht odasından çıktı ve çıkarken Saray Müdürü Malone'a kısa bir açıklama yaptı.

Patrice kızacaktı ama Kyla'nın umurunda değildi. Oradan çıkması gerekiyordu. Tekrar kendisi gibi hissetmeliydi.

O, yüzeysel dokunuşlarla yönlendirilen aptal kadınlardan biri değildi. Ve Hall onu öyle birine dönüştürmeyecekti.

Koridordaydı, sarayın kraliyet kanadına doğru ilerliyordu ki bir sesin kendisine seslendiğini duydu. Bazen, erken ayrıldığında, Patrice onu taht odasına geri çağırması için bir muhafız gönderecekti ama ona seslenen o değildi.

Kyla sesi tanıyınca nefesini içine çekti ve durup omzunun üzerinden baktığında kimi göreceğini biliyordu.

Salon.

Onu takip etmiş olmalı, ki bu çok garip bir şeydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu adam yaklaşırken.
"Ayrıldığın için başın belaya girecek. Potansiyellerin bütün gece kalması ve Leydi Patrice'i memnun edecek şeyler üzerinde çalışması gerekiyor."

Hall yarı eğlenmiş görünüyordu, bu onun karakteristik ifadesi olmalıydı. "İlk akşamımdan sonra bu derste ustalaştım. Gördüğüm kadarıyla onu memnun etmek o kadar da karmaşık değil."

"Ama yine de gitmemen gerekiyor."

"Gittin. Hâlâ migrenin var mı?" Gözleri ironiden gerçek bir endişeye dönüştü.

Başını iki yana salladı. "Sadece parfümden dolayı biraz başım ağrıyor. Ben sadece... yorgundum."

"Öyle miydin?" Ona bir adım daha yaklaştı ve kadının geriye doğru hareket etmesine neden oldu. "Evet."

"Ve bu bir Bayram Günü ayrılmak için yeterli bir sebep mi?"

Yeterince iyi bir neden değildi ama Hall'un bunu bilmesi de gerekmiyordu. "Ben Leydi Patrice'in kız kardeşiyim. İstedğim zaman gidebilirim."

"Sorun nedir?" Adam hâlâ ona doğru ilerliyordu, ta ki kadının sırtı koridorun duvarına çarpana kadar. Çok yakınında duruyordu - çok yakınında. İğrenç adamın bugün onu köşeye sıkıştırdığı zamankinden çok farklı hissettiriyordu.

"Bir sorun yok." "Bence bir şey var."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Benim işimmiş gibi geliyor." Sesi yumuşak, boğuk ve çok baştan çıkarıcıydı.

Bu onu ürpertti.

"Sen bir Potansiyelsin. Senin tek işin Leydi Patrice'i memnun etmenin bir yolunu bulmak. Bu kanunda yazıyor, biliyorsun."

Dudaklarını kıvırdı ve koridorun aşağısına, taht odasına doğru kısa bir bakış attı. "Bu oldukça eski bir yasa, sizce de öyle değil mi?"

"Biz burada modası geçmiş şeylere inanırız. Bunu biliyorsunuz. Bu yüzden köy ve saray sınırları içinde hiçbir teknolojiye izin verilmiyor. Muhafızlar mekanize silah bile taşımiyor. Biz eski moda silahlarımızı severiz. adetler ve ritüeller."

"Sen bilmiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Orada devam eden ritüellere katılmıyorsunuz. Onları sevmiyorsunuz. Sanırım bu bir tür sessiz isyan."

Kadın sertleşti. "Öyle değil."

"Sanırım öyle. Seni izliyordum."

"Beni izlememelisin. Leydi Patrice'i izlemelisiniz."

"Sen daha ilginçsin. Onu bir saat içinde çözdüm. Günlerdir seni izliyorum ve hâlâ çözemedim."

Bu büyüleyici, zeki ve kibar adama meydan okuyabilecek kadar derin ve karmaşık olduğunu bilmekten dolayı tamamen mantıksız bir haz duydu.

Gülümsedi. "Bu fikir hoşuna gitti."

"Bilmiyorum." Hall'un bedeni birkaç nefes ötede dururken kendini duvara sıkışmış hissetti. "Ve lütfen geri çekilir misin?"

"Neden?"

"Çünkü Potansiyel olduğunuz sürece başka birine dokunmanıza izin verilmez. Bu cezalandırılabilir bir suçtur."

"Bu öğleden sonra sana dokundum," diye mırıldandı, gözleri onun yüzünü okşuyordu. "Ama şimdi sana dokunmayacağım."

"Öyle hissediyorsun." Şimdi titriyordu, vücudu onun yakınlığına tepki veriyordu, aslında hiçbir yerine dokunmadığını fark etse bile.

Birden dehşete kapıldı. Böyle hissetmemeliydi. Bu şekilde tepki vermemeliydi. Bu adamın kim olduğu ya da burada neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hall bir elini kaldırdı ve parmağıyla elmacık kemiğini hafifçe sıyırdı. Korkusu rahatlamış bir zevke dönüşürken içinde küçük, lezzetli bir çekilme hissetti. Salona doğru eğilirken inlediğini duydu, gerilmiş meme uçları hafifçe Hall'un göğsüne sürtünüyordu.

Tekrar inledi, nasıl hissettiğini seviyordu, şu anda nasıl hissettiğini seviyordu. Hall'un gözleri ona bakarken ateş gibi parlıyordu. Bu da hoşuna gitmişti.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadı, vücudunda neyin yanlış olduğunu, bu şekilde davrandığını merak ediyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Bana böyle hissettirmek için her ne yapıyorsan."

"Ben bir şey yapmıyorum. Hepsi senin yüzünden."

"Hayır, değil. Seks bana göre değil. Bunu sana daha önce de söyledim."

Biraz daha yaklaştı, eli şimdi duvara dayanmıştı. "Seks herkese göre bir şeydir. Sadece doğru partneri bulmanız gerekir."

"Enerjini kız kardeşime saklamalısın. Bu yüzden buradasın. için."

"Ya onu artık istemiyorsam?"

Adamın boğuk sesi bir başka dalga ile kadının içinden geçti. hissetti. Ama "Artık çok geç" diyecek kadar net düşünmeyi başardı.

Sonra birden bunun doğru olduğunu fark etti. Hem onun hem de kendisinin hayatı artık Evalon'un yasaları tarafından belirleniyordu. Kendini kız kardeşi için ilan etmişti. Kyla için asla başka bir şey olamazdı. Eğer kız kardeşi onu reddederse, o zaman gezegeni sonsuza dek terk etmek zorunda kalacaktı.

Ve Kyla asla gidemezdi. Ona asla sahip olamazdı.

Gerçekler bir çekiç gibi yüzüne çarptı. Tıpkı küçümsediği o aptal, omurgasız kadınlar gibi davranıyordu.

Duvardan uzaklaşabilmek için onu geri itti ve koridorda koşarak ondan uzaklaştı. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Onunla bir daha asla konuşmamalıydı.

Ona göre değildi ve onu istememeliydi bile.

Çoğunlukla uyuyabilmek için ilacından bir doz daha aldı. Yine de pek işe yaramadı. Bütün gece yatakta dönüp durdu, rüyasında Hall'un gözlerini, Hall'un gülüşünü, Hall'un ellerinin vücuduna dokunuşunu gördü.

Uyandığında kendini çok kötü hissediyordu, bu yüzden günü yatakta geçirmeye karar verdi.

En azından bu şekilde Hall'u bir daha görmek zorunda kalmayacaktı.

"Cidden Hall, aptallık ediyorsun," dedi Lenna, alışılmadık bir şekilde onaylamayan bir ifadeyle başını sallayarak.

Hall, Lenna'yı uzun zamandır tanıyordu. Genellikle yumuşak başlı biriydi ve Hall'un özel hayatında ne yaptığıyla ilgilenmezdi. Her zaman iyi geçinmelerinin nedenlerinden biri de buydu.

"Sadece biraz eğleniyorum," dedi, yüz ifadesinin soğukkanlı olduğundan emin olmasına rağmen, oldukça savunmacı hissediyordu, ki bu hiç onun yapacağı bir şey değildi. "Herhangi bir soruna yol açmayacak."

"Öyle olacak. Sadece seni tamamen aşmakla kalmıyor, aynı zamanda peşinden gittiğini gören olursa saraydaki konumunu da tehlikeye atabilirsin. O zaman da pes edip evimize dönebiliriz çünkü işimiz asla bitmez."

"Pozisyonumu kaybetmeyeceğim. İnsanların fikirlerini değiştirmelerini sağlayacak yöntemlerim var, unuttun mu?"

Lenna gözlerini devirdi. "Evet, hatırlıyorum. Ama bu farklı türden bir tehlike ve akıllı olsaydın buna bel bağlamak zorunda kalmazdın. Seni daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu kızda seni bu hale getiren şey ne?"

Hâlâ belli belirsiz sinirli görünüyordu ama şimdi aynı zamanda meraklıydı. Hall'a karşı hiçbir ilgisi yoktu. İlk tanıştıklarında birkaç kez seks yapmışlardı ama sonra aynı işi yaptıklarını keşfetmişler ve ortak olmaya karar vermişlerdi. Ondan sonra, birbirlerine duydukları kişisel ilgi, her ikisi için de çok daha önemli olan şey karşısında yok olup gitmişti. İş.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Hall, çenesini ovuşturarak ve kendini alışılmadık derecede aptal hissederek. "Gerçekten bilmiyorum. Hiç sahip olmak zorunda olduğun bir şey tarafından yüzüne çarpılmadın mı?"

Lenna kaşlarını kaldırdı. "Belki şu yeni galaksi sınıfı kruvazörlerden biri. Ya da Karna'da neredeyse elimize geçirdiğimiz o yakut. Kesinlikle bir erkek değil."

Hall belli belirsiz bir eğlenceyle ofladı. "Benim de başıma daha önce hiç gelmemişti."

"Sadece eğlendiğinizi söylediğinizi sanıyordum."

"Öyleyim," dedi çabucak. "Bundan bir şey çıkmayacağını biliyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, buradan çıkana kadar bir şeyler yapmam gerekiyor. Ne önemi var ki?"

"Önemli çünkü seni tehlikeye atabilir. Ya da daha kötüsü, *beni* tehlikeye atabilir. Ve önemli çünkü bunun sadece eğlence için olduğunu söylediğinde sana inanmıyorum. Buradan Dünya'ya kadar her gezegende kadın peşinde koşmanı izledim ve daha önce hiç böyle olmamıştın."

Hall bunun doğru olup olmadığını merak etti. Bu onu gerdi ve biraz da heyecanlandırdı. "Her şey yoluna girecek, Lenna. Bırak da kendi işimi kendim halledeyim."

Ayağa kalkarken başını tekrar salladı. "Tamam. Madem öyle diyorsun. Önümüzdeki haftaya kadar bu şekilde tekrar karşılaşmasak iyi olur. Diğer konularda pek akıllı davranmadığın için mümkün olduğunca saray duvarlarının içinde kalmalısın."

"İyi. Zaten her şey hazır olmalı. Başka bir şey çıkarsa duvara bir not bırakırım."

Yine de duvarların içine geri dönmek istiyordu. Kyla'nın bugün yürüyüp yürümediğini görmek istiyordu. Yürümüyorsa, belki de en azından bu akşam Mahkeme'de onu odanın karşısında görebilirdi.

Lenna'ya el salladı ve midesinde bir çalkantı hissetti.

Haklı olabilirdi. Aptal olabilirdi.

Kyla'dan mümkün olduğunca uzak durması en iyisi olabilirdi. Ama bu düşünceyi aklından geçirirken bile, bunu gerçekleştiremeyeceğini biliyordu.

OceanofPDF.com

Üç

Kyla sonraki dört günü içine kapanarak geçirdi. Akşamları saraya inmedi ve o hafta sarayda yapılması planlanan kraliyet pikniğine ya da flutterball maçlarına katılmadı.

Belki de hiç tanımadığı bir adam karşısında bu kadar telaşlanmak mantıksızdı ama onunla tekrar karşılaşıp kendini daha da kötü hissetmek istemiyordu.

Okumaya, uzanmaya ve saray kapılarının ötesindeki dünyayı seyretmeye alışkındı -genellikle haftalarca, hiç ara vermeden- ama bu hafta sıkılmaya ve huzursuz olmaya başlamıştı. Nasıl yapılacağını öğrenmişti Çocukken babasından ayakkabı yapmıştı ve birkaç yıl sonra boş zamanlarında tekrar bot yapmaya başlamıştı, deriden başlayıp babasının eski aletleriyle dikeyiyor ve yontuyordu. En çok keyif aldığı uğraş olmasına rağmen, işe odaklanamıyordu bile.

Sürekli Hall'u düşünüyordu ve bu da rahatlayamayacağı anlamına geliyordu.

Onun gerçekte kim olduğunu merak etti. Burada gerçekten ne yaptığını merak ediyordu. Kendini Potansiyel olarak ilan eden normal türden bir adama benzemiyordu. Genellikle sıg ve tembel olurlar, kendilerine destek olacak zengin bir kadın ararlardı. Evalon'da erkeklerin siyasi gücü yoktu, bu yüzden daha hırslı ve zeki erkekler nadiren eş rolünü üstlenmek isterlerdi.

Hafta ortasında, özel terasında bir kitap ve narenciye içeceğiyle oturmuş, güzel öğleden sonranın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Yine de hikâyesine konsantre olamadı ve sonunda kitabı bırakıp avluya baktı; Hall'un ne yaptığını, kız kardeşinin haftalık partneri olarak onu ne zaman seçeceğini merak ediyordu.

Bu düşünce onu belli belirsiz hasta hissettiriyordu ama buna gerçekten alışması gerekiyordu.

Derin bir iç çekti ve rahatlamaya çalışarak içkisini yudumladı. Ancak avluda, sarayın her zaman kullandığı arka kapısından çıktığı anlaşılan tanıdık bir figürün belirmediğini görünce kadehini hemen bıraktı. Adamın yüzünü net olarak göremeyecek kadar uzaktaydı ama zayıf vücudunu, siyah saçlarını, kendini taşıma şeklini tanıdı.

Hall'dı. Sanki saklayacak bir şeyi varmış gibi arka kapıdan çıkıyordu.

Kyla ayağa fırladı, kitabını bıraktı ve soyunma odasına koşarak ince günlük elbisesini hızla değiştirip yürüyüş için giydiği pantolon ve botlarını giydi.

Muhtemelen nereye gittiğini biliyordu. Ona ayak uydurmak zorunda değildi. Yakalanma riski olmadan onu takip edebilir ve belki de neyin peşinde olduğunu daha iyi anlayabilirdi.

Gerekirse duvara tırmanmaya ve köye girmeye bile hazırды, ancak on dört yaşından beri çevreyi aşmaya cesaret edememişti.

Üç dakika sonra aceleyle arka merdivenlerden indi ve kapıdan sıvıştı, orada görevli gardiyana sadece yürüyüşe çıktığını söyledi.

Gardiyanın adı Iram'dı. Onu tanıyordu ve alışkanlıklarını biliyordu. Ona küçük bir selam verirken sırtıttı. "Sizi daha iyi gördüğüme sevindim hanımefendi."

Kyla bu hafta hastalığını kış uykusuna yatmak için bir bahane olarak kullanıyordu.

sık sık yapardı. Kendisinden beklenen birçok sıkıcı sosyal etkinlikten kurtulmasının başka bir yolu yoktu.

"Teşekkür ederim," diye el sallayarak seslendi ve tek kaçış yolunu sunan duvarın köşesine giden ormandaki patikaya doğru hızla yürüdü.

Hızlı yürüdüğü için duvarın asmalarla kaplı bölümüne ulaştığında biraz nefes nefese kalmıştı. Ağaçların arasında durakladı. Görünürde olmadığına göre Hall çoktan kalkıp gitmiş olmalıydı.

Bir güvenlik dronu vızıldayarak geçerken bekledi. Duvara tırmanacaktı. Yakalanırsa başı ciddi belaya girecekti ama Hall'un ne yaptığını öğrenebilirse buna değecekti.

İki dron daha geçene kadar bir iki dakika bekledi ve duvara doğru koştu, sarmaşıklara tutunarak hızla tırmandı. Kolay bir iş değildi ama biraz çabayla kendini tepeye doğru çekti.

Duvarın diğer tarafından gelen sesleri duyunca aniden durdu.

"Ortaya ıkmanın zamanı gelmişti." Ses Hall'a aitti. Onu her yerde tanıyabilirdi.

"Özür dilerim. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmalıydım. Bu taşra gezegeninde iletişim cihazlarına izin verilseydi, işimizi yapmamız çok daha kolay olurdu." İkinci ses kadındı. Kyla'nın bundan emin olması mümkün değildi ama geçen hafta kafede tanıştığı sarışın kadın olduğuna bahse girebilirdi.

"Şey, değiller ve bir tanesini kaçırmamın bir yolu yoktu. saray tarayıcıları. O yüzden acele edelim. Bu şekilde buluşmamız tehlikeli, özellikle de saray arazisine bu kadar yakınken."

Kyla vücudunu kıpırdamadan tutarak duvardaki sarmaşıklara yapıştı. Başka bir güvenlik dronu gelmeden önce yaklaşık iki buçuk dakikası vardı ama bu konuşmanın devamını duyması gerekiyordu.

"Biliyorum. Biliyorum," dedi kadın. "Yine de birkaç sorunla karşılaştım. Başka bir adam kullanmamız gerekecek."

"Lanet olsun. Bu işi hallettiğini sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, biraz daha zamana ihtiyacım var." "Kahretsin." Hall'un mırıltısı yumuşak ama yoğundu.

"Hey, senin işin kolay, unuttun mu?"

"Kolay mı? Temelde bir haremın parçasıyım."

Kadın kıkırdadı. "Bu senin fikrindi."

"Saraya şüphelenmeden girmenin başka bir yolu yoktu."

Kyla'nın kalbi, onun buraya sahte bahanelerle geldiğinin bu kanıtı karşısında düştü. Bundan şüphelenmişti ama bu kesin olarak bilmekten farklıydı.

"Leydi Hazretleri'nin hâlâ sizi seçmemiş olmasını oldukça eğlenceli buluyorum. Belki de düşündüğünüz kadar karşı konulmaz değilsinizdir."

"Doğal cazibemi bilerek saklıyordum." Hall'un sesi şimdi de eğleniyor gibiydi.

"Sen öyle diyorsan. Her neyse, elimden geldiğince çabuk başka birini bulacağım. Kesinlikle son iki haftamız dolmadan önce. Bu gezegeni sevmiyorum."

"O kadar da kötü değil."

"Neden daha uzun kalmak istediğini bilmediğimi sanma."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun ve bunun sadece eğlence için olduğunu söylemiştin."

Kyla şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, keşke biraz daha ayrıntılı konuşsalar. Kulak misafiri olduğu bir konuşmada biraz daha açıklama yapmanın hiçbir sakıncası yoktu.

"Söylediklerimde ciddiye aldım." Hall'un ses tonu doğal olmayan bir şekilde sertti.

"Belki öyle olduğunu düşünüyorsun. Ama sana bunu kontrol altına almanı söylüyorum."

"Yapmamız gereken bir iş var."

"Biliyorum. Ben işimi yapıyorum. Hiçbir şey dikkatimi dağıtamaz." "Öyle olmadığını gör. İstedik kadar eğlenebilirsin. İşler arasında kimi istersen. Ama işine engel olmaya başlarsa, Başka bir ortak bulmam gerekecek."

Kyla aniden dronun her an gelebileceğini fark etti. Olabildiğince sessiz bir şekilde sarmaşıklardan aşağı indi ve drone gelene kadar zar zor çimlere geri dönebildi. Yere çömeldi, izleyen muhafızlar yanlış bir şey yaptığını düşünmesin diye botunu ayarlıyormuş gibi yaptı.

Bu pozisyonda duvarın diğer tarafındaki konuşmaları duyamıyordu ama Hall'un "Hayır, duymayacaksın. Benim kadar duygusuz ve çıkarıcı başka bir ortak asla bulamazsın."

Kyla doğruldu ve duvardan uzaklaşırken kendini ağır ve titrek hissediyordu. Hall'un burada ne yapmaya çalıştığına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu ama en azından onun burada art niyetli olduğunu doğrulamıştı.

Kötü olmayabilir. Yasalara aykırı bir şey yapıyor olabilirdi ama aslında Evalon ya da halkı için bir tehdit oluşturmuyordu. Burada neredeyse hiçbir şey ifade etmeyen pek çok önemsiz yasa vardı. Kyla onun burada olduğunu, kendisine ya da dünyasına karşı aktif olarak çalıştığını düşünmek istemiyordu.

Bu düşünceden nefret ediyordu. Bu onu hasta ediyordu.

Duvarın diğer tarafında bir hissetti duyduğunda henüz ne yapacağına karar vermemişti. Sonra Hall tepede belirdi, iki tarafa da bakıyordu Çimlere düşmeden önce, kadının durduğu yerden çok uzakta değildi.

Onu gördüğüne şaşırdığı belliydi. Doğrulurken gözleri irileşti. Bir an için tedirgin göründü, sonra yüzünü rahat bir mizah kapladı. "Seni görmeyi beklemiyordum," dedi ve gülümsemesi daha da ısınırken ona doğru yürüdü.

Kaşlarını çattı ve gözlerini kısıtı. "Bunu görebiliyorum."

"Neden bu kadar onaylamaz görünüyorsun? Daha önce de duvarı aştığımı zaten biliyorsun. Hapsedilmekten hoşlanmam."

"Olabilir. Ama *neden* duvarı aştığını bilmek istiyorum. Eğer bana söylemezsen, seni muhafızlara rapor edeceğim."

Gülümsemesi soldu. "Sen bunu yapmazsın."

"Evet, isterim." Adam daha da yaklaştığında geri adım attı. Adamın varlığı hâlâ vücuduna korkunç şeyler yapıyordu, ne yaptığını bilse bile onu biliyordu. "Şimdi söyle yoksa seni ihbar ederim."

İfadesi tekrar değişti, neredeyse hüzünlü bir hal aldı, sanki onda kendisine sorun yaratsa da takdir ettiği bir şey görmüş gibiydi. "Gerçekten dikkatli olmalısın, Kyla. Her erkek benim kadar iyi kalpli değildir. Eğer Birisi gerçekten iyi niyetli değildi ve onu bu şekilde tehdit ettiniz, sonunda yaralanabilirsiniz."

Nefesi kesilmişti ama korkudan değil. Bu farklı türden bir heyecandı. "Bana zarar verecek misin?"

"Tabii ki hayır. Ben o tür bir adam değilim."

"Bence isteseydin birine zarar verebilirdin."

"Elbette," dedi yarım bir gülümsemeyle. "Kendimi savunmak için. Ama ben şiddet yanlısı bir adam değilim. Bunun için fazla uysal ve nazik biriyim."

Başını iki yana salladı ve adamın küstahlığına gülmemeye çalıştı. Adam yaptığı yanlışla yüzleştğinde bile utanmazdı.

Ve en gülünç olanı da onu şimdi eskisinden daha çekici bulmasıydı, sanki bir yanı onun utanmazlığından hoşlanıyordu.

"Sende uysal ve nazik bir şey yok," dedi, yüz ifadesinin yumuşamasını engellemeyi başararak. "Şimdi bana neyin peşinde olduğunu söyle, yoksa seni hemen rapor edeceğim."

Bir nefes verdi. "Ben serbest çalışan biriyim. Paralı askerim. Para için çeşitli işler yapıyorum."

Bu ona doğru geliyordu. Tam da bir paral  askerin olması gerektiği gibi görünüyordu, belki biraz fazla zeki ve beyinsel olsa da. "Ne tür işler?"

" eşitli. Bu durumda, Evalon'un çok sıkı ithalat/ihracat yasaları var ve m vekkilimin bazı malları dikkat çekmeden dünya dışına çıkarması gerekiyor."

Gözlerini kırpıştırdı. "Kaçakçılık mı?"

Başını salladı, gözleri onunkileri tutuyordu.

Ona inanıyordu. Ona inanmaktan başka çaresi yoktu. Mantıklı olmasının yanı sıra doğru olduğunu da *hissetti*. Adamın aslında kimseyi incitmek için burada olmadığına inanarak rahatladı.

İthalat/ihracat yasaları umurunda değildi. Tehlikeli maddeler olmadığı sürece kaçakçılık da umurunda değildi. Hall hakkındaki ilk izlenimi yanlış değildi, eğer burada yaptığı tek şey ka ak ılıksa.

"Yalnız mı çalışıyorsun?" diye sordu, gerçeği söyleyip söylemeyeceğini anlamak için onu sınıyordu.

"Hayır. Genelde benimle çalışan bir ortağım var. Ben sarayda çalışırken o da şehirde çıkış stratejimizle ilgileniyor."

Tüm dünya hakkında daha iyi hissederek bir nefes verdi.

"Beni ihbar edecek misin?" diye sordu ona hafıf e gülümseyerek. "Eğer  yleyse, bu durumdan kurtulmam için bana küçük bir avans verirsen minnettar olurum. burada."

Başını iki yana salladı. "Silah ya da patlayıcı kaçakçılığı yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Özel koyununuzun y n ."

Anladığında dudakları aralandı. Y n çevredeki tüm galaksilerde biliniyor ve isteniyordu ve Koalisyon kendi kontrolündeki en iyi ürünlerin alıcılarını kazıkladığı için üzerinde %90 vergi vardı.

"Anlıyorum," dedi, ona gülümsemekten kendini alamayarak. "Anladım. Kimsenin canı yanmadığı sürece, işinizi yapabilirsiniz."

"Senden hoşlandığımı biliyordum." Gülümsemesi o kadar ısınmıştı ki, kadının nefesi kesilmışti.

"Senden hoşlanıp hoşlanmadığıma hâlâ karar vermedim."

"Hoşlanıyorsun."

Kaşlarını çatmaya çalıştı ama bunu pek başaramadı. Kalbi yeniden heyecanla çarpmaya başlamıştı. "Bu tür bir kibirden kesinlikle hoşlanmıyorum."

Parmaklarıyla elmacık kemiğini okşamak için uzandı, tıpkı geçen akşam yaptığı gibi. O iç çekişmeyi hissetmeyi bekledi ama bu sefer hissetmedi. Tek hissettiği zevk ve daha fazla heyecandı. "Evet, öyle," diye mırıldandı.

Dizlerinin bağı çözüldü ve ona doğru sallanmaya başladı; güneşin konumuna bakmasaydı ne olurdu bilinmezdi. "Lanet olsun. Geri dönsem iyi olacak. Bütün o saçma sapan banyo Mahkemeden önce geçmem gereken ritüeller."

"Kendini Potansiyel olarak ilan etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen sendin."

"Saraya uzun süre girebilmemin tek yolu buydu."

"Bir hafta sonra kız kardeşim tarafından seçilebilirsin, biliyorsun."

"Şimdiye kadar şansım yaver gitti. Sadece iki haftaya daha ihtiyacım var."

Bu, onun duvardan duyduklarına tam olarak uyuyordu - doğruyu söylediğinin bir başka kanıtı. "Onun tipi değilsin, yani bu senin için iyi bir şey."

"Güzel. Onun dikkatini çekmemeye nasıl devam edeceğinize dair bir tavsiyeniz var mı?" "Akıllı erkeklerden hoşlanmaz."

"Ah." Sırıttı. "O zaman bu benim lehime."

Kyla kıkırdamaktan kendini alamadı. "Daha fazla küstahlık. Sanırım bunun bir sonu yok."

"Hayır. Pek sayılmaz. Ama akıllı, kibirli erkeklerden hoşlandığın için şanslıyım." Nefesi kesildi. "Sevmiyorum."

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Evet, biliyorsun." Gülümsemesi derin ve neredeyse ayık bir şeye dönüştü. "Neyi sevdiğini, ne istediğini düşünmene hiç izin verdiğini sanmıyorum. Belki de bunu yapmanın zamanı gelmiştir."

Yine nefesi kesildi, bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Kelimeler zihnini doldurdu, ardından türlü sorular geldi. O haklıydı. Haklıydı.

Gerçekten istediği şeyin peşinden gitme özgürlüğüne hiç sahip olmadığı için bu konuda fazla düşünmemiştir.

Şu anda o özgürlüğe de sahip değildi. Ama bunu istiyordu. Gerçekten istiyordu. Her zamankinden daha çok.

Kendini tekrar ona doğru eğilmiş, bakışlarında kaybolmuş hissettiğinde, kendini hatırlayıp doğruldu ve "Geri dönmelisin. Zamanında olman gereken yerde olmazsan seni gezegenden atarlar."

"Evet."

Birlikte patikadan aşağı inmeye başladılar ve sessizlikte bile onu gerçekten tanıdığını, daha önce kimseyi tanımadığı bir şekilde tanıdığını hissetti.

İki hafta içinde ayrılacaktı. Ve o da hayatında hiçbir değişiklik olmadan burada kalacaktı.

"Az önce seni üzen neydi?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Seni izliyordum. Seni üzen bir şey düşündün." "Bu seni ilgilendirmez."

"Sana daha önce de söyledim. Benim işim gibi hissediyorsun." "O zaman hislerin seni yoldan çıkarıyor."

Ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. "Sanırım bunu zaman zaman yapıyorlar."

"Evet. Öyle."

Ormanın kenarına varana kadar sessizce yürüdüler. Sonra başını kaldırıp ona baktı. "Önce sen gir, çünkü odana dönmen gerekiyor."

"Tamam. Belki bu gece görüşürüz o zaman."

"Eğer yaparsanız, bölümünüzden ayrılamayacağınız için odanın diğer tarafında olacaktır."

"Biliyorum. Bu çok uygunsuz. Ama yine de seni görmek istiyorum. Saklanmayı bırakmanın zamanı geldi."

Nefes nefese kaldı ve omuzlarını sertleştirdi. "Saklanmıyordum."

Eğildi ve elmacık kemiğine, tam da daha önce onu okşadığı yere çok hafif bir öpücük kondurdu. "Evet, öyle," diye fısıldadı. "Ve artık odandan çıkma vaktin geldi."

Geri çekilmeye başladı, ama sonra dudaklarını tekrar tenine değdirdi, sanki kendini tekrar yapmaktan alıkoyamıyormuş gibi.

Çok lezzetliydi. Her yeri titriyordu. Ve sonra yine o küçük iç çekişmeyi hissetti ve son çekinceleri de

Derin bir zevk seli. Utanmazca inledi ve bacakları başka türlü onu desteklemeyeceği için adamın omuzlarına yapışmak için uzandı.

Hall gırtlğından bir ses çıkardı, sanki ona da aynı derecede iyi gelmişti. Sonra sarsılarak uzaklaştı ve "Akşama görüşürüz" diye mırıldandı.

Kız cevap olarak bir şey söyleyemeden adam gitmişti.

Saraya geri dönmeden önce birkaç dakika bekledi. İram onu her zamanki dostane tavrıyla karşıladı, belli ki onun Salon'dan hemen sonra geri döndüğünden hiç şüphelenmemişti.

Kimse onların buluşmasını beklemezdi. Kimse konuşmalarını beklemezdi. Hiç kimse hiçbir erkeğin ona ilgi göstermesini beklemezdi - tıpkı onun hiçbir erkeğin peşinden gitmediği gibi.

Her zaman böyleydi ama belki de farklı olmasını istiyordu. Belki de Hall onun hakkında haklıydı.

Ancak kulağa geldiği kadar kolay değildi, çünkü günleri, tüm hayatı kraliyet ailesindeki konumu ve dünyasının katı ritüelleri tarafından belirleniyordu.

Buradaki hayat ona pek uygun olmasa da Evalon'a bağlıydı. Öylece çekip gidebilecek gibi değildi.

Yapabilir mi?

Hall için değil ama. Onu çok az tanıyordu. Teklif etse bile, tüm geleceğini ona emanet edemezdi.

Tüm çabalarına rağmen ona aşık olmuş olabilirdi ama o kadar da aptal değildi.

Odasına döndü ve banyo yapmaya karar verdi. Sunucusu Sıcak suyu çekip lavanta yağıyla kokulandıran Kyla, aynada kendine baktı.

Farklı görünüyordu. Yanakları kızarmıştı ve gözlerinde hoşuna giden bir parıltı vardı. Saçları bile eskisinden daha parlak görünüyordu.

Neredeyse, neredeyse güzeldi.

Belki Hall bu gece onu gördüğünde böyle düşünecekti.

Ertesi gün öğleden sonra Hall, tam da Kyla'nın bir gün önce çıktığı saatte yürüyüşe çıkmaya karar verdi.

Kyla'ya duyduğu hayranlığı gidermenin tek yolunun onu gerçekten yatağa atmak olduğuna karar vermişti. Ve bu da ancak onu yalnız yakalayabilirse gerçekleşecekti, çünkü Court ve onu karakterize eden tüm bariz cinsellik tarafından çok kapatılmıştı.

Kızın ondan etkilendiğini biliyordu. Son Bayram Günü Saray'dan kaçtığı anda onunla bir bağ kurduktan sonra bunu derinden, canlı bir şekilde hissetmişti. Eğer ona güvenmesini sağlayabilirse, o zaman ona yeterince açılacaktı.

ona olan çekimine teslim oldu.

Onunla bir kez seks yaptıktan sonra, onun için herhangi bir kadın gibi olacaktı ve işleri bittiğinde arkasına bakmadan bu gezegeni terk edebilecekti.

Ama ilk adım, onunla özel olarak konuşmak için biraz daha zaman bulmaktı ve böylesine iyi korunan bir sarayda bunun mümkün olduğu tek yer ormandı.

Bu yüzden öğle yemeğinden sonra dışarı çıktı ve onun kullandığı patikanın yakınında bekledi. Onu rahatlatan şey, kızın beklediğinden de erken çıkmasıydı.

Uzun saçları uzun bir örgüyle geriye toplanmış, sade yeşil bir tunik içinde genç, taze ve güzel görünüyordu. Onu gördüğünde kalbi göğsünde aptalca bir sıçrama yaptı.

Yürüyüşten dönüyormuş gibi görünmek için patikaya doğru ilerledi, yüzü onunkinin aksi yönüne dönüktü.

Patika onu görebileceği kadar kıvrıldığında sarsılarak durdu. "Ne yapıyorsun burada?"

"Yürüyüş yapıyordum. Neye benziyor?"

Kaşlarını çattı. "Ortağınla tekrar buluşmak için mi dışarı çıktın?" "Hayır. Her gün buluşmuyoruz. Bu aptalca olurdu."

"Evet. Öyle. Yani gerçekten sadece yürüyüşe mi çıkıyorsun?" "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Çok masum bir eğlence gibi görünüyor."

"Peki ben masum değil miyim?"

Neredeyse gülümsüyordu. "Hayır. Kesinlikle değilsin." "O zaman ikimiz için de yeterince masum olman gerekecek."

"Ben masum değilim," dedi, gözleri kocaman açılmıştı.

"Seks yapmadığını söylediğini sanıyordum."

"Yapmadım ama bunun konuyla ne ilgisi var? On iki yaşından beri erkeklerin kadınları, erkeklerin erkekleri, kadınların kadınları, üçlü ve dörtlü grupların birbirlerini becermelerini izledim. Görmediğim ve bilmediğim pek bir şey yok. Kesinlikle masum değilim."

Bunu düşündü - böyle bir geçmişin bir çocuğa neler yapabileceğini. Seksten bu kadar soğumasına şaşmamalı. Kız kardeşinin seksî hâlâ bu kadar sevmesine şaşmamalıydı. "Tamam. Bunu kabul ediyorum. Ama sen bir şeysin... sen... dokunulmamışsın." Onunla neden böyle konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onunla ilgili düşünceleri hakkında çok fazla şey açığa vuruyordu ve bu onları gerçekten istediği yere götürmüyordu.

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sen öyle diyorsan. Yine de gerçekten dokunulmamış hissetmiyorum. Hissediyorum..."

Kız kendinden geçtiğinde, "Ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Yoruldum, her şeyden sıkıldım. Bundan daha fazlası olmalı. Olmalı."

Bu, ona seks dünyasını hiç deneyimlemediği bir şekilde tanıtmaya çalışmaya başlaması için mükemmel bir fırsat olabilirdi, ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Kız ona karşı son derece samimi davranıyordu ve o da bir şekilde buna karşılık vermek istiyordu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Her yeri gezdim. Cehennem çukurları, cennetler ve bunların arasındaki her şeyi gördüm. Ve bundan daha fazlasını bulamadım. Size verileni alın ve sahip olduğunuz zamanın tadını çıkarın. Bu tek felsefe çalışır."

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bana doğru gelmiyor. Sanki bir şey elimden alınmış gibi hissediyorum."

Gülümsedi, ona daha önce olduğundan daha da derinden bağlandığını hissetti. "Eğer bana ne olduğunu söylersen, onu bulmana yardım edebilirim."

O da gülümsedi.

"Seninle yürüyebilir miyim?"

"Çoktan yürüdüğünü sanıyordum."

"Elbette," dedi kolayca. "Ama biraz daha yürüyebilirim. Mahkeme için daha fazla saat hazırlık yapmam gerekene kadar yapacak bir şeyim yok."

Kıkırdadı. "Bunun için kaydolan sensin."

"Biliyorum. Aslında şikayet etmiyorum. Ama bir yürüyüş daha yapabilirim - ve daha iyi bir arkadaş bulabilirim."

"Tamam. Tamam."

Ona güveniyordu. Belki tamamen değil, ama kesinlikle daha önce olduğundan daha fazla.

Bunu bir şekilde kendi avantajına kullanmalıydı ama zihnini bu şekilde çalıştıramıyordu.

Gerçek şu ki, çoğunlukla gururlu hissediyordu.

Ertesi gün, Kyla bütün sabahı yürüyüşü iple çekerek geçirdi. Hall'un bugün yine ona katılmasını beklemek için hiçbir neden yoktu ama bunun mümkün olduğunu düşünüyordu.

Gerçekten öyle olmasını umuyordu.

Yine de acele etmemeye özen gösterdi, her zamanki gibi aşağı inip sarayın arka kapısından çıktı ve dışarı adımını atarken Iram'a dostça bir el salladı.

Ormanın içinden patikanın başına doğru yürürken soğukkanlılığını korumak için çok çaba sarf etti ve patikadaki ilk dönemeci dönüp Hall'u gördüğünde -şaşkınlıktan çok zevkten- küçük bir sıçrama yaptı.

Bir ağaca yaslanmış duruyordu ve belli ki onu bekliyordu, çünkü kız görüş alanına girdiğinde doğruldu.

"Yine mi buradasın?" dedi, sesi soğuk ve rahat çıkınca memnun oldu.

"Doğal olarak. Seninle konuşmak günlerimin en ilginç kısmı."

"Sizi biraz eğlendirebildiğim için çok mutluyum." Kadın patikada yürümeye devam ederken adam da ona ayak uydurdu.

"Eğlence yerine keyif kelimesinin daha uygun olduğunu söyleyebilirim."

Başını kaldırıp adamın gülümseyen ve samimi görünen yüzüne baktı. Bu sözler ve adamın kendisiyle vakit geçirmekten hoşlandığı fikri onu gülünç derecede memnun etmişti.

"Bu patikayı her gün yürüyerek mi gidip geliyorsun?" Hall düşen bir dalı almak için eğilerek sordu.

"Hayır. Genelde bu yönden başlarım ama bazen meyve bahçeleri ve lavanta tarlaları arasında yürürüm. Bazen de sadece bir ağaca tırmanıp köye bakıyorum."

"Ciddi misin? Bunu neden yapıyorsun?"

"İnsanları izlemek ilginç. Saray arazisinden neredeyse hiç ayrılmıyorum, biliyorsun."

Yüz ifadesi değişti. "Biliyorum. Bu gerçekten çabuk eskiyor. Geri kalan zamanınızda ne yapıyorsunuz?"

"Çok okurum. Ya da bot yapıyorum."

"Çizme mi? Ciddi misin?" İlgilenmiş ve şaşırılmış görünüyordu.

"Evet. Bunları ben yaptım." Ona göstermek için ayağını uzattı.

"Vay canına," diye nefes aldı. "Harikalar. Bu işte gerçekten çok iyisin." "Sadece eğlence için," dedi zevkten kızararak. "Ama bunu yapmak güzel. aslında ellerimle bir şeyler yapıyorum."

"Sanırım öyle." Durakladı ve sonra farklı bir tonda sordu: "İnsanları izlerken hangi ağaca tırmanıyorsun?"

"Sana göstereceğim."

Ona en sevdiği ağacı göstermekten hiç çekinmedi. Eninde sonunda gidecekti ve onu almaya çalışacak gibi değildi. İnsanları izlemek için en sevdiğim pozisyon.

İnsanları izlemek istiyorsa, Evalon'dan ayrıldıktan sonra tek yapması gereken dışarı çıkmaktı.

Birkaç dakika sonra, birkaç kalın, alçak dalı olan büyük ağaca ulaştığında, "Bu ağaç," dedi.

"Bu çok büyük."

"Evet, ama tırmanması kolay." Ona göstermek için kendini en alttaki dala çekti ve dalın üzerinde durabilene kadar bir üsttekini tuttu.

Hall ona sırtıttı, sanki kendisine beklenmedik bir hediye verilmiş gibi belli belirsiz bir şaşkınlık ve sevinçle bakıyordu. O da alçak dalı tuttu ve onun yanındaki dalda durana kadar kendini yukarı çekti. Birlikte, çok iyi bir oturma yeri olan düzleşmiş dala ulaşana kadar yolun geri kalanını tırmandılar.

"Bak," dedi, uzaktaki duvarın üzerinden eliyle işaret ederek. "Buradan köyün yarısını görebilirsiniz."

"İhtiyacınız olan şey dürbün."

"Bende biraz var," dedi ona sırtarak ve elindekini göstererek Ağaçtaki deliğe sakladığı dürbün. Onu o gün kafede sarışınla gördüğünden bahsetmedi. Bu onun avantajını ele verirdi.

"Ne zamandır bu ağaca tırmanıyorsun?" diye sordu.

"Yıllardır. Küçük bir kız olduğumdan beri."

"Ve sen hiç duvarın üzerinden atlamak istemedin mi?" Yanındaki kalın gövdeye yaslanmıştı ve ikisinin de dala sığabilmesi için birbirlerine çok yakın oturuyorlardı.

"Tabii ki öyleydim. Kurallara aykırıydı ve bu daha da cazip hale getirdi. Aslında birkaç kez yaptım, ama cezalar gittikçe kötüleşti ve sonunda buna değmez gibi göründü. Zaten köyde yaşanacak gerçek bir macera da yoktu. Ben de bu ağaçta oturup duvarın üzerinden bakıyor ve özgür olmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum."

Cümleyi bitirdiğinde küçük bir irkildi, tanımadığı ve güvenmediği bir adamla bu kadar açık konuştuğu için şaşkın ve tedirgindi.

Yine de bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor gibiydi. Düşünceli bir ifadeyle mırıldandı: "İsteyebileceğin tüm lükslere rağmen kendini özgür hissetmedin mi?"

"Her türlü lükse sahip olabilirsiniz, ancak bir sarayda kapana kısılmışsanız, yine de bir sarayda kapana kısılmışsınızdır."

"İstesen bile çıkmaya izin vermezler mi?"

"Evet, dışarı çıkmama izin veriyorlardı ama sadece belirli yerlere gidebiliyor ve belirli şeyleri yapabiliyordum. Hayatınız bu şekilde senaryolaştırıldığında zgr hissetmiyorsunuz. İstediyim yere gidemiyorum. Olmak istediğim kişi olamıyorum."

"Kim olmak isterdin?" Sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibiydi.

Hafif buruk bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bilmiyorum bile." Sonra başını sertçe salladı. "zr dilerim. Tek yaptığım şikayet etmekmiş gibi görünmek istemem. I

İnsanların çoğuna kıyasla iyi bir hayatım olduğunu biliyorum. Ama sanırım herkes sahip olmadığı şeyleri istiyor."

"Evet. Sanırım bu doğru. Hayatım boyunca burada sıkışıp kalmak istemezdim. Süslü bir hapishane yine de hapishanedir."

Anlamış olmasından gülünç bir memnuniyet duyarak ona küçük bir gülümseme verdi. "Sanırım sen hiç böyle hissetmedin."

"Ne gibi? Sanki bir hapishanedeymişim gibi." Garip bir kakhaha attı. "Kesinlikle yle hissettim."

"Ama istediğın yere gidebilir, istediğın her şeyi yapabilirsin, değil mi? Her yeri gezdin, değil mi?" "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Dn yle demiştiniz. Sen de serbest çalışıyorsun, değil mi? Zor bir hayat yaşamış gibi görünüyorsun."

Bu seferki kakhahası daha içtendi. "Teşekkür ederim. Ama elbette seyahat ettim ve her türlü şeyi deneyimledim, ama kendi hayatınıza bağlı hissetmenin başka yolları da var."

"Nasıl bağlı hissediyorsun?" Aslında onun cevap vermesini beklemiyordu. "Biri benimle tanıştığında hep tek bir şey olduğumu düşünür."

Kaşlarını ona doğru çattı.

"Dur tahmin edeyim. Senin yakışıklı, çekici bir playboy olduğunu düşünüyorlar, değil mi?"

Kendini kmseyan bir el hareketi yaptı ki bu açıkça bir itiraftı.

"Peki sizi tanıdıklarında bu durum değişiyor mu?"

"Bazen." İlk kez yüz ifadesi ciddileşti. "Ama biri beni gerçekten tanıdığında, benden her zaman korkar."

Bu hiç de beklediği bir şey değildi. "Ne? Ne demek istiyorsun? Neden senden korkuyorlar?"

Onun gözlerine baktı ve yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bazı beceriler... tehlikeli olabilir."

Bu adamın tehlikeli olabileceğinden bir an bile şüphe etmemiştir ve muhtemelen silahlar ve dövüş konusunda uzmandı. Ama onu daha iyi tanıyormuş gibi hissediyordu ve ondan korkmuyordu. Adamın neden bahsettiğini gerçekten anlamamıştı.

"Evet," dedi yavaşça, "ama sadece insanlara karşı kullanıldıklarında tehlikeli oluyorlar, değil mi? Neden her zaman yeteneklerinizi onlara karşı kullanacağınızı varsayıyorlar? Ben öyle düşünmezdim."

"Sen korkmaz mıydın?" diye sordu usulca. "Hayır. Senden korkmuyorum."

Küçük bir gülümsemeye uzandı ve parmak eklemleriyle elmacık kemiğini okşadı. "Bunun için teşekkür ederim ama henüz beni gerçekten tanıdığını sanmıyorum."

Buna bir itirazı yoktu, bu yüzden bir dakika boyunca sessiz kaldı ve az önce söylediklerini düşündü.

Sonunda içini çekti ve "Dürüst olmak gerekirse, bazen birinin benden gerçekten korkmasını isterdim. En azından bu benim bir derinliğim olduğunu kanıtlardı."

"Tabii ki derinliğiniz var," dedi şaşırılmış bir sesle.

"Bazen kendimi bu orman gibi hissediyorum - çok sınırlı bir amaç için yapay olarak yaratılmış ve yalnızca önceden belirlenmiş sınırlar içinde büyümesine izin verilmiş. Ve çoğunlukla sadece gösteri için. Ve bunda bile iyi değilim."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." "Evet, gerçekten öyle."

"Kız kardeşine benzemiyorsun diye mi? Güzelliğin farklı türleri vardır, bilirsin. Ve seninki bir şakayığın yanındaki menekşe gibi. Biri daha çok ilgi çekebilir ama bu diğerinin daha az güzel olduğu anlamına gelmez. Sadece daha sıkı bir takibe değer."

Kyla ona baktı ve gözlerinde samimiyetten başka bir şey görmedi. Gülümsemekten kendini alamadı. Hayatında hiç bu kadar iyi bir iltifat almamıştı ve bu boş bir övgü gibi görünmüyordu.

Kendini mahcup hissetmeye başlayınca konuyu değiştirmenin en güvenli yol olduğuna karar verdi. "Nerede doğdun?"

Hall bu değişimi umursamıyor gibiydi. Gövdeye yaslanarak rahatladı ve şöyle dedi: "Kimsenin adını bile duymadığı küçük bir gezegende. Doğal olarak yaşanabilir bir yerdi, yani yapay yerleşim jeneratörleri yoktu. Annemle babamın bir üzüm bağı."

"Gerçekten mi? şarap mı yapmışlar?"

"Evet. Gerçekten iyi bir şarap. Küçük ama çok özel bir pazarları vardı. Hiçbir zaman zengin olmadılar ama üzümleri ve şarabı sevdiler."

"Sanırım şarap hakkında her şeyi biliyorsun."

"Oh, evet." Sanki bu düşünce onu mutlu etmiş gibi gülümsedi.

"Sarayımızdaki şarap nasıl?"

"Kopyalanmış şeylere göre fena değil. Yine de gerçek olanın sadece yüzeysel bir yansıması."

"Evet. Sanırım öyle. Hiç gerçek bir şey yaşamadım."

"Ölmeden önce buna bir çare bulmalısın."

Bunun gerçekleşebileceğinden şüpheliydi ama bu fikir hoşuna gitmişti. "Üzüm bağı hâlâ buralarda mı?"

"Hayır. Annemle babam öldüğünde amcam sattı."

"Olamaz! Kaç yaşındaydın?"

"On bir. Ondan sonra büyükannemin yanına gönderildim." "Nerede yaşıyordu?"

"Dünya'da yaşıyordu. O gezegenin dönüştüğü beton ormanının en çirkin yerinde."

"Üzüm bağından sonra bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Bazı açılardan iyiydi. Büyükannem... Onun da benzer şeyleri vardı. Bana hediyeler verdi. Ama bana sunabileceği pek bir şey yoktu. Kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmek zorundaydım."

Paylaştığı tüm bu geçmiş, zihninde bir araya geliyor, onu bütün bir insana, anladığı bir insana dönüştürüyordu. "Sanırım erken yaşta kendi kendine yetmeye başlamışsın."

"Evet." Belli belirsiz gülümsüyordu ama yüzünde tanıdık bir parıltı vardı. Gözlerinde daha önce de gördüğü acı vardı. "Kendime, eğer o hayattan kurtulabilirsem, hareket etmeye başlayacağımı ve asla durmayacağımı söyledim. O dünya bana bir hapishane gibi geliyordu ve özgür olmak için yanıp tutuşuyordum."

Başını salladı. "Benim gibi, sadece benim hapishanem biraz daha rahattı."

"Aynen öyle," diye onayladı Hall.

"Sanırım bu duygu o kadar da sıra dışı değil," dedi, kelimeler ağzından çıkarken düşünüyordu. "Bize verilen hayat için... gibi hissetmek prangalar."

Onun gözleriyle buluştu ve bakışlarını çok uzun bir süre tuttu. Sonunda, "Evet." diye nefes aldı.

"En azından dışarı çıkmayı başardın."

"Çıkabildim mi?"

"Artık Dünya'nın o çirkin kısmında sıkışıp kalmadın, değil mi?" "Doğru. Ama kendimi pek farklı hissetmiyorum. Sadece bu duyguyu üzerimden atamıyorum.

bağlı olma hissi. Geçen yıl, gerçekten kötü bir durumdaydım. I kendimi öldürmeye çok yaklaştım. Bundan kurtuldum ama ondan sonra her şey lekelenmiş gibi görünüyor. Sanki eskiden zevk aldığım hiçbir şey eskisi gibi değil." İç çekti ve gözlerini kapattı. "Sanki hâlâ hapisteymişim gibi geliyor."

Ona baktı, acısını, yorgunluğunu, hayal kırıklığını beklediğinden daha iyi anlıyordu.

Bir süre sonra, sanki kim olduğunu ve ne yaptığını hatırlamış gibi alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Her neyse, bunların hiçbirisi şu anda gerçekten önemli değil."

Adamın konuşmalarını bu şekilde geçiştirmesi hoşuna gitmemişti. "Bence öyle. Bence konuyla alakalı. İkimizin de aynı şeyleri hissetmesi çok komik. Belki de hayatı yanlış yaşıyoruzdur."

Bu fikir Hall'un aklına yatmış gibiydi. Az önce söyledikleri üzerinde düşünüyormuş gibi kaşları birbirine yaklaştı.

Hayatı boyunca hiç kimse onu Hall'un dinlediği gibi dinlememişti. Kimse onun sözlerini bu kadar ciddiye almamıştı, sanki gerçekten bilgece, değerli bir şey söylüyormuş gibi.

Birden kendini ona çok yakın, çok açıkta, onun önünde çırlıçıplak soyulmuş gibi hissetti - fiziksel her şeyden çok daha derin.

Dehşet vericiydi. Bunu daha önce hiç yaşamamıştı. Küçük bir nefesle doğruldu ve ağaçtan aşağı inmeye başladı.

"Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim," dedi doğal görünmeye çalışarak. "Geri dönsem iyi olacak."

Hall aniden uyanmış gibi görünüyordu, sanki henüz tam olarak odaklanamamış gibiydi. "Evet, ben de. Ben de öyle."

İkisi de yere ulaştığında, elini kızın sırtına koymak için uzandı, onu patikaya geri götürmek için otomatik bir hareketti bu. Kız hiç düşünmeden adamın dokunuşundan uzaklaştı, daha önce hissettiği yakınlıktan hâlâ korkuyordu.

"Özür dilerim," dedi gergin bir kahkaha atarak. "Sadece beni korkuttun." Adamın gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmadı.

"Korkuttuğumu biliyorum."

Onun tam olarak ne demek istediğini bilmiyordu ama kulağa anlamlı gelmişti.

Yapılacak en iyi şeyin odasının güvenliğine geri dönmek olduğuna karar verdi.

OceanofPDF.com

Dört

Sekiz gün sonra, Kyla terasında oturmuş, taze bir esintiyi içine çekiyor ve yürüyüşe çıkacağı zamanı sabırsızlıkla bekliyordu.

Her öğleden sonra yürüyordu ve her gün Hall onunla buluşmaya geliyordu. Gülmüşler, yürümüşler ve her türlü şey hakkında konuşmuşlardı. -Koalisyon politikalarından çocukluğuna kadar ve her sabah onu tekrar görmek için sabırsızlanarak uyanıyordu.

Bunun yanlış olduğunu biliyordu. Patrice haftalık partneri olarak Hall'u seçmediği için şimdiye kadar şanslı olduğunu biliyordu. Arkadaşlıklarının ya da

Tanıdık ya da her neyse bu son olamazdı. Ama öğleden sonraları geldiğinde içeride kalamıyor gibiydi. Başta korkmuştu ama ilgisi korkusunu yenmişti. Yıllardır ilk kez bir şey için gerçekten heyecanlanıyordu.

Tutabildiği kadar tutacaktı.

Onun dışarı çıkmasına daha bir saat vardı, bu yüzden gözlerini kapadı ve rahatlamaya çalıştı, gergin hissetmemeye çalıştı, bugün ne konuşacaklarını merak etmemeye çalıştı.

Ya da ona dokunup dokunmayacağını.

Yapmamıştı. Elini sırtına koymaya çalıştığında ondan uzaklaştığından beri. Neden yapmadığını bilmiyordu. Belki de onun dokunuşunu gerçekten istemediğini düşünmüştü.

Onun hakkında bilmediği çok şey vardı.

Kendisine onun bir kaçakçı olduğunu ve başka sırlar da saklıyor olabileceğini, bu yüzden ona gerçekten güvenemeyeceğini ne kadar söylerse söylesin, yine de ona doğruyu söylüyormuş gibi geliyordu. Genelde insanları okumakta iyiydi. Hall konusunda bu kadar yanılmazdı.

Bitmek bilmeyen soruları düşünürken arkasından gelen bir ses onu şaşırttı. "Umarım başın ağrı mıyordur."

Kyla döndü ve sesindeki hafif sabırsız tona rağmen kız kardeşine gülümsedi. "Hayır. Bilmiyorum. Sadece esintinin tadını çıkarıyorum."

"Hava biraz serin," dedi Patrice kaşlarını çatarak ve kadife şalını omuzlarına kadar çekerek dışarı çıkıp Kyla'nın yanına oturdu.

"Keşke yaz mevsimini daha uzun tutsalar."

"Farklı mevsimleri iklime uydurmak zorundalar, yoksa bitkilerimizin çoğu asla düzgün yetişmez. Ayrıca, sonunda havanın serinlemesine bayılıyorum."

"Sen yapardın. Sen her zaman her konuda aykırı olmuştundur." Patrice bu sözleri söylerken hafifçe gülümsüyordu, bu yüzden tam bir hakaret olarak algılanmadılar.

"Burada tartışma yok."

"Bu akşam maskeli baloya geliyorsun, değil mi?"

Kyla gözlerini devirdi. "Emin değilim. Büyük partilerden nefret ettiğimi biliyorsun.

Bu."

"Biliyorum. Ama orada olman gerekiyor. Özel bir sürpriz planladım."

"Ne sürprizi?" Kyla'nın sesi hafifçe çatladı, çünkü o bir endişeyle ürperdi. Patrice kendinden çok memnun görünüyordu. Bu asla bir İyiye işaret.

"Bekleyip görmelisiniz."

"Lütfen aptalca bir şey yapma."

"Aptalca olan ne?"

"Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsunuz. Eski kraliyet geleneklerinden herhangi birine uymak, İmparatoriçe olmayı çok fazla büyütmek. Koalisyonun gözleri seni izliyor olabilir, biliyorsun -özellikle de herkes maske takıyorsa."

Patrice küçümseyici bir el salladı. "Bir partiyi umursayacak değiller."

"Evet, yapacaklar - eğer otoritelerine karşı geldiğini düşünürlerse. Patrice, ben ciddiym. Tor bile bundan bahsetti-"

Patrice sözünü keserek, "Evet, eşiniz olarak Komutan Tor'u seçtiğinizi birkaç kez gördüm," dedi ve yüzündeki ifade karakteristik alaycı gülümsemesine dönüştü. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır. Tor benim arkadaşım ve hiçbir şey olmasını beklemeden onunla Saray'da oturabilirim. Ama Koalisyon'u biliyor ve o bile dikkatli olmanız gerektiğini söyledi."

"Ben her zaman dikkatliyimdir."

"Hayır, almayacaksın. Asla tavsiye almıyorsun. Tıpkı annem ve büyükannem gibisin. Ama elli yıl önce bazı şeylerin yanına kâr kalması, şimdi de yanına kâr kalacağı anlamına gelmez. Lütfen Patrice, tehlikeli bir şey yapma. Bana söz ver."

Patrice güldü ve Kyla'nın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Söz veriyorum, şapşal. Merak etme. Bu gece sen de gelmelisin. Çok eğlenceli olacak. Potansiyellerin kılık değiştirerek kaynaşmasına bile izin vereceğim."

Kyla bu haber karşısında omurgasını dikleştirmekten kendini alamadı. "Gerçekten mi? Sen böyle biri değilsin."

"Biliyorum." Patrice'in güzel pembe ağzı gamzesini göstererek muzipçe büzüldü. "Hiçbir zaman paylaşmaya meyilli olmadım. Ama bu gece eğlenceli olacağını düşündüm, kitlelerin arasına karışmalarına izin vermek ve diğer kadınlara asla sahip olamayacakları şeyleri tattırmak."

Kyla bu sözler karşısında kendini biraz hasta hissetti. Kız kardeşinin görünüşte dalga geçtiğini biliyordu ama bu sözlerin altında inkâr edilemeyecek bir gerçeklik yatıyordu. Kız kardeşi her zaman biraz bencil, biraz sahiplenici ve çok bölgeci olmuştu. Bu şekilde yetiştirilmişti. Bu onun hatası bile değildi.

Ama Hall Patrice'e aitti. Bunu kastetsin ya da etmesin, altında yatan bir amacı olsun ya da olmasın, kendini öyle ilan etmişti.

Kyla'nın Hall'la geçirdiği her zaman, asla yapamayacağı şeylerin bir tadıydı.
var.

İçini çekti ve kendine mantıklı olmasını söyledi - bunu biliyordu Başından beri gerçek.

"Bu gece gelmelisin," diye ekledi Patrice. "Birkaç haftadır keyfinin yerinde olduğunu sanıyordum ama şimdi biraz depresif görünüyorsun. Bir parti sana iyi gelecektir."

"Bunu düşüneceğim." Kyla, Hall'un balo salonunda maske takmış olacağını bildiği için katılma konusunda şimdi daha da fazla şüphe duyuyordu.

"Hayır, bunu düşünmeyeceksin. Geleceğine dair bana hemen şimdi söz vereceksin. Ben senin kardeşinim ve desteğine ihtiyacım var."

Kyla başını salladı. "Kimsenin desteğine ihtiyacın yok."

"Tabii ki isterim. Sen yanımdayken her şey daha eğlenceli." Patrice'in gözleri geniş ve samimiydi ve Kyla onun gözlerinde ciddi olduğundan emindi. Onlar

Yakın olmayabilirlerdi ama ailedendiler ve bu ikisi için de bir anlam ifade ediyordu.

Kyla gülümsedi ve "Tamam. Bu gece geleceğim."

dedi. "Söz veriyorsun."

"Söz veriyorum."

Patrice ellerini çırpı. "Harika! Sana şifonyerimi göndereceğim. sana giyecek bir şeyler bulabilir. Bütün öğleden sonra onunla çalışabilirsin."

"Onunla çalışmak istemiyorum-"

"Elbette gitmelisin. Maskeli baloya normal kıyafetlerinizden biriyle gidemezsiniz. Herkes senin kim olduğunu bilecektir."

"Ama tüm öğleden sonra değil-"

"Ne kadar sürerse o kadar sürecek."

Kyla iç geçirdi ve öğleden sonra Hall'la yapacağı yürüyüşü kaçırmak zorunda kalabileceği gerçeğini kabul etti. Belki de şifonyerin işini çabucak bitirebilirdi; gerçi bu, titiz kadını tanıdığı onca zaman boyunca hiç olmamıştı.

Patrice sırtıyordu. "Benimle işi biter bitmez onu bir saat içinde aşağı göndereceğim. Zaten ne giyeceğime çoğunlukla karar vermiştik. Muhteşem bir gece olacak. Kimse bunu unutamayacak."

Bu sözler Kyla'yı heyecanlandırmadı. Onu

endişelendiriyordu. Ne de olsa unutulmaz geceler her zaman iyi değildi.

Birkaç saat sonra Kyla zümrüt yeşili ipek bir elbise ve tüylü bir maske takmış balo salonuna giriyordu.

Müzik ve dans çoktan başlamıştı - odanın kenarlarında gerçekleşen bir dizi erotik aktivite gibi.

Kıpırdamadan durdu, etrafına baktı ve tanıdığı insanları tanımaya çalıştı. özellikle birini tanıyordu ama bu beklenenden daha zordu. Herkes çoğunlukla yüzlerini ağızlarına kadar kapatan tam maskeler takıyordu - hatta bazıları daha da aşağıya iniyordu - ve yemyeşil kumaşların ve baş döndürücü hareketin girdabında birinin vücudunu tanımak her zaman kolay değildi.

Baş döndürücüydü, hiç sevmediği bir şekilde vahşiydi.

Kardeşine katılacağına dair söz vermekle aptallık etmişti. Burada olmak istemiyordu. Bugün Hall'la yapacağı yürüyüşü zaten kaçırmıştı ve şimdi de burada, koku, renk ve ses telaşının içinde olmak zorundaydı. Umarım migreni tutmamıştır.

Duvar boyunca ilerledi, dönüp duran bedenlerle karşılaşmayacağı, oldukça sessiz bir yer aradı. Bu bir Yine de umutsuz bir vakaydı, bu yüzden sonunda biraz boş bir alan bulabildiğinde sırtını duvara yaslayarak durdu.

Yanında bir kadın duvara yaslanmış, bir adam önünde diz çökmüş, başını eteğinin altına sokmuştu. Kadın kızarmış ve inliyordu ve maskesinin altından Kyla'ya gülümsedi. "Bize katılmak ister misin?"

Kyla gülümsedi ve kabul etmediğini mırıldandı, bu kadar çok seksle çevrili olmaktan dolayı tanıdık bir hastalık hissi duyuyordu. Bunu tek bir kişiyle yapmak istemiyordu - kesinlikle iki kişiyle yapmak istemiyordu.

İçini çekti ve sırtını duvara yaslayarak gözlerini kapadı ve zihnini bu odadan uzaklaştırmaya çalıştı. Patrice'e verdiği sözü tutmak için ne kadar kalması gerektiğini merak ediyordu.

Belli ki kız kardeşinin bu gece için bir sürprizi vardı. Umarım çok aptalca bir şey değildir.

"Ben de gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," diye mırıldandı alçak bir ses, tam kulağının dibinde.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkınlıkla irkildi. Hall'un sesini tanıyordu ama kurda benzeyen sivri kulaklı gri kadife maskeyi yüzüne bu kadar yakın görmek çok sinir bozucuydu.

"Öğleden sonra neredeydin?" diye sordu, kızın bedenini kendisine bakacak şekilde çevirerek.

"Bu bir maskeli balo. Senin kim olduğunu bilmiyorum. Yanlış kişiyi yakalamış olmalısın," dedi ve bir dakikalığına oynamak için garip bir arzu duydu - belki de sesi çok hak sahibi, çok sahiplenici geldiği için.

"Kim olduğumu çok iyi biliyorsun ve yanlış kişiye sahip değilim." Adam uzandı ve kızın topuz yaptığı saçlarını okşadı.

"Saçını ya da vücudunu tanımadığımı mı sanıyorsun?" Gözleri maskenin arkasına indi ve düşük yakalı, vücudu saran elbisesini inceledi.

"Hatasızsın."

Vücudu onun varlığına, sıcak bakışlarına tepki verirken ürpermemeye çalıştı. "Benimle konuşmamalısın."

"Bu gece iznim var. Birbirimize karışabiliriz." "O seni geri arayana kadar."

"Henüz yapmadı." Sesi değişti ve ekledi: "Bu öğleden sonra seni özledim. Bekleyip durdum ama hiç gelmedin."

Nefesini bıraktı ve onun sesini duymaktan duyduğu hazzın kabardığını hissetti.

Ciddiydi. "Kız kardeşim kıyafetim üzerinde benimle birlikte çalışması için terzisini gönderdi. Saatler sürdü."

"Neden hayır demedin?"

"Yaygara koparmaya değmez. Her şeyi kabullenmek daha kolay."

"Olabilir. Ama o zaman istediğinizi elde edemezsiniz."

Bu gece onunla konuşurken sesi geçen haftaki yürüyüşlerinden daha farklı geliyordu. Son zamanlarda onunla hoş bir şekilde, neredeyse nazıkçe konuşuyordu.

Sözlerinin sesi hiç yükselmese de şimdi daha güçlü çıkıyordu.

Bu sinir bozucuydu - onunla ilgili diğer her şey kadar sinir bozucuydu.

"Belki de bu gece için seksi bir elbise istemişimdir."

"Seksi bir elbise," diye mırıldandı, "ama benimle yürümeyi tercih edeceğimi biliyorum."

"Kendini beğenmişlik yapma. Günlerim senin etrafında dönmüyor, biliyorsun." "Öyle değil mi? Hayal kırıklığına uğradım."

Hall'un sesindeki alaycı tınıya gülümsedi ama sonra gerçeklik aniden yüzüne vurunca sertçe yutkundu. "Hall, bunu yapmamalıyız. Bu nafile."

"Neymiş o?" Tekrar hareket etti, böylece vücudu onunkini duvara sıkıştırıyordu.

Duvar.

Onun tüm yüzünü görebilmeyi diledi. Ne olduğunu bilmek istiyordu. şu anda hissediyordu. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. Sadece kısa bir süre için buradasın ve sen bir Potansiyelsin. Ne olursa olsun, yakında buradan ayrılacaksın."

"Peki ne demek istiyorsun?"

"Yani bizim... olmamızın bir faydası yok..."

Başını onunkine doğru eğdi. "Ne olmak?" Kadın yine yutkundu. "Arkadaş olmak ya da her neyse."

"Bence *her neyse* bizi daha iyi tanımlıyor. Biz sadece arkadaş değiliz."

Artık bırakın bir şeyler söylemeyi, nefesini bile tutamıyordu. Ona baktı, maskelerinin ardından gözleriyle buluştu ve yüzü onunkine yaklaştığında ürperdi.

Dudaklarını fırçalayabilmek için başını eğmek üzere uzandı. onun.

İlk dokunuşta bir zevk dalgası onu sardı ve Ağzına karşı nefesi kesildi.

Kızın tepkisinden cesaret aldığı belli olan adam, ellerinden birini kızın başının arkasına doladı ve onu daha derinden öptü.

Dilini onunkiyle buluşturmak için dışarı çıkardı ve çoğunlukla duvardan destek alarak ona doğru eğildi. Adam gırtlaktan bir ses çıkardı ve ağzını daha da açarak onun da aynısını yapmasına neden oldu.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti, hayatında bir kez bile. Tüm vücudu zevkle, ihtiyaçla ve daha da güçlü bir şeyle zonkluyordu. Ceketine yapıştı, kapalı göz kapaklarının ardında vahşi renk girdapları görüyordu.

"Kahretsin, Kyla," diye mırıldandı Hall, sonunda öpüşmeyi kesti, ama sadece çenesi boyunca ve sonra boğazından aşağıya doğru sarhoş edici bir çizgi öpmek için. "Seni gördüğüm ilk akşamdan beri bunu yapmak istiyordum."

Adam onun nabız noktasını dillerken kadın inledi. "O zaman neden yapmadın?" "Seksten hoşlanmadığını söylemiştin."

"Ben...Ben.... yani ben..." Aklını çalıştıramıyordu. Zar zor ayakta durabiliyordu. Teninin her yeri sıcaktan kızarmıştı.

"Bunu bir yabancıyla yapmak istemezsin," diye mırıldandı, elleri vücudunda gezinmeye başlarken hâlâ boynunu öpüyordu. "Önce beni tanımalısın."

"Oh." Adam elbisesinin ipeği arasından göğsünü okşayıp meme ucuyla lezzetli bir şekilde alay ettiğinde nefesi kesildi. "Doğru."

"Artık bildiğine göre, sonunda sana istediğim gibi dokunabilirim." Vücudu sıkı, gergin ve sertti. Kendini ona doğru bastırdı.

Tahrik olmuştu. Karnında hissedebiliyordu. Kendini ona sürttü.

Ellerinden biri ensesine doğru kayarken homurdandı. Orasını ovuşturdu, tanıştıkları ilk gün, migreni tuttuğunda yaptığı gibi.

Tüm fiziksel hislere ek olarak, aniden başka bir şey daha hissetti. Daha önce birkaç kez ona dokunduğunda hissettiği o içsel çekimi.

Bu kez, vücudunu daha da fazla zevkle doldurdu ve çaresizce haykırdı, duygularla tamamen boğulmuştu. Sanki aniden kendi varlığından onunkine bir kanal açılmıştı ve onun içinde boğuluyordu - onunki kadar onun zevki, onunki kadar onun duyguları.

Ve içinde biriken tüm gerilim aniden, neredeyse ayaklarını yerden kesecek bir dalgayla serbest kaldı. Ona karşı sarsıldı, bir Zonklama amından başlayıp tüm vücuduna yayılıyordu. "Oh, kahretsin!" diye

haykırdı, ağzı aniden donup kaldı. boynuna, vücudu onunkine bastırdı. "Kahretsin, Kyla, ben hiç... hiç..." Nefes nefese kalmış ve hafifçe titriyordu. Onu hiç bu kadar kontrolden çıkmış görmemişti.

"Hiç ne yapmadın?" diye sordu boğuk bir sesle, zihni tekrar düşünebilecek kadar berraklaştığında. Dizleri bükülüyordu, bu yüzden onun omuzlarına tutunarak kendini ayakta tuttu.

Hâlâ umutsuzca nefes alıp veriyordu ve nihayet kaldırdığında yüzü kızarmıştı. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Bulanıklaşan gözleri nihayet açılmaya başlamıştı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Az önce... az önce geldim mi?"

"Sanırım öyle." Boğazını temizledi ve parmak uçlarıyla kızın sıcak yanağını okşadı. "Bu... nefes kesiciydi."

"Belirli bir uyarım olmadan bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. Sen ne yaptın?" Doymuş bir rahatlama onu sararken şimdi daha iyi düşünüyordu.

Garip bir şey olmuştu. Normal olmayan bir şey. Bu kadarını fark edemeyecek kadar onun büyüğü altında değildi.

"Seni öptüm."

"Bunu biliyorum ama sen başka bir şey yaptın. Sanki bunu bana daha önce de yapmışsın gibi." Sonunda tek başına ayakta durabiliyordu, bu yüzden onu doğrulması için kendisinden uzaklaştırdı. "Bana ne yaptığını söyle."

"Kyla, bir şey yok." O da kendini kontrol altına almış olmalıydı ve maskesinin altındaki yüzü ayılmıştı. "İsteyerek yapmadım... hiçbir şey oldu."

"Bana yalan söyleme. Söyle bana."

Birkaç dakika önceki derin zevk ve ona karşı hissettiği daha derin bağ yerine, aniden soğuk ve şüpheciydi.

Onda doğal olmayan bir şeyler vardı ve bu da tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

Ona bile.

İnsanların onu tanıdıktan sonra tehlikeli olduğuna inandıklarını söylemişti.

Nedeni buydu.

İşte tam da bu yüzden.

"Kyla, lütfen." Ona doğru uzandı ama sonra elini garip bir sarsıntıyla geri çekti.

O daha bir şey söyleyemeden, balo salonunun köşesindeki müzisyenler aniden bir tantana patlattı. Ruh halindeki ve sesteki değişim o kadar şaşırtıcıydı ki Hall ve Kyla da dahil olmak üzere herkes dönüp baktı.

Kyla, kız kardeşinin pistin ortasında dans ettiği yerden odanın önündeki tahta doğru yürüdüğünü, yürürken iki saray görevlisi tarafından açılmış mor bir halının önüne serildiğini görünce kalbi daha da sıkıştı.

"Olamaz," diye fısıldadı Kyla, kız kardeşine bakarken geleneksel bir törenin başlangıcını fark etti.

İmparatoriçe'nin bir töreni.

Aptalcaydı ama Patrice geleneksel konuşmasını yapmadığı sürece dünyanın sonu olmamalıydı.

"Neyin var?" Hall onun kulağına mırıldandı.

Kyla başını hafifçe salladı. Ona içini dökmek istiyordu ama zamanı yoktu ve zaten şu anda ona güvenemezdi.

bir şey sakladığından emindi - kaçakçı olmaktan başka bir şey.

Saray Müdürü, en önemli lord ve leydilerden birkaçına yerlerini almaları için seslendi ve ardından Potansiyelleri gelmeleri için çağırdı.

Patrice, Kyla'yı böyle bir şey yapabileceği konusunda uyarmıştı; Potansiyeller'in aralarına karışmasına izin verip onları uzaklaştıracak, diğer tüm kadınlara onlara asla sahip olamayacaklarını gösterecekti.

Bu Hall demekti.

"Gitmen gerek," diye fısıldadı Kyla, diğer tüm Potansiyeller kalabalığının arasından geçerek odanın önüne doğru ilerliyor olmalarına rağmen Hall kıpırdamayınca.

Başını iki yana salladı.

"Yapmak zorundasın," diye tısladı. "Yapmazsan saraydan atılacaksın. Git." Kadın onu hafifçe itti ve adam omzunun üzerinden ona bakmasına rağmen yürümeye başladı.

Kyla ona maskesinin altından tanıyabileceği ya da tanıyamayacağı bir yüz ifadesi takındı. Ama isteksizce tahtın en solundaki diğer Potansiyellerle birlikte yerini almaya gitti.

Kyla, kraliyet sarayının tahtın etrafındaki geleneksel yerini almasını beklerken nefesini tuttu.

Bu hiç de akıllıca değildi. Koalisyon iktidara geldiğinde kaldırılan törenlerden biriydi. Ama umarım uzun sürmezdi ve Patrice bunu herhangi bir kelimeyle eşleştirmezdi.

Birisi hareket ederek Kyla'nın yanında durdu. "Bunu yapmamalı," dedi tanıdık bir erkek sesi.

Tor. Onun boyunu, omuzlarının genişliğini ve sesini tanıdı. "Biliyorum. Ona söyledim."

"Bu odada kimlerin olduğunu bilmiyor. Sadakatlerinin nerede yattığını bilmiyor."

"*Biliyorum.*" Kyla'nın sesi hafifçe çatladı. "Dinlemeyecek."

"Onun gururu ve aptallığı beş yüz yıllık bir kraliyet ailesini yıkacak."

"Her şey yoluna girebilir," dedi Kyla, Tor'un sesindeki kasvetli ton karşısında korkudan titremeye başlamıştı. "O yapmadığı sürece...."

Dört davul sesi duyulduğunda ve Patrice konuşmaya başladığında sözlerini yarıda kesti.

"Dört yüz doksan altı yıl önce, Evalon'un ilk İmparatoriçesi tahta geçti."

Kalabalığın arasından tepki mırıltıları yayıldı ve Kyla yükselen mide bulantısı karşısında yutkundu. Başını çevirdi ve yüzünü kısa bir süreliğine Tor'un omzuna yasladı. "Ah, hayır."

Patrice, kraliyet kutlamalarında yüzlerce yıldır söylenen sözlerle devam etti. "Kendi dünyası ve çevresindeki dört gezegen zalim, istilacı bir güç tarafından yok edilmişti ve hayatta kalan cesur insanlar burada toplanmıştı. Bu dünyayı inşa etti ve güzel olduğunu ilan etti. Cehennemden kurtulduktan sonra, bu dünyanın cennet olduğunu ve tek sonunun zevk olduğunu ilan etti. Kendisini Yıkılmış Beş Dünyanın İmparatoriçesi ilan etti. Güzellik bizim doğamızda, zevk ise kanımızda var. Dört yüz doksan altı yıldır olduğu gibi şimdi bir kez daha tadını çıkarın. İmparatoriçeniz bunu emrediyor."

Tor nefesinin altında "Aptal," diye mırıldanıyordu. "Aptal, aptal." Kyla destek için onun koluna asıldı. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Kötü mü?" Gözleri düz siyah maskesinin ardında genişledi. "Bu delilik. Birisi bunu bir Koalisyon yetkilisine rapor edecek. Birisi bunu yapmak zorunda. Bu düpedüz meydan okuma."

"Belki de herkes sarhoş alemlerinden o kadar akşamdan kalma olacak ki hatırlamayacaklar." Kyla müzisyenler yeniden çalmaya başladığında balo salonunun heyecan ve yenilenmiş enerjiyle dolup taşıdığı etrafa baktı.

Tor başını salladı. "Umut edebiliriz."

Sesi pek umutlu gelmiyordu ve Kyla ona doğru eğildi. Gözleri Potansiyeller grubunun üzerinde uçtu ve hatasız bir şekilde Hall'a takıldı.

Onu izliyor gibi görünüyordu. Vahşi odanın öbür ucundan bile bunu anlayabiliyordu. Onun ne düşünüyor olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hall'u zihninden temizleyerek daha önemli olan şeye odaklandı. "Bunun sadece bir oyun olduğunu düşünüyor. Daha önce hiç

Gerçekten koalisyon. Bu konuda ben de öyle."

"İstemiyorsun. İnan bana." Uzandı ve kızın başını yukarı kaldırdı. "Otoriteleri onlar için bir oyun değil. İnsanları çok daha azı için tutukladılar ve onları hapisane planetlerinde ölüme gönderdiler. Bu güzel bir son değil."

"Biliyorum." Tekrar yutkundu ve kendini silkeledi. "Yarın onunla tekrar konuşacağım. Bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğiz."

"Çok geç olabilir."

Kyla cevap vermedi. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dehşete kapılmıştı, neredeyse başı dönüyordu. Ama Patrice geçmişte aptalca şeyler yapmıştı ve şimdiye kadar hiç kimse bunu rapor etmemişti. Mahkeme üyelerine tamamen güvenilmeliydi ve turistler burada tatil yerinin herhangi bir şekilde tehdit edilmesini istemeyecek kadar iyi vakit geçiriyorlardı.

Tor'un uyarısına rağmen kimsenin bunu rapor etmeme ihtimali vardı.

Birden kendini bitkin hissetti ve odada daha fazla kalamadı. Tor'a iyi geceler diledi ve sonra dışarı çıktı.

Hall bu kez onu takip edemedi. Leydi Patrice'in isteklerini yerine getirmesi gereken diğer Potansiyellerin arasında sıkışıp kalmıştı.

Onunla daha önce yaşadıklarına inanamıyordu. Hayatında hiç bu kadar zevk almamıştı. Ama buna güvenemiyordu, tıpkı Hall'a güvenemediği gibi.

Bu yüzden zihnini cazip düşünce yollarından uzaklaştırdı ve bunun yerine Patrice'i bir daha bu kadar aptal olmamaya ikna etmenin bir yolunu bulmaya koyuldu.

OceanofPDF.com

Beş

Ertesi gün Kyla, Hall'un normalde onunla buluştuğu patıkada görünmedi.

Neredeyse otuz dakika bekledi ama sonunda kadının bugün onunla buluşmayı planlamadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Dün gece aralarında olanlardan dolayı sarsılmış olmalıydı. Hall da sarsılmıştı. Daha önce hiç kimseyle bu kadar derin bir bağ kurmamıştı. Hiç bu kadar zevk almamıştı -hem onun hem de kendisinin- ve neredeyse kalabalık bir odanın ortasında boşalacaktı. Kafası karışmış, bunalmış ve inanılmaz derecede heyecanlanmıştı ve bütün gün Kyla'yı tekrar görmeyi, tekrar aynı şekilde hissetmeyi beklemişti.

Ama dün gece onun hissettiklerini tatmıştı ve aldığı zevkin altında derin bir korku yatıyordu. Bugün onu kendisinden uzak tutan şeyin bu korku olması gerektiğini biliyordu.

Mantıklı olmaya ve kendine onun sadece biraz zamana ihtiyacı olabileceğini söylemeye çalıştı, ama varlığının her zerresi onunla tekrar birlikte olmaya ihtiyaç duyuyordu. Odasını basıp onunla yüzleşmek istiyordu ama bu, onu buraya getiren işi tehlikeye atmak da dâhil olmak üzere, mümkün olan her şekilde aptallık olurdu.

Kızın, güneşin altında yürümeyi sevdiğini söylediğini hatırladı. öğleden sonraları ama her zaman aynı yolları takip etmezdi. Eğer bugün ondan kaçmak istiyorsa, başka bir yerde yürüyor olabilirdi. Bu olasılık, onu tanıdık patıkayı terk etmek için yeterince teşvik etti. ve sarayın etrafında bir tur atarak Kyla'nın bugün girmiş olabileceği diğer bazı yerleri kontrol edin.

Ancak saray arazisi çok genişti. Onu bulmak zor bir ihtimaldi. Yine de bir saat boyunca yürüdü. Kyla'yı göremiyorsa, bir sonraki en iyi şey onu aktif olarak aramaktı.

Evalonian koyunları için ekili çayırlara dönüşmeye başlayan ormanın uzak kenarlarında dolaşırken, yaprak dökmeyen ağaç kümesi tarafından neredeyse gizlenmiş küçük bir bina gördü. O kadar ıssız ve yersizdi ki hemen yaklaştı ve içinde bir kadın olduğunu görünce kalbi utanç verici bir şekilde yerinden fırladı.

Açık kumral saçlarını, kıvrımlı vücudunu, çene çizgisini tanıdı. Kyla. Sonunda onu bulmuştu. Binanın içinde duruyordu, sırtı kapıya dönüktü.

"Burası neresi?" diye sordu usulca, onu ürkütmek istemiyordu ama varlığından haberdar olduğundan emin olmak istiyordu.

Gözle görülür bir şekilde irkildi, ama sonra nefes aldı ve ona doğru döndü. "Burası babamın atölyesiydi."

Küçük yapı, tahta bir kutu ve içeri savrulan birkaç yaprak dışında neredeyse tamamen boştu. "Ne tür bir atölye?"

"Ayakkabı yapardı. Annemin eşi olmadan önce gelişmemiş bir gezegende ayakkabıcılık yapıyormuş. Yaptığı işten zevk alıyordu ve hayatı boyunca bu işi sürdürdü, özel olarak, sadece yapacak bir şey olsun diye."

Bu küçük ayrıntıyı, Kyla'yı oluşturan yapbozun bir başka parçasını kavradı. "Madem bu kadar ilkel bir gezegenden geliyordu, nasıl onun eşi oldu?"

"Hayatının çoğunu yoksulluk içinde geçirdi. Tüm gezegen zar zor geçiniyordu. Ara sıra gezginler gelirmiş ve içlerinden biri onlara Evalon'dan bahsetmiş. Babam inanılmaz derecede yakışıklıymış ve ailesi eve para gönderebilmesi için onu bu işi denemeye teşvik etmiş. Bu yöne giden bir gemiye binmiş ve annem onu ilk gördüğü anda aşık olmuş."

Hall bir eşin hayatının nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Lüks dolu olabilirdi ama aynı zamanda kölelik gibi de olabilirdi - tek bir amaç için tutulmak. Bu kesinlikle ona göre değildi. "Hoşuna gitti mi?"

Kyla narin bir omuz silkme hareketi yaptı. Adam yaklaştığında yaptığı gibi hâlâ boş binaya bakıyordu. "Sanırım onun için zor oldu. Çalışmaya alışkındı ve baskın kadınlara alışık değildi.

Bu yüzden ayakkabı yapmaya devam etmek için buraya geldi; bu ona gerçekte kim olduğunu hatırlattı."

"Sana nasıl ayakkabı yapılacağını öğretti o zaman? Bu yüzden mi bot yapıyorsun?"

"Evet." Ona çekik küçük bir gülümseme verdi. "Onun tüm aletlerini odama taşıdım. Bu beni ona bağlı hissettiriyor."

"Onu

özlüyorsun."

"Her gün."

"Peki ya annen?"

Kadının ifadesi değişti. "Evet, tabii ki. Yine de ona o kadar yakın değildim. Patrice her zaman onun favorisiydi."

"Onlara ne oldu?" Hall'a, onunla geçirdiği onca günden sonra bile hâlâ ailesine ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmaması garip geliyordu. O ve Patrice otuz yaşından daha gençtiler. Anne babaları çok yaşlı olamazdı.

"Öldüler. Dünya dışında çıktıkları bir tatil sırasında ateşlendiler. Bağışıklıkları olmayan o öngörülemez virüslerden biri. Doktorların yardım edemeyeceği kadar hızlı etki etmiş. Günün sonunda ölmüşlerdi."

Hall başını sallayarak, "Bu korkunç," dedi. Tıbbi teknolojiye ilerlemeler Dünya kaynaklı hastalıkların çoğunun çaresine bakmıştı, ama daha uzaktaki

İnsanlar evrene yayıldıkça daha fazla yeni hastalıkla karşılaştılar.

Kyla bir kez daha omuz silkti. Bu öğleden sonra onun gözleriyle neredeyse hiç karşılaşmamıştı. Aradaki farkı anladı ve karşı konulmaz bir istek duydu

Değıştir. "On dört yaşındaydım. O gün köyü keşfetmek için saray arazisinden ayrılmıştım. Kimsenin beni bulmaya gelmemesine çok şaşırmıştım ama döndüğümde nedenini anladım." Uzun bir nefes verdi. "Saraydan hiç ayrılmadım

o zamandan beri refakatsiz."

"Senin hatan değildi," diye mırıldandı, kadının saklamaya çalıştığı acı karşısında kendi hayal kırıklığını unutarak. "Senin hatan olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum." Sesi çok kısıktı. "Ama bildikleriniz her zaman hissettiklerinizi değıştirmez."

Hall bunun doğru olduğunu çok derinden biliyordu.

İç çekti. "Babam bana her zaman Mahkeme'ye güvenmememi söylerdi. Bana gerçek olanı aramaktan asla vazgeçmememi söylerdi."

Birdenbire onu o yapan şeyin bir parçasını daha anlamıştı; neden hep kendini tuttuğunu, neden hiçbir zaman fiziksel zevklerin tadını çıkarmak için kendini bırakmadığını.

Babası ona yapmamasını öğretmişti.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadı.

Gırtlaktan bir ses çıkardı ve içgüdüsel olarak onu rahatlatma, daha iyi hissettirme ihtiyacını takip ederek ona uzandı.

Adamın eli kızın koluna ulaşmadan, kız sarsılarak ondan uzaklaştı ve adamın ulaşamayacağı bir yere gitti.

Ondan uzak durmak istemesi canını çok acıtmıştı. "Benden korkuyorsun," dedi usulca, kalın bir sesle.

"Ben değilim."

"Evet, öylesin. Sana dokunmamı istemiyorsun."

Yanakları daha önce solgundu ama şimdi kızarmıştı. Hâlâ adamın gözleriyle buluşmuyordu. "Bana dokunduğunda çok şey oluyor."

"Ama kötü değil, değil mi?"

"Belki de değil. Ama çok fazla."

Kendine onun sadece korktuğunu söyledi. Kendine zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Ama içinde bir panik yükseliyordu, onu kaybediyor olabileceği, ellerinden kayıp gidebileceği ihtimali. "Senin için yeni olduğunu biliyorum ama bundan korkmana gerek yok."

"Pek çok şeyden korkuyorum."

"Seni ilk gördüğümde, sana saldıran bir adamla dövüşüyordun. Senin iki katın büyüklüğündeydi ama yine de onu yere serdin."

"O zamanlar ben de korkuyordum."

"Ama yine de yapman gerekeni yaptın. Bunu yaparken korkmuş olman kimin umurunda?"

Ona bakmak için döndü, ne düşündüğünü kontrol ediyormuş gibi gözleriyle buluştu.

Ona bir adım daha yaklaştı, kendini tutmak ne kadar zor olsa da ona dokunmaktan kaçındı. "Artık sen de bir şeyler yapabilirsin, hatta korkuyorum."

Gözlerini yere indirdi. "Ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Çünkü hiçbir zaman bir şey yapma özgürlüğünüz olduğuna inanmadınız. Ama var. Ve onu bulduğunda ne yapmak istediğini bileceksin."

Tekrar başını kaldırdı ve sessiz bir dakika boyunca bakiştılar. Hall'un kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hissediyordu. Ne olabileceğini düşündüğünü bile bilmiyordu ama o anda havada asılı kalan bir şey olduğunu biliyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu, sesi bir törpüden öteye geçmiyordu.

"Ben onu çoktan buldum."

Kelimeleri söylerken duydu, ancak gerçekten ağzından çıktıklarına inanamadı. Kesinlikle böyle bir şey söylemeye niyetlenmemişti.

Kyla nefesini tuttu ve ona doğru dönerek parlak saçlarını ve düz sırtını gösterdi.

Kadının sözlerine verdiği tepkiyi görünce içini bir sıcaklık kapladı. Kendini çıplak hissetti. Tamamen savunmasız. En derin duygularını ifade etmişti ve o bunları istemiyordu.

Bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Başkalarına hangi yönlerinizi göstereceğinize dikkat etmeniz gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Kyla bunun değişmesini istemesini sağlıyor olabilirdi ama istemek gerçekliğini değiştirmiyordu. Hayatı boyunca dikkatli olmuştu. Şimdi de dikkatli olabilirdi.

Gözleri kızın sırtında gezinirken, pantolonunun altındaki kıcının yemyeşil kıvrımını görünce bir arzu kıpırtısı hissetti. Güzel bir vücuda karşı normal bir tepkiydi bu, ama o bunu eski bir dost gibi karşıladı.

Arzu tanıdıktı. Biliniyordu. Güvenliydi.

Bu, kendisinin alışık olduğu bir parçasıydı; nasıl kullanacağını bildiği bir parçası. "Neden şaşırdın?" diye mırıldandı, sesinin doğru çıktığından emin olarak.

kalın ve boğucu. "Dün gece seni ne kadar çok istediğimi gördün, değil mi?"

Kyla küçük bir nefes daha verdi ve arkasını döndü. Gözleri adamın yüzünü aradı.

"İstedğim şeyi buldum," dedi, bu kez nüansı farklılaştırarak. "Neden onu elde etmeye çalışmayayım ki?"

Titrek bir nefes aldı, yüz hatları anlayışla gevşedi. Yüz ifadesinin altında biraz hayal kırıklığı yatıyor olabilirdi ama emin olmak için çok hafıftı. "Sana seksle ilgilenmediğimi söylemiştim. Bu tür bir istek sadece fizikseldir."

Ona bir adım daha yaklaştı, bu işte, baştan çıkarmada iyi olduğu gerçeğiyle dinleniyordu. "Fiziksel olanın nesi var?"

Kadın başını salladı ve tekrar ondan uzaklaştı ama bu sefer adam bunun nedeninin kadının onun ateşli bakışlarına karşılık vermeye başlaması olduğundan emindi. Arkasına geçti, neredeyse ona dokunuyordu.

"Fiziksel olanın yanlış bir tarafı yok. İyi hissettirebilir." Bir elini kaldırdı ve göğüslerinin çizgisini takip ederek avucuyla kıvrımlarının üzerinden geçti. "Vücudunun iyi hissetmesini sağlayabilirim."

Şimdi nefes nefese kalmıştı ve yanakları daha da kızarmıştı. Baş hafifçe arkaya düşmüştü ve onun uyarılmışlığı şimdiye kadar gördüğü en seksi şeydi. Onu izlerken kasıkları inanılmaz bir hızla sertleşti.

Onu okşamaya devam etti, dokunuşlarını hassas ve alaycı tuttu ve yanlışlıkla aralarında tekrar bir bağlantı açmamak için çıplak tenine dokunmamaya dikkat etti.

Dudakları lezzetli bir şekilde ayrılırken omurgası hafifçe kamburlaşıyordu. Elinde olmadan kalçalarını onun sırtına bastırdı ve ereksiyonunun üzerindeki baskıya karşı bir iniltiyi bastırdı.

Sonra birdenbire ondan uzaklaştı ve adam kaybettiği için hayal kırıklığı içinde inledi.

"Kyla dönüp ona bakarak, "Aradığın tek şey buysa, fiziksel olarak iyi," dedi. Ama hepimiz bundan daha fazlası olabileceğimizi unutmuş gibiyiz. Bundan daha fazlasına *ihtiyacımız* var." Titrek bir nefes aldı. "Sen bile."

Kyla onun ne yaptığını, karşılaşmanın kontrolünü nasıl ele geçirmeye çalıştığını açıkça okuduğu için bu sözler yüzüne inen bir tokat gibi geldi. "Kyla," diye başladı, bu kez gerçekten ona uzanarak. "Bekle..."

Sarsılarak ondan uzaklaştı ve binanın kapısına doğru ilerledi. "Hayır. Benimle ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum Hall. Bazen öyle görünüyorsun ki

sanki sen... gerçekmişsin gibi, ama sonra..." Başını sertçe salladı. "Benimle nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama ben bittim. Artık oynamıyorum."

Kadın binadan çıkarken peşinden gitmeye başladı ama sonra kendini durdurdu.

Onu yakaladığında ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ne de olsa haklıydı. Az önce, bunun bir oyun olmadığını çok iyi bildiği halde, bunu bir oyuna dönüştürmeye -güvenli kılmaya, tanıdık hale getirmeye- çalışıyordu.

Kyla ertesi sabah migren ağrısıyla uyandı.

Gece boyunca kötüleşti, bu yüzden uyandığında tam gelişmiş oldu. Bunlar her zaman en kötüsüydü ve ilk iş olarak kendine yaptığı iğne migreni tamamen yok etmeye yetmiyordu.

Sabahı yatakta geçirdi ve öğle yemeğinden sonra sağ gözünün arkasında donuk bir zonklama ile hala halsizdi. Banyoya gidip yüzüne biraz su dökmek için kalktı ve aynada solgun yüzüne baktı, etrafta kimsenin onu bu halde görmemesinden memnundu. Kendini o kadar kötü ve depresif hissediyordu ki yatağına geri döndü.

Odada başka birinin olduğunu fark ettiğinde uyumaya çalışıyordu - zihnini boşaltıyor ve zonklayan acıyı uzaklaştırmaya çalışıyordu-.

Herhangi bir ses yoktu, bu yüzden varlığı neden fark ettiğinden bile emin değildi. Ama bir şeyler hissedebiliyordu, bu yüzden arkasını döndü ve gözlerini açtı, ıssız odada belli belirsiz göz kırptı.

Perdeler kapalıydı ama katın ortasında duran adamı gizleyecek kadar karanlık değildi.

Hall'u hemen tanıdığı için ilk tepkisi belli belirsiz bir zevk oldu. Sonra adamın varlığı beynindeki sisi delip geçti. Nefes nefese kaldı ve aniden doğruldu. "Ne... ne?" O anda aklı ancak bu kadar başındaydı.

"Seni korkuttuğum için üzgünüm," diye mırıldandı yatağına doğru yürürken. "İyi misin?"

Adamın yüzünü şimdi daha net görebiliyordu ve gerçekten endişeli görünüyordu. Ama onun yüzünde gördüklerine inanabileceğinden emin değildi. "Migren," diye mırıldandı, ani hareketle başındaki zonklama şiddetlendiği için tekrar uzandı.

"Özür dilerim."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Benden kaçtığını sanıyordum. Bugün yürüyüşe çıkmadın."

"Yani odama gizlice mi girdin?" Kızgınlıkla başka bir şey arasında gidip geliyordu - tamamen uygunsuz bir şey. "Koridor bekçisini nasıl atlattın?"

Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Çok kötü hissediyor gibi görünüyorsun."

"İstiyorum." Gözlerini ovuşturdu ve kendini toparlamaya çalıştı, daha önce aynada ne kadar berbat görüldüğünü hatırlayınca içten içe ürperdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Hall yatağının kenarına oturarak, "Endişelendim," diye itiraf etti. "Dünden sonra. Bana kızgın olduğunu düşündüm. Migrenin olduğunu bilmiyordum. Benden kaçtığını düşündüm ve ben..."

"Sen ne?"

"Bunu yapmayacaktım."

İçini çekti ve yastığına yaslanarak rahatladı, gözlerini ona dikti. "İkimiz de senin oyun oynamayı tercih eden bir adam olduğunu biliyoruz. Ayrıca ikimiz de bir şeyler sakladığını biliyoruz. İkimiz de bana gerçeği söylemeyi reddettiğini biliyoruz. Senin burada olman ve benim migrenim bunu değiştirmez."

"Belki de öyledir."

Öylece ona baktı, yüzündeki sessiz ifadeyi okuyamadı. Gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Ne?" diye sordu bir dakikalık sessizliğin ardından.

"Migreninize yardımcı olabilir miyim?" diye sordu elini uzatarak.

Onun ne istediğini biliyordu. Tanıştıkları ilk gün de aynı şeyi yapmış ve sonra hiçbir şey yapmamış gibi davranmıştı. Mantıken itiraz etmesi gerektiğini bilse de itiraz edemeyerek sessizce başını salladı.

Ona doğru uzandı, onu oturur pozisyona çekti ve sonra kollarının arasına aldı. Adamın ellerinden biri yavaşça sırtını ovup ensesine doğru ilerlerken kadın göğsüne yaslandı.

Adam ona nazikçe masaj yaptı ve kadın karşılık olarak iç çekti. Sonra, sanki yeni, farklı bir şey vücuduna doluyormuş gibi içsel bir çekiş hissettiğinde nefesi kesildi. Bu oydu. Hall'du. Aralarındaki bağ daha önce hissettiğinden daha güçlüydü ve onun varlığını tanıyabiliyordu

şimdi onun içinde. Sanki onun içini okşuyor, acıyı zevke dönüştürüyordu.

"Siktir," diye mırıldandı, parmakları Hall'un gömleğini sıkıyordu. "Oh, lanet olsun." O kadar iyi hissetti ki -o kadar doluydu ki- gözleri bulanıklaştı ve teni

ter içinde kaldı. "Durma."

Hall'un ensesine bastırmaya devam ederken ağır ağır nefes aldığını hissedebiliyordu. Onun içinde hareket ediyor, onu tüketiyor, onunla tamamen kaynaşıyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar inanılmaz bir şey hissetmemişti.

Sonunda Hall bağlantıyı kopardı ve parmaklarını onun teninden uzaklaştırdı. Az önce maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı, yüzü kızarmış ve hafifçe sersemlemişti.

"Durmanı istemedim," diye inledi, adamın bıraktığı eline uzanmaya çalışıyordu. İçinde o olmadan kendini garip bir şekilde boş hissediyordu.

"Biliyorum," diye cevap verdi Hall kısık sesle. "Ama bu benden çok şey götürüyor ve seninle tamamen dolmamın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü senden daha fazlasını istemeye devam edeceğim."

Bu sözler ve adamın yüzündeki bulanık zevk ve şefkat onu farklı bir zevkle doldurdu.

Yatağa geri yığıldı, migreni tamamen geçmişti ve derin bir memnuniyet vücudunu rahatlatıyordu. "Uzanmam gerek."

"Ben de öyle."

Adamın yüzündeki soruyu fark ettiğinde başıyla izin verdi. Botlarını çıkardı ve sonra yatağın üzerinde onun yanına uzandı.

Her ikisi de ağır ağır nefes alarak birkaç dakika boyunca yan yana yattılar, ta ki kadın yuvarlanıp onun yanına sokulana kadar.

Kolunu kıza doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin? Yani, ne yapabildiğini." "Az önce ne yapabileceğimi hissettin."

"Ama bunu nasıl yapıyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Ben böyle doğdum."

"Sen bir Okuyucudan daha fazlasısın."

"Evet."

"Sen... insanların belli bir şekilde hissetmesini sağlayabiliyor musun?"

"Nasıl hissettiklerini değiştirebilirim, bunu hissedebilirim ve sonra da bunu tersine çevirebilirim.

Ama benim için bir isim yok. En azından henüz."

"Peki kimse bilmiyor mu?"

"Çok az. Ortağım Lenna biliyor. Ve birkaç arkadaş.

Ancak malum nedenlerden ötürü bunu gizli tutuyorum."

"Koalisyon seni kullanmak isteyecektir." Gerçek şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Her şey çok anlamlıydı. Davranışları. Onun yanında nasıl hissettiğini.

"Evet. Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi bilselerdi asla özgür olamazdım." "O zaman bunu gizli tuttuğun için seni suçlamıyorum."

"Senden bir şeyler saklamaya çalışmıyordum, Kyla. Sadece kolayca söyleyebileceğim bir şey değil." Sesi yine kısıktı ama bu kez güçlerini kullanmasına verdiği tepkiden ziyade samimiyete benziyordu.

"Anlıyorum." Migreni geçtiği için hâlâ rahatlamış olsa da, midesinde belli belirsiz hasta hissetmesine neden olan bir gerginlik hissetti.

"Sorun nedir?" Hall sordu. "Bana ne düşündüğünü söyle." "Yani sen..." Boğazını temizledi. "Yani sen bana öyle hissettirdin ki etrafınızda hissettim."

"Hayır!" Vücudu onunkine karşı gerildi. "Hayır. Bugün ve tanıştığımız ilk gün acını hafiflettim. Ama hissettiklerini değiştirmedim. Aksi takdirde."

"Ama geçen gece. Biz... maskeli balodayken. Seni hissettim... Seni içimde hissettim. Bana öyle hissettiriyordun. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Bir bağlantı kurdum. Bunu yapmak istememiştim ama kendimi sana o kadar kaptırmıştım ki..." diye iç geçirdi. "Kasıtlı değildi. Ama o sırada sadece seni hissediyordum, senin hissettiklerini hissediyordum. Nasıl hissettiğini değiştirmiyordum. Bana inanmak zorundasın."

Yüzüne bakabilmek için başını kaldırdı ve yalan söylemediğine dair kutsal olan her şey üzerine yemin etti. "Sen... sen değil miydin?"

"Hayır. Bunu yapmazdım."

"Neden yapmazsın?"

"Gezegendeki en etik adam olmayabilirim -herhangi bir gezegende- ve yeteneğimi geçmişte bazı şüpheli amaçlar için kullandığımı kabul ediyorum, çoğunlukla yaptığım işlerin neden olduğu sorunlardan kurtulmak için. Ama bunu bir kadını yatağa atmak için kullanmazdım. Bu sadece farklı bir biçimde tecavüz olurdu ve ben o adamlardan biri değilim. Ve bunu sana kesinlikle yapmazdım."

"Neden ben değil?"

"Çünkü beni gerçekten istemeni istiyorum." Yanağını okşamak için bir elini uzattı. Bu içsel bağlantıyı açmamış olmasına rağmen inanılmaz derecede iyi hissettirdi.

Gözlerini kırıştırdı. "Yani sana karşı hissettiklerim..." "Gerçek."

"Şiddetlendirmiyorsun ya da başka bir şey yapmıyorsun değil mi?" "Hayır."

"Ama bu çok... çok güçlü. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim." "Güzel." Onu öpebilmek için başını kendine doğru çekti.

çok hafifçe. "O zaman sana karşı hissettiklerimi biraz olsun tadabilirsin. sen."

Yine onunla doluydu - öncekinden farklı olarak. Aralarındaki o elle tutulur bağ olmasa bile, yine de ondan etkilenmiş, onun tarafından tüketilmişti. Onun gücü, ruhu, gözlerindeki samimiyet, varlığının sıcaklığı. Yumuşakça inledi ve onu öptü, onunki daha derin ve daha aççaydı.

Öpücüğe karşılık verdi, dilini onun ağzına soktu ve onu aşağı çekerek vücudunu kendi vücudunun uzunluğuna bastırdı. Elleri vücudunu aşağı yukarı okşamaya başladı ve zevk onu doldururken ağzına doğru tekrar inledi.

"Kyla," diye mırıldandı, dudakları hâlâ onunkilere değiyordu. "Senin rahat ettiğinden daha hızlı hareket etmek istemiyorum, ama bunun daha ileri gitmesini istemiyorsan, ikimizden biri ya da her ikimiz de bu yataktan çıkmalıyız."

Onun uyarılmışlığını buldu ve kendini ona sürttü, daha önce seks hakkında hissettiği tüm sıkıcı tiksinti, Hall'a karşı hissettiği kemik derinliğindeki açlığın ardından kayboldu. "Yatakta kalmak istiyorum."

"Sen-" Kyla pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikine masaj yapmak için uzandığında kalın bir nefesle soruyu kesti. "Siktir, emin misin Kyla?"

"Oh, evet."

Onun bu sözleri üzerine boğazından vahşi bir ses çıkardı ve onu sırtüstü çevirerek üzerinde onu heyecanlandıran bir sahiplenmeyle hareket etti. Onu sertçe öpmek için eğildi ve vücudu onunkine karşılık verirken onun ağırlığına doğru yükseldi.

Adam ince elbisesinin üzerinden vücuduna doğru öpücükler kondurmaya başladığında kadın önce adamın gömleğine, sonra da saçlarına yapıştı. Adam onu ustalıkla okşarken ve okşarken kıvrandı ve nefes nefese kaldı, onunla teni arasındaki kumaş sadece hayal kırıklığını yoğunlaştırdı. Sonunda eteğini topladı ve elbisesini başının üzerine çekerek yatağının kenarına fırlattı.

Hall onun çıplak vücuduna sıcak bakışlarla baktı.

"Hall," diye inledi, kamburunu çıkardı ve onu omuzlarından aşağı çekmeye çalıştı. "Bakmayı bırak ve bir şeyler yap."

"Çok güzelsin," diye mırıldandı.

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin." Dudaklarını kızın boğazına götürdü ve zonklayan nabzının üzerinde durdu.

"Benden hoşlandığın için kendini kandırıyorsun."

Kadının göğüslerinden birini ağzına alırken eğlenerek homurdandı. "Bu, *beğeninin* çok ötesinde."

"Oh." Zevkten kızardı -şu an için fiziksel olmaktan çok duygusaldı. "Ama demek istediğim hâlâ geçerli," demeyi başardı, adam dişleriyle meme ucunu cımbızladığında küçük bir nefes aldıktan sonra. "Görünüşüm hakkında yanılıyorsun."

"Hayır, değilim. Seni ilk gördüğümde muhteşem olduğunu düşünmüştüm, tıpkı bir...." Adam kızın göğüslerini okşayarak onu inletti ve

Salla. "Bir menekşe gibi, mükemmel ve narin ve düz otların arasına gizlenmiş."

Buna gerçekten inanıyor gibiydi. Onun güzel, arzu edilir, her zaman olmadığını bildiği her şey olduğuna inanıyordu.

Onun gözünde öyle görünüyordu.

Adam vücudunda daha fazla öpücük gezdirirken, karnını okşarken ve kışını avuçlarken kalçalarını ayırdı. Artık onun için sıcak, ıslak ve zonkluyordu ve yüzünü bacaklarının arasına götürdüğünde yüksek sesle haykırdı, onun için açılana kadar nazıkçe burnunu soktu.

Dilini ve dişlerini onu kızdırmak için kullandı, onu zevk onun içinde sıkıca sarılmıştı. Diliyle klitorisine dokundu ve sonra iki parmağını ıslak amına sokarak çaresizce titreyene kadar onu içten içe okşadı.

"Şimdi benim için gelecek misin?" diye sordu kısık sesle.

Yatağa yapıştı ve kalçalarını adamın başının etrafında sıkılamaya çalıştı. "Evet, oh, evet. Hall, lütfen."

Sesi çaresiz gibi geliyordu ama o da öyle hissediyordu. Bu kadar kontrolden çıkabileceğini hiç düşünmemişti.

Klitorisini emdi ve yoğun zevk dalgalarıyla gerilim kırılana kadar parmaklarıyla onu becerdi. O utanmadan haykırdı. Etrafındaki her şey sertleşti ve bunun ortasında tanıdık bir iç çekiş hissetti, onunla farklı, daha derin bir bağlantı kurdu.

Sonra o da onunla birlikte zevk içindeydi. Onu orada hissedebiliyordu. Doruk noktası devam ederken neredeyse hıçkırarak ağlıyordu, belli belirsiz onun da çaresiz bir haykırıyla boğulduğunun farkındaydı.

Sonunda aşağı indiğinde, ellerini saçlarına sokmuş, yüzünü amına doğru tutuyordu.

O da titriyordu ve kızın gözleriyle buluşmak için başını kaldırdığında yüzü iyice kızarmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi çatlayarak. Zevkin ve daha önce hiç hissetmediği bir tür serbest bırakılmanın etkisiyle gevşekti.

"Seninle bağlantı kurdum," diye kalın bir sesle açıkladı, kendini kaldırdı ama sadece onun yanında yatağa yığılmak için. Daha da ağır nefes alıyordu

ondan daha fazla. "Kazara. Tamamen kaybettim."

Zihni nihayet yeniden çalışmaya başladığında ona baktı. Nefes nefese kaldı. "Sen de mi geldin?"

Yüzünü buruşturdu. "Olanları kimseye anlatmayalım."

Hem eğlenmiş hem de adamın kontrolünü kaybetmesinden derinden etkilenmiş bir şekilde kıkırdamaya başladı. "Pantolonunun içine mi boşaldın?"

"Bunun üzerinde durmayalım," diye mırıldandı hayıflanarak. "Sadece senin hissettiklerini hissettiğim içindi. Bu başa çıkılması zor bir zevk, sen biliyorum."

Bir kolunu ona dolayarak sokulurken hâlâ kıkırdıyordu. "Yani bundan hoşlandığımı mı söylüyorsun?"

Gülümsemesi ironik olmaktan çıkıp derin ve neredeyse şefkatli bir şeye dönüştü. "Yaptığını biliyorum. Ben de yaptım. Ve belki bir dahaki sefere daha da ileri gidebiliriz. Kendime gelmek için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Ben de," diye itiraf etti, adam kolunu tekrar ona doladığında ve onu kucakladığında memnun oldu.

Kyla usulca, "Her zaman seksten hoşlanmadığımı düşünmüşümdür," diyene kadar birkaç dakika doygun bir sessizlik içinde yattılar.

"Çünkü daha önce ne hakkında olduğunu hiç bilmiyordun." "Ne demek istiyorsun?"

"Tek bildiğin fiziksel olan," diye mırıldandı saçlarını okşayarak. "Mahkemede her gece gördüklerinin hepsi. Doğruyu söylemek gerekirse, hayatımda yaşadığım seksin çoğu bundan çok daha iyi ya da derin değildi. Ben hiç gerçek olduğunda ne kadar iyi olabileceğini biliyordum."

Yüzünü görebilecek şekilde ayarladı ve gözlerindeki ifadeye gülümsedi. "Evet. Evet, sanırım. Evet, sanırım öyle. Sanırım fark bu."

Kadın başını tekrar adamın göğsüne koymadan önce bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

Düşüncelerinin peşinden gidiyormuş gibi, "Biliyor musun, geçen yıl hapisteydim," diyene kadar boş boş onun saçlarını, sırtını okşadı.

"Ne?" Bütün vücudu şaşkınlıkla kaskatı kesildi.

"Lenna ve ben bir iş üzerindeydik. O kaçtı ama ben yakalandım."

"Ve seni hapsettiler mi?"

"Evet. O cehennem gibi hapishane gezegenlerinden birinde. O zaman kendimi öldürmeye çok yaklaşmıştım, sana daha önce bahsettiğim gibi."

"Ama şimdi nasıl dışarı çıktın ve hâlâ hayattasın? Bunlardan kimsenin çıkmadığını sanıyordum."

"Genelde yapmazlar. Birkaç arkadaşımla birlikte kaçmayı başardım."

Onun arkadaş kelimesindeki tereddütünü fark etti. "Orada arkadaş mı edindin?"

"Sanırım. Yani, kurtulmak için birlikte çalıştık. Onlardan hoşlanıyorum. Sanırım beni bir arkadaş olarak görüyorlar."

"Hapishane nasıldı?"

"Cehennem gibiydi. İnsanlar hayvanlara dönüştü. Eğer benim... benim yeteneğim olmasaydı, orada paramparça olurum. Öyle bir yerde ne kadar zeki olduğunuzun bir önemi yok. Sadece kaba kuvvet üstün gelir. Yeteneğim beni koruyabildiği için inanılmaz şanslıyım."

Kyla, Hall'un başına böyle bir yerde neler gelmiş olabileceğini düşününce yutkundu. "Bu korkunç bir şey. İçeride ne kadar kaldınız?"

"Sadece birkaç hafta. Bu kadarı yeterliydi. Ben... dışarı çıktığımda değiştim. Eskiden hayatın sadece bir oyun olduğunu düşünürdüm ama artık bunu gerçekten yapamıyorum. Acaba bu yüzden mi..."

"Bu yüzden ne?"

"Seninle tanışmaya hazırdım."

Kelimeler yeterince dikkatliydi ama Kyla imaları anlamaktan kendini alamadı. Onun söylemesini umutsuzca istediği bir şeyi söylediği için zevkle ürperdi.

Hall boğazını temizledikten sonra, "Her neyse," diye devam etti. "Bu konuyu açtım çünkü içerideki arkadaşlarım bir çiftti - sadece hapishanede tanışmışlardı ama birbirlerine aşık olmuşlardı. Ve onları izlerken..."

"Seks yapmak mı?"

Kıkırdadı. "Hayır, gerçi çok fazla seks yapıyorlarmış gibi görünüyordu. Ama demek istediğim, onları birlikte izlemek -birbirlerini sevmek gibi insani bir şey yapmak- hayatta kalabilmemin tek nedenlerinden biriydi. Ben

Bunu daha önce hiç anlamamıştım ama kendim deneyimlemek istedim. Ve sanırım şimdi yaşadım." Kız başını kaldırdığında ona gülümsedi.

"Ah." Birdenbire dehşete kapıldı, durumlarında gerçekten hiçbir şey değişmemişken işlerin çok ileri gittiğini, kendini çok fazla açtığını düşündü.

Onu okşayan el hareketsizleşti. "Korkuyorsun. Sana insanların beni gerçekten tanıdıklarında benden hep korktuklarını söylemiştim."

"Hayır! Hayır, ondan değil. Senden bu yüzden, yeteneğin yüzünden korkmuyorum. Başta korkuyordum ama şimdi değil. Aslında bunu düşünüyordum ve sanırım bundan korkmuyorum çünkü sen... sen onunla veriyorsun, sadece almıyorsun."

Çok durgunlaştı. "Öyle mi?"

"Evet." Onun yüzüne gülümsedi. "Belki farkında bile değilsin. Ama bağlantı sayesinde seni hissedebiliyorum. Sadece beni okumuyorsun. Bana *kendini* veriyorsun. Bundan korkamam."

"Ben...sanırım. Daha önce onunla gerçekten verebileceğimi hiç bilmiyordum." Yapmacıktı, kafası karışmıştı, ama sonra tekrar normal bir sesle, "Eğer

Bu yüzden korkmuyorsun, neden korkuyorsun?"

"Şey," diye başladı, zorlukla yutkunarak, "sen hâlâ bir Potansiyel'sin ve ben de hâlâ Evalon kraliyet ailesinin küçük bir kızıyım. Aramızdaki şeyler oldukça umutsuz."

"Olmak zorunda değiller." "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle gel. Ben gidince benimle gel."

Nefesini içine çekti ve hızla doğruldu, ona bakarken saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Ne?"

"Beni duydun." Gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmadı. "Gidemem."

"Neden olmasın?"

"İznim yok. Ben Vali Hanım'ın yedeğiyim."

Başını iki yana salladı. "Olmak zorunda değilsin. Kendin için biri olabilirsin."

Başı şimdi öncekinden farklı bir nedenle dönüyordu. "Ama gidemem. Ben buraya aidim."

"Sadece bildiğin tek şey bu olduğu için. Bana burayı sevdiğini söyleyemezsin. Buna inanmam."

"Mesele bu değil. Ben buyum."

"Her zaman olduğunu düşündüğün kişi bu, ama olabileceğin tek şey bu değil. Benimle gel. Başka biri ol."

Karnındaki çırpınışlar yüzünden neredeyse midesi bulanacaktı. "Ve ne? Kaçakçılık yaparken seni takip mi edeyim?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Başka bir şey yapabiliriz. Bana ne yapmak istediğini, kim olmak istediğini söyle, ben de sana yardım edeyim. Ben sadece seninle olmak istiyorum, bu her neye benzerse benzesin."

Ona baktı ve söylediklerine anlam vermeye çalışırken nefes nefese kaldı. "Sen ciddi misin?"

O da ayağa kalktı ve yüzünü iki elinin arasına aldı. "Çok ciddiym, Kyla."

"Ama sen prangaları sevmezsin ve sırf senin için her şeyi bıraktım diye kendini... benimle sıkışmış gibi hissetmeni istemiyorum."

"Yani her iki tarafta da herhangi bir pranga olmayacak. Hiçbir bağ ve taahhüt olmayacak. Çıkmana yardım ettiğim için kendini bana borçlu hissetmeni istemiyorum. Bu yüzden pranga olmamasını kabul ediyoruz. Şimdilik birlikte olabiliriz, çünkü ikimiz de bunu istiyoruz ve geleceği kendi haline bırakacağız. Bence bunu yapabiliriz, Kyla."

Nefesi kesilmişti, kafası karışmıştı, dehşete düşmüştü ve sevinçliydi; hepsi aynı anda.

Hall sözlerine şöyle devam etti: "Şu anda karar vermek zorunda değilsin ama bir düşün. Buradan gitmene yardım edeceğim, hiçbir koşul olmadan. Pranga yok. Özgür olabilirsin. Kim olmak istiyorsan o olabilirsin. İstedikinin bu olduğunu biliyorum. Seni içimde hissettim, hatırla." Ağzının köşesi önlenemez bir şekilde yukarı doğru seğirdi.

Elinde olmadan hafifçe güldü. "Bunu düşüneceğim. Kabullenmesi gereken çok şey var. Bu... hayat değiştiren bir şey. Ama bunu düşüneceğim."

"Güzel." Onu nazikçe öpmek için eğildi. "Biri bizi yakalamadan buradan gitsem iyi olacak. Bu akşam mahkemede görüşürüz."

"Umarım Patrice bu hafta partneri olarak seni seçmez."

"Dokunmayacak. Bana dokunduğunda ona geri çekilme hisleri gönderiyorum." Ona, onu güldüren başka bir hınzır gülümseme verdi.

"İşte böyle yaptın! Nasıl olup da seni seçmeyecek kadar aptal olduğunu merak ediyorum. Açık ara en çekici Potansiyel sensin."

"Bunun için teşekkür ederim." Onu tekrar öptü ve sonra ayağa kalkarak kıyafetlerini düzeltti ve botlarını çekti. "Bunu bir düşün. Buradan uzakta, tamamen farklı bir hayat. Tam da hayalini kurduğun şey olabilir."

O haklıydı. Her zaman haklı gibi görünüyordu. Bu kadar karşı konulmaz olmasaydı sinir bozucu olurdu.

Onun sessizce hareket ederek odadan çıkışını izledi ve sonra tekrar yatağa yığıldı.

Uzun bir süre onu düşündü ve sonra kendi durumunu düşündü.

Gitmek istiyordu. Patrice olmasaydı, bunu hiç tereddüt etmeden yapardı.

Ama Patrice onun kardeşiymi ve son zamanlarda çok aptalca davranıyordu. Kyla onu Koalisyon'la başını belaya sokması için bırakamazdı.

Kız kardeşini terk etmek anlamına gelmeyecek bir şey yapmalıydı.

Uzun süre bunun üzerinde düşündü.

OceanofPDF.com

Altı

O akşam, Kyla normal saatte mahkemeye indiğinde kendini çok tuhaf hissetti.

Kendini bir gün öncesinden bile farklı hissediyordu; sanki başka hiç kimsenin yaşamadığı bir şey yaşamış, bir şey deneyimlemiş gibiydi.

O öğleden sonra Hall ile nasıl olduğundan mı yoksa gezegeninden temelli ayrılmayı ciddi ciddi düşündüğü bir yoldu. Her iki durumda da kendini etrafındaki insanlardan çok uzakta hissediyordu - normalde olduğundan bile daha uzakta.

Kraliyet masasının sonundaki normal yerine oturduğunda odayı taradı ve gözleri sezgisel olarak Hall'un diğer Potansiyellerin arasında oturduğu yere takıldı. Her zamanki gibi onu izliyordu ve gözleri buluştuğunda dudakları hafifçe yukarı kalktı.

O da gülümsememek için kendini zor tuttu.

O çok fazlaydı - en tuhaf koşullarda bile ruhu körelmiyordu. Onunla birlikte olmayı, başka biriyle birlikte olmayı hiç istemediği kadar çok istiyordu.

Belki de bu yeterliydi. Belki de bu, onunla birlikte gitmesi gerektiğinin işaretiydi.

Kafası karıştığında gözlerini başka tarafa çevirdi. Patrice henüz gelmemiş olsa da mahkeme tüm hızıyla devam ediyordu. Yerleşik çiftler çoktan öpüşmeye başlamıştı, ancak henüz kimse çok ileri gitmiyordu. Patrice'in akşamki eğlence için nasıl bir ruh hali uygulayacağını henüz bilmiyorlardı.

Kyla, Hall'un yanında oturuyor olmayı diledi. Ona kendisininmiş gibi sahip çıkabilmeyi diledi. Onunla tüm bu insanların önünde seks yapmak istediğinden değil, ama bu akşam onu odasına götürebilmeyi diledi.

Bunun yerine, hediyesinin Patrice'in bu gece onu partner olarak seçmesini engellemeye yeteceğini ummak zorundaydı. Patrice'in ilgisini çekmemesi Kyla'nın şansı olurdu ve o zaman da Patrice'in kız kardeşiyle sevişmesini izlemek zorunda kalırdı.

Böyle bir durumda onun ne yapacağını merak etti. Sonra zaten bildiğini fark etti. O pratik bir adamdı. Bunu ona kendisi söylemişti. Zincirleri, bağları ya da taahhütleri olmadan yaşadı. Zor bir durumdan zarar görmeden kurtulmak için ne yapılması gerekiyorsa onu yapardı. ona ya da kârına yapılan.

Kyla'yla arasında her ne olduysa bunu değiştirecek gibi görünmüyordu.

Önemli değildi. Ondan yeni bir adam, farklı bir adam olmasını beklemiyordu. Sadece sahip oldukları şeyin gezegenini, kız kardeşini ve bildiği her şeyi terk etmesi için yeterli olup olmadığına karar vermesi gerekiyordu.

Birkaç dakika boyunca şaşkın şaşkın oturup bu gizemi çözmeye çalıştı, ta ki kornalardan Patrice'in girişini işaret eden tanıdık bir tantana sesi duyana kadar.

Kız kardeşi yavaşça taht odasına girerken tantana normalden daha uzun sürdü. Kyla bu özenli takdim karşısında yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Ne kadar uyarılırsa uyarılsın, kız kardeşi bir türlü akıllanmıyordu. Kraliyet soyuna dikkat çekmek tehlikeliydi.

Ama tantana sadece bir tantanaydı. Bu gece çok fazla sorun yaratacak başka bir şey olmamalıydı. Ne de olsa bu bir kraliyet maskeli balosu değildi. Sadece normal bir bayram günüydü.

Saray Müdürü Malone boğazını temizleyip resmi takdimi yaptığında Kyla tam bu düşüncüyü kaydediyordu. Her zamanki gibi "Vali Hanım, Patrice" yerine iki dakikalık geleneksel bir giriş yaptı, tüm aile geçmişini anlattı ve "Yıkılmış Beş Dünyanın İmparatoriçesi, Evalonlu Leydi Patrice" diye bitirdi.

Kalabalık normal alkışlarına başladığında Kyla neredeyse inliyordu. Bazıları Patrice'in mirasını geri almasından dolayı açıkça heyecanlanmıştı, diğerleri ise muhtemelen çoğunluğun hissiyatına uyuyordu.

Her iki şekilde de, bu olmamalıydı. Bu gece burada Koalisyon yetkilileri olmayabilir ama Koalisyon casusları olabilir.

Ya da sadece ödeme veya iyilik karşılığında Koalisyon'a isyanı rapor edecek kadar açgözlü biri.

Bu kadar büyük bir insan grubunun -herhangi bir yerde- tamamen sadık olmasını sağlamanın hiçbir yolu yoktu.

Kyla kız kardeşinin gözleriyle kısa bir süre için karşılaştığında midesinin bulandığını hissetti. Patrice sadece kaşlarını kaldırdı ve çocukluklarından beri kullandığı inatçı bir ifadeyle çenesini kaldırdı.

Sinirleriyle savaşıyan Kyla tekrar Hall'a baktı. Sanki o da Kyla'nın neden korktuğunu biliyormuş gibi yüz ifadesi değişmişti.

Ancak Kyla'nın bu konu üzerinde uzun süre düşünecek vakti olmadı çünkü Patrice tamamen sessiz bir taht odasındaki Potansiyeller'in yanına giderek geleneksel ritüeli olan haftalık eş seçimini gerçekleştirdi.

Kyla sessizce Hall'u seçmemesi için yalvardı.

Patrice her bir erkeğin yanından geçerek hepsini dikkatle inceledi. Kimi seçeceğini bildiği zamanlarda bile bunu hep yapardı. Sonra uzanıp Hall'un eline dokundu ve Kyla yutkunmamaya çalıştı.

Patrice hemen elini geri çekti ve onu salladı.

Kafa.

Kyla nefes aldı, Hall'un yeteneğini bir kez daha kullanmış olduğunu biliyordu.

Patrice'i onu seçmekten vazgeçirmek için.

Güzeldi. Gerçekten güzeldi. Dünyadaki tek adam -hangi dünya olursa olsun- Patrice'i Kyla'ya tercih etmiyordu.

Sadece *onu* istiyordu.

Patrice sonunda yaklaşık bir aydır etrafta olan esmer, etine dolgun bir adam seçti. Bundan sonra işler hızla ilerledi, en iyi yemekler servis edildi ve konuklar için daha fazla şarap dağıtıldı. Diğer kadınlar eşlerini seçmeye başladı. Kyla Tor'u seçebilirdi, sırf Konuşacak biri vardı ama bu gece görevdeydi ve odanın ana girişinde konuşlanmıştı.

Adam ona başını salladı ve kadın da ona küçük bir el salladı.

Hall'u seçemediği için Kyla oturmaya devam etti. Başka biriyle yakınlık kuruyormuş gibi yapmak zorunda kalmaktansa yalnız olmak daha iyiydi.

Mahkeme normal çöküşüne doğru ilerlerken -insanlar aşırı yemek yiyor, sarhoş oluyor ve etrafındaki çeşitli pozisyonlarda yüksek sesle geliyorlardı- Kyla bininci kez bununla hiçbir ilgisi olmadığını fark etti.

Belki de burası onun eviydi. Belki de bu tür bir zevk onun kanında vardı. Ama bu onun istediği bir şey değildi.

Burada olmak, boş akşamlarla dolu sonsuz bir hayatla yüzleşmek, insanların yaşıyormuş gibi yapmalarını izlemektense, uzak bir gezegende Hall'la birlikte olmak -onu henüz tam olarak tanımasa da- daha iyiydi.

Çünkü burada olan şey buydu. Babası yıllar önce haklıydı. Kendilerini, anlamlı bir hayatın gerçekte ne olması gerektiğinin soluk, yapay bir kopyasıyla dolduruyorlardı, tıpkı iyi olması gereken ama gerçeğin sadece sığ bir yansıması olan şarapları gibi.

Kyla o gece hiç uyumadı.

Court'tan midesi bulanarak ayrıldı ve odasına ulaşır nihayet huzur ve sessizliği bulduktan sonra bile mide bulantısı geçmedi.

Zihni bir türlü dinlenmiyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Sadece ne yapması gerektiği konusunda tam olarak net değildi.

Sabah olduğunda, asıl yapması gerekenin kız kardeşiyle konuşmak olduğuna karar verdi. Elbette ona Hall'dan bahsedemezdi ama en azından biraz mantıklı konuşmayı deneyebilirdi.

Ne kadar aptalca olursa olsun, Patrice hâlâ onun kız kardeşiydi ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Hizmetçisinden Patrice uyanır uyanmaz kendisine haber vermesini istedi ama ne yazık ki Patrice her zaman çok geç saatlere kadar uyurdu. Bu yüzden Kyla, Leydi Patrice'in uyandığını ve giyinme odasında olduğunu öğrenene kadar dört saat -sabah on biri biraz geçene kadar- beklemek zorunda kaldı.

Kyla onu bulmaya gitti.

Kyla odaya girdiğinde Patrice küçük bir gülümsemeyle, "Erken kalkmışsın," dedi. Patrice tuvalet masasındaki aynanın önünde oturmuş saçlarını tarıyordu.

Kyla duvara dayalı bir sandalyeyi kız kardeşinin oturduğu yere yaklaştırdı. "Erken mi? Neredeyse öğlen oldu."

"Öğleden önce kim bir şey yapar ki?"

"Ben yaparım."

"Evet. Sen hep böyle biraz çılgındın. Ben bunu doğal içgüdülerinin yetenekli bir erkek tarafından doyurulmamasına bağlıyorum."

Hall fazlasıyla becerikliydi, diye düşünmekten kendini alamadı Kyla ama sonra bu düşünceyi bir kenara itti çünkü bu kadar önemsiz bir saldırıya karşı kendini savunmaya kalkarsa bela aramış olacaktı. "Koalisyonla sorun yaratacak bir şey yapmayacağına dair bana söz vermiştin."

Patrice gözlerini devirdi. "Peki ben ne yaptım?"

"Ne yaptığını biliyorsun. Önce maskeli baloda, sonra da dün gece Saray'da. Bela aradığını biliyorsun Patrice. Bunu biliyorsun."

"İşte sana Leydi Patrice," diye tersledi kız kardeşi.

Kyla iç geçirdi, az önce tokat yemiş gibi hissediyordu ama aynı zamanda Patrice'in kendini savunmaya geçtiğinde hep böyle davrandığını da uzun deneyimlerinden biliyordu. "Ben bu konuda ciddiym ve sen de öyle olmalısın. Burada işimiz kolay çünkü Koalisyon bizi çoğunlukla rahat bırakıyor. Ancak kraliyet geçmişinizi onların yüzüne vurmaya devam ederseniz bu sonsuza dek sürmeyecektir. Birisi anlatacak."

"Kim? Kim söyleyecek? Buradaki herkes bana ve geleneklerimize sadıktır."

"Bunu bilemezsiniz. Emin olmak için çok fazla insan var."

"Söyleyecek misin?"

"Tabii ki hayır! Seni seviyorum! Bunu biliyorsun." "O zaman bırak da olduğum kişi olayım."

"Eğer Koalisyon sizi öldürür ya da hapse atarsa onlara meydan okuduğuna karar verir. Bunu neden anlayamıyorsun?" Hayal kırıklığı ve çaresizliği arttıkça Kyla'nın sesi kesildi. Bu bir çocukla tartışmak gibiydi.

Taş duvar. Kesinlikle taşınmaz bir şey.

"Yani böyle mi düşünüyorsun? Onlardan korktuğumuz için her şeyden vazgeçmemiz gerektiğini mi?" Patrice'in sesi aniden alışılmadık derecede ciddileşti ve gözleri soğuk ve sertti. "Kim olduğumuzdan vaz mı geçmeliyiz? Tarihimizden, kimliğimizden, dünyamızın doğasından - sırf bize zarar vereceklerinden korktuğumuz için mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Her şeyi almalarına izin mi vermeliyiz?"

"Böyle devam ederseniz, her şeyi alacaklar!"

Bu sözleri söylerken, Kyla tüyler ürpertici bir ifşaatla sarsıldı - her şeyi değiştiren bir ifşaat.

Dün gece taht odasındaki insanlar tarafından kovalanan aşırı düşkünlüğü ve anlamsız zevki tekrar gördü ve bunun kendisine neden her zaman bu kadar boş hissettirdiğini korkutucu bir netlikle anladı.

Boştu.

Ama ellerinde başka bir şey kalmamıştı.

Dünyalarının gerçekliği karşısında neredeyse boğulacaktı - Beş Dünya yok edildiğinde alınan ve yüz yıl önce Koalisyon onları savaşmadan yuttuğunda tekrar alınan her şey.

"Her şeyi çoktan kaybettik," diye fısıldadı Kyla, gözleri onu şaşırtan yaşlarla bulanıklaşırken. "Her şeyi çoktan aldılar. Biz sadece onlar almamış gibi davranıyorduk."

Patrice ona baktı ve bir an için birbirlerini gerçekten anladıklarını, bakışlarında sert ve acı verici bir şeyi paylaştıklarını hissettiler.

Ama sonra Patrice'in yüzü aydınlandı ve başını salladı. "Henüz yapmadılar. Henüz değil."

"Öyle olmadığını söylemek istiyoruz çünkü burada rahatız. Ama burayla ilgili iyi, derin ve gerçek olan her şeyi uzun zaman önce kaybettik. Hiçbir boş ritüel ya da köksüz İmparatoriçe olma iddiası bunu değiştirmeyecek."

"Sen ne biliyorsun ki?" Patrice tersledi, yanakları Kyla'nın artık gerçek bir öfke olduğunu anladığı bir şekilde kızarmıştı. "Kendin İmparatoriçe olamadığın için hep kıskançlık duydun."

"Kıskanmıyorum! İkimiz de İmparatoriçe olamayız. Ve senin sahip olduğun hiçbir şeyi istemiyorum."

"Kendine istediğin kadar bunu söyleyebilirsin ve tek istediğin benim olanı elimden almak olduğu halde endişeliymiş gibi davranabilirsin. Şimdi beni terk et. Artık seni istemiyorum." Patrice'in sesi muhteşem, otoriter ve buz gibiydi.

Kyla bir an için donup kaldı. "Ben senin kız kardeşinim," diye fısıldadı.

Patrice onun gözlerini soğuk bir kibirle karşıladı. "Kim olduğunu biliyorum."

Kyla başını salladı ve yavaşça odadan çıkmak için arkasını döndü. Kız kardeşini akıllı olmaya ikna edemeyecekti. Kız kardeşi onu hiç tanımıyordu.

Burada onun için hiçbir şey kalmamıştı. Ne bir geçmiş, ne gerçek bir kimlik, ne de sahip olmaya değer bir gezegen. Ve gerçek bir ailesi de yoktu.

Artık onu burada tutan hiçbir şey yoktu.

Eğer giderse farklı bir şey yapabilirdi. Her zaman olmak istediği gibi bir insan olabilirdi.

Acıttı. Korkutucuydu. Ama kesinlikle doğru hissettirdi.

Bir keresinde Hall'a belki de hayatı yanlış yaptıklarını söylemişti ve bu konuda haklı olduğunu fark etti. Hayatı yanlış *yaşıyordu*. Hiçbir risk almadan yaşamaya çalışıyordu ve bu ona asla istediğini vermeyecekti.

Hall ile birlikte gidecekti.

Bunu fark edince koridorda hızını artırdı. Hall'un yürüyüşe çıkması için henüz çok erkendi ama Kyla dışarı çıkıp onu bekleyecekti. Ona söylemek istiyordu. Mümkün olduğunca çabuk. Omurgası hâlâ korkuyla titriyor olsa da, vücudu bundan heyecan duyuyordu.

Kendini kararına o kadar kaptırmıştı ki nereye gittiğine bakmadı ve köşeyi dönerken biriyle çarpıştı.

"Vay canına," dedi Tor, kızın dengesini sağlamak için uzanırken gülümseyerek. "Acelen var."

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledi Kyla, çünkü ona aslında nereye doğru aceleyle gittiğini söyleyemiyordu. "Sadece dikkatimi veremedim. Bunun için üzgünüm."

"Sorun yok." Tor omzunun üzerinden az önce döndüğü koridora baktı. "Kız kardeşini mi ziyaret ediyordun?"

Kyla başını salladı, Hall'la kaçacağı için duyduğu heyecana rağmen kendini yine asık suratlı hissediyordu.

"Onunla mantıklı bir şekilde konuşma şansın yok mu?"

"Hiç." Kyla uzun bir nefes verdi ve az önce kız kardeşinin soyunma odasında ulaştığı gerçeği dile getirdi. "Asla mantıklı düşünmeyecek. Bunun gerçekte kim olduğumuzu iddia etmenin bir yolu olduğunu düşünüyor - bir halk olarak, bir

ve gerçekte kim olduğunu. Bunun içinde bir anlam bulabileceğini düşünüyor. Asla durmayacak."

"Bu onu ve seni tehlikeye atsa bile."

"Tehlikeye atsa bile. Kimi tehlikeye attığı önemli değil."

Tor'un ağzı buruştu. "İnsanlar ara sıra akıllı davransa ne güzel olurdu," diye mırıldandı.

"Bunun çok sık olduğunu görmedim."

Yumuşakça, biraz da acı bir şekilde kıkırdadı. "Ben de öyle."

Kyla bekledi, çünkü başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Yüzünde anlam veremediği bir ifade belirdi.

Sonunda mırıldandı, "Pekâlâ. Öyle olsun. Elimizden geleni yaparız."

Başını salladı. "Evet. Tek yapabileceğimiz bu." Ona gülümsedi ve sabırsızlığını gizlemeye çalıştı. Gerçekten dışarı çıkmak ve Hall'un gelip onu bulmasını beklemek istiyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Seninle sonra konuşuruz." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı ve aslında gittiği yöne doğru devam ederek ondan uzaklaştı.

Kyla ona son bir kez baktıktan sonra zihnini toparladı ve sarayın arka girişine yöneldi.

Şu anda en önemli şey Hall'u bulmaktı.

Hall öğleden hemen sonra dışarı çıktı, Kyla'nın yürüyüşe çıkması için henüz çok erkendi.

Bu kadar gergin ve heyecanlı hissetmenin aptalca olduğunu biliyordu ama yine de hissetti. Dün Kyla'ya onunla birlikte gitmeyi teklif etmişti ve evet deme ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu düşünüyordu.

Yine de emin değildi. Öğleden sonra onu gördüğünde kararını vermiş olmasını umuyordu.

Normalde kullandıkları patikadan aşağı doğru yürüdü, ormanın saray avlusunda bittiği yerden ileri geri volta attı. Ondaki hâlâ bir iz yoktu.

Kendini ilk kez şansı yaver gitmek üzere olan aptal bir çocuk gibi hissediyordu.

Dün onu neden yanında götürmeyi teklif ettiği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Bu planlanmış bir şey değildi. Her zaman onu terk etmek zorunda kalacağını düşünmüştü. Fakat

Ona bu kadar derinden bağlandıktan sonra, ondan daha önemli bir şey olmadığını hissettikten sonra, kendini bırakıp gidemezdi.

Ne zararı olabilirdi ki? Aralarında işler yolunda giderse, birlikte kalabilirlerdi. Ve eğer değilse, o zaman ciddi bir şey kaybedilmemiştir. O yapabilirdi ona bakıldığından emin olmak için. Başka bir yerde burada olduğundan daha mutlu olurdu.

Kelepçe yok.

Bu Tanrı'nın unuttuğu gezegende hiç kimse gerçekten mutlu olamazdı - sunduğu tüm zevkler tamamen sahteydi. Gerçekte, geçen yıl kapana kısıldığı hapisane gezegeni kadar boştu. Evalon daha güzeldi ama buradaki insanlar da aynı derecede çaresizdi, onları gerçek kılan şeylerden yoksunlardı.

Buradan çıkması gerekiyordu. Kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştı. Ve Kyla'yı da buradan çıkarması gerekiyordu.

Sabırsızlığını bastırmaya çalışarak patikaya geri döndü. Yarın, o ve Lenna yüklerini taşıyacaklardı ve böylece Kyla'yı alıp yarın gece buradan çıkabilecekti.

Her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak, ki gitmeyeceğini varsaymak için hiçbir neden yoktu.

Kız onunla kaçmayı kabul etmezse ne yapacağından emin değildi. Onu geride bırakmak zorunda kalacaktı ama bu düşünce o kadar acı vericiydi ki aklını zorlukla toparlayabiliyordu.

Böyle bir şey olmayacak, dedi kendi kendine. Onun için deli oluyordu. Aralarındaki bağı açtığına ona karşı olan tüm duygularını tatmıştı; tüm güvenini, şefkatini, çekiciliğini, anlayışını ve ihtiyacını. Onu istediği kadar ona ihtiyacı vardı, onun da ona ihtiyacı olduğu ve onu istediği kadar. Onun kendisini bırakıp gitmesine izin vermeyecekti.

Kendi kendine bunu tekrar tekrar söylüyordu ki bir hışırtı duyuldu arkasından geldi. Dönüp baktığında Kyla'nın patikanın başında, avludan yeni çıkmış olduğunu gördü.

Kızarmıştı ve ona gülümsüyordu ve kalbi gülünç bir şekilde küçük bir sıçrama yaptı.

Onu gördüğünde koşmaya başladı ve sanki kontrol edemediği bir heyecanla ona doğru koşarken hareket edemiyor gibiydi.

Onu zorluyorsun.

Neler olduğunu biliyordu. Evet dediğini biliyordu. Giderken onu da yanında götürebileceğini biliyordu.

Kız ona ulaştığında göğsündeki sevinç patlamasını sindirmeye çalışıyordu, koşusunun ivmesi neredeyse ayaklarını yerden kesecekti.

Onu etrafında döndürdü ve sanki istediği her şey verilmiş gibi kollarını ona doladı.

"Yani bu bir evet mi?" diye mırıldanmayı başardı.

"Evet," dedi kadın, adam onu kucağına çekerken ona gülümseyerek. "Evet, evet, evet."

Ona sıkıca sarıldı ve sonra onu öptü ve o kadar heyecanlıydı ki, aralarındaki bağlantının biraz açılmasına izin verdi, böylece onu tadabilir, onun tüm yoğun duygularını okuyabilirdi.

Bir gün onun yanındayken bu konuda daha iyi olacaktı ama şu anda bunu tam olarak kontrol edemiyordu.

Onun sevincini, heyecanını ve kendisine duyduğu derin inancı ve sevgiyi okudu ve bunları yutmak, içinde yüzmek istedi.

Altında biraz kayıp, biraz acı hissetti ve bunu tam olarak anlayamadı.

Bunu anlamak istemedi. Bu onun ruh halini bozuyordu. Bu yüzden, altta yatan notalar onun zevkine ve sevgi dolu duygularına gömülene kadar onu tekrar öptü.

Onu da yanında götürecekti. Birbirlerine sahip olacaklardı. Bu yeterli olurdu.

OceanofPDF.com

Yedi

Kyla evrende Hall'u öpmekten daha iyi hissettiren bir şey olmadığına ikna olmuştu.

Elbette başka hiçbir erkeği öpmemişti -en azından gerçek anlamda- ama bu onun vardığı sonucu geçersiz kılmıyordu. Bu sadece duyularına iyi gelmiyordu. Tüm varlığı öpücüğe dahil olmuştu. Ve her şey -tüm benliği- o kadar inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu ki kendini durduramıyordu.

Zihninin küçük bir kısmı, orman tarafından gizlenmiş olsalar da saraydan o kadar da uzakta olmadıklarını fark etti. Ama yine de onun ağzına karşı, "Dursak iyi olur," diye mırıldanabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

Hall öpücüğe gerçekten kapılmıştı. Öpüşme sırasında onu zihninde hissedip hissetmediğini bilmesine bile, vücudundan anlayabilirdi. Hafifçe kızarmıştı ve terden sıırılsıklam olmuştu; pantolonunun kabarıklığından fark ettiği ereksiyon da dâhil olmak üzere tüm vücudu gergindi. Adam inledi ve onu tekrar öptü.

Tepkilerinin kontrolünü tamamen kaybetmek üzereyken, öpücüğü durdurmak için onu biraz itti.

Az önce kapana kısılmış ve şimdi özgürmüş gibi garip bir şekilde yoğun bir dalgayla rahatladı. Gözlerini kırpıştırarak bu hissi yok etmeye ve daha önemli olan şeye konsantre olmaya çalıştı. Ağaçların arasından hâlâ görebildiği avluya bakarak, "Buradan uzaklaşmalıyız," dedi.

Sonra tekrar Hall'a döndü ve onun yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sorun nedir?"

Havada boş bir noktaya bakıyordu ama şimdi onun yüzüne odaklanmayı başardı. "Beni dışarı ittin," dedi yavaşça, boğuk bir sesle.

"Özür dilerim." Kaşlarını çatmıştı, çünkü adamın tepkisi o kadar durum için uygunsuz. "Sadece seni biraz ittim. Kendimi öpücüğe çok kaptırmıştım ve kendimi durdurmanın tek yolu buydu. Senden durmanı istersem duracağını biliyordum. Sadece istemek için kendime güvenmiyordum. O kadar da zor değildi, değil mi?"

Alnı yatay çizgiler halinde kırıştı. "Hayır. Yani, beni *dışarı* ittin."

Birden onun neden bahsettiğini ve neden o şekilde tepki verdiğini anladı. Öpüşürlerken onu tamamen dolduruyordu. Fiziksel yakınlıklarını sona erdirdiğinde onun geri çekildiğini varsaymıştı, ama geriye dönüp düşündüğünde, bedenlerini gerçekten ayırmadan önce içsel bağlantılarını sona erdirdiğini fark etti. "Oh. Oh! Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim."

"Ben de öyle. *Kimsenin* bunu yapabileceğini sanmıyordum." Baş ağrıyormuş gibi alnını parmaklarıyla başparmağı arasında sıktı. "Nasıl yaptın bunu?"

"Bilmiyorum. Sadece ittim. Özür dilerim." Adam o kadar şaşkın ve sersemlemiş görünüyordu ki kadın endişelendi. Bir adım attı ve elini göğsüne koydu. "Acı falan mı verdi?"

"Hayır. Sadece..." Boğazını temizledi. "Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. İnsanların beni geride tutabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu... Bu... Sevindim."

"Öyle mi?"

"Evet. İster inanın ister inanmayın. İster inanın ister inanmayın, her zaman kontrol edemediğiniz bir silaha sahip olmak biraz sinir bozucu - özellikle de önemseydiğiniz insanlara karşı kullanılabilecekken. Bu konuda bir şeyler yapabileceğinizi bilmek güzel."

İçinden sevgi dolu bir ürperti geçerken gülümsedi. "Demek önemsiyorsun

Ben mi?"

O da gülümsedi ve başını salladı. "Uh, bunu anlamıştın değil mi?"

"Evet." Kıkırdadı ama sonra onu en başta neden dışarı ittiğini hatırladı. "Ama cidden, buradan uzaklaşmalıyız. Birinin buradan geçip bizi görmesi ve sonra da başımızın büyük belaya girmesi tamamen olası sorun."

Hall başını salladı ve patikadan aşağı, ormanın derinliklerine doğru yürürken elini uzattı. Kyla ormanın toprak ve ağaç kokusunu derin derin içine çekerek zihnindeki duygu ve düşünce karmaşasını çözmeye çalıştı. Burada bir şeyin kıyısında idi. İkisi de öyleydi. Ama bir sürü komplikasyon vardı - bazı potansiyel ölüm kalım meseleleri de dahil olmak üzere- bu yüzden

akıllıca hareket etmeleri ve ilk kez çekim yaşayan iki genç gibi sadece o ana kapılmamaları gerekiyordu.

Yine de Hall'un onun elini tutması gerçekten hoşuna gitmişti. Basit bir şeydi. Neredeyse tatlıydı. Sanki bir araya gelmelerinde saf bir şeyler olabilmış gibi - içinde yaşadıkları yorgun, karmaşık dünyalardan farklı bir şey.

Birkaç dakika sonra, herhangi bir keşfe karşı oldukça güvende olacakları kadar ormanın içine girmişlerdi. Burası daha karanlıktı, yapay güneş ışığı ağaçların kalın örtüsüyle gölgelenmişti. Hall'un ifadesindeki küçük nüansları normalde görebildiği kadar iyi göremiyordu.

Elini bıraktı ve "Pekâlâ. Önce iş. Lenna ve ben yarın işimizi bitiriyoruz, bu yüzden yarın gece ayrılmayı planlıyorduk."

"O kadar çabuk mu?" Yutkundu, aklı kısa bir süreliğine Patrice'e gitti. "Tamam. Güzel."

"Sorun değil, değil mi? Burası bizim için tehlikeli ve buradan uzaklaşmamız gerekiyor."

"Elbette. Her zaman hazırım." Ona gülümsedi ve kendisini hâlâ bu gezegene, kız kardeşine bağlayan ipleri bıraktı. Patrice onu burada tutacak gerçek bir şey olmadığını açıkça belirtmişti.

Hall başını eğerek onun yüzüne baktı. "Kolay olmayacağını biliyorum," diye mırıldandı.

"Evimden ayrıldığım için biraz üzgünüm. Ama burada hiçbir zaman gerçekten mutlu olamadım, özellikle de babam öldüğünden beri. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Seviyorum." Eliyle onun yüzünü okşamak için uzandı. Aralarında bir bağ kurmamıştı ama sanki her zaman bir bağ varmış gibi hissediyordu.

"Başka bir ev bulacağız, ikimizin de gerçekten özgür olabileceği bir yer."

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Kulağa cennet gibi geliyor ama bulması biraz zor olabilir. Koalisyon uzayında özgürlük gerçekten yok."

"Şebekenin dışında, kontrollerinin uygarlaşmamış sınırlarında, Koalisyon'a hiçbir şey sunmayan bir gezegen bulursak olur." Kısa bir süre gözlerini kaçırdı. "Biliyorsun, hapisanede birlikte olduğum çift. Bir gezegende yaşıyorlar.

Üzerinde sadece küçük bir şehir olan geri kalmış bir gezegen. Koalisyon'un orada bir istasyonu bile yok. Çiftlikler, köyler ve açık araziden başka bir şey yok. Beni asla bulamazlardı ama birkaç ay önce nasıl olduğumu öğrenmek için bana ulaştılar ve ben de onları ziyarete gittim. İlk başta oraya taşınmakla delilik ettiklerini düşünmüştüm ama şimdi gerçekten cazibesini görebiliyorum."

"Kulağa harika geliyor." Böyle bir dünyayı hayal bile edemiyordu, Koalisyon'un her gölgenin arkasında gezinip sizi boğmaya hazır olmadığı bir dünyayı. Sonra kıkırdadı ve ona küçük bir yumruk attı. "Ama bir çiftlikte çalışmayı planlamıyorsun, değil mi?"

Hall da güldü. "Uh, hayır. Bu muhtemelen pek uygun değil." İç çekti, ifadesi değişti. "Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"O zaman aynı gemideyiz." Başını kısa bir süreliğine onun omzuna yasladı. "Benim de hiçbir fikrim yok."

Bir süre sonra boğazını temizledi ve doğruldu. "Tamam. Bunu daha sonra çözebiliriz. Şu anda atmamız gereken ilk adım bu gezegenden kurtulmak."

"Peki plan nedir?"

"Bu gece taze ürün sevkiyatı var, bu da demek oluyor ki boş römorklar teslim edildikten sonra ayrılacak. Yünü o römorklara yüklüyoruz. Şoföre rüşvet verdik, bu yüzden nakliyesini yanaştırmadan önce fırlatma limanında hızlı bir mola verecek."

"Kulağa yeterince kolay geliyor."

"Öyle olmalı. Buradaki adamımızın fark edilmeden sevkiyat için yeterli yünü süzmesi biraz zaman aldı ve sonra Lenna'nın rüşvet verecek doğru şoförü bulması gerekti. Bu hiçbir zaman kesin bir şey değildir, çünkü insanlar hata yapar ve bazen size sırt çevirirler. Ama bu işin çok riskli olduğunu sanmıyorum. Yarın gece dışarı çıkabilirsiniz, çıkışta sizi alabilirim."

Kyla şimdi daha hızlı nefes alıyordu, göğsünde heyecan ve korku birbirine karışmıştı. "Evet. Eminim yapabilirim. Eskiden bazen gizlice mehtaplı yürüyüşlere çıkardım."

"Gizli bir aşkla buluşmak mı?" Kaşları kalktı ama gözlerinde sıcak bir eğlence vardı.

"Benim hiç gizli bir aşkım olmadı."

Ona hızlı bir öpücük verdi. "Artık biliyorsun."

O kadar duygu doluydu ki kollarını adamın boynuna doladı ve öpücüğü derinleştirdi.

"Yani işimiz bu kadar mı?" diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Kadın onu öperken gülümsüyordu. "Kesinlikle."

Bir süre, Kyla'nın tüm vücudu uğuldayana ve Hall'un kendisine karşı yeniden tahrik olduğunu hissedene kadar öpüştüler -derin, ısrarla.

"Biliyor musun, aslında henüz hiç seks yapmadık." Adamın bir eli kızın saçlarına dolanmış, diğeri de kıcını avuçluyordu.

"Seks yaptık." Utanmazca kendini ona sürttü. "Sadece henüz cinsel ilişkiye girmedik."

"Şimdiki zaman gibisi yok."

Adamın nefesi kesilmişti. Kız da öyle.

"Orman gerçekten de rahat bir cinsel ilişki için uygun değil." Sert toprak, ağaç kökleri, düşmüş dallar ve diğer dikenli ağaç parçalarından oluşan zemine bakacak kadar ondan uzaklaştığında yüzünü buruşturdu.

"Evet." Dudaklarından uzaklaşırken inledi ve vücudunu yarı sarılmış bir şekilde onunkine yasladı. "Belki de bu öğleden sonra bir migren daha geçirmelisin, böylece yatağına gidebilirsin."

"Bu da bir fikir ama gerçekten kaçmaya bu kadar yakınken yakalanma riskini göze almamız gerektiğini düşünüyor musun? Dün kimse gelip bizi yakalamadığı için şanslıydık. Kız kardeşim her zaman kapıyı çalmaz."

Hall yine inledi. "Evet." Boş boş kızın poposunu okşuyordu ama şimdi elini daha yukarıya, kızın sırtına doğru kaydırdı. "Bir ya da iki gün daha ne fark eder?

Zaten sonsuza dek seni bekliyordum. Zaten çok yakında Lenna'yla buluşacağım, o yüzden muhtemelen zamanımız olmayacak. Gerçek bir ilişki içinde olmanın bu kadar işkence olacağını hiç bilmezdim."

"İşkence, öyle mi?" Tahrik olmuş ve oldukça sinirlenmişti ama Hall'un görüldüğü kadar değil. Sadece sertleşmiş aleti değildi. Tüm vücudu o kadar gergindi ki neredeyse titriyordu.

Onunla ilgilenmek istedi. Her şekilde. Ve birden nasıl yapabileceğini fark etti.

Onu tekrar öperken yüzünde farklı bir gülümseme vardı.

Yüzünü iki elinin arasına aldı, onu öperken bile geri çekmeye çalıştı. "Yüzündeki ifadeye bayılıyorum ama bunu bir daha yapmasak iyi olur, yoksa seni bu ağaca doğru götürürüm ve sen de sırtının ağaç kabuklarıyla çizilmesine razı olmak zorunda kalırsın."

Adamın çenesini, boğazını ve omzunu öperken kıkırdadı.

"Ben ciddiym, Kyla." Sesi boğuk ve zayıftı. "Beni ne kadar tahrik ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Kendimi inkâr etmeye alışık değilim, bu yüzden kaderi kışkırtmamalıyım."

"Burada baştan çıkarma falan yok." Pantolonunun kalın kumaşı üzerinden onun uyarılmışlığına masaj yapmak için uzandığında, garip bir sahiplenme hissine kapıldı.

Homurdandı ve gözlerini kapattı. "Kesinlikle baştan çıkarıcı bir şeyler oluyor."

"Şey, belki." Pantolonunu açmak için aşağıya bakmak zorunda kaldı ve sonra sikini serbest bırakmak için aşağı itti. "Ama bir amaç için baştan çıkarıcı."

Kadın, ağzı adamın kasıklarının hizasına gelecek şekilde çömelmek için kendini alçalttığında adamın vücudu gözle görülür bir şekilde sarsıldı. Adam ona baktı - sıcak, sersemlemiş bir şekilde.

Hayatında hiç onun yüzündeki ifade kadar heyecan verici bir şey hissetmemişti. Gülümsedi.

"Kahretsin, Kyla," diye homurdandı Hall, ellerini saçlarına götürerek. "Yapmak zorunda değilsin... yapmamalısın..." Kadın ereksiyonunu ellerinin arasına alıp diliyle başını biraz yalayınca çaresizce soludu. "Oh, lanet olsun!"

Ağzının içine almadan önce onunla biraz dalga geçerken sıcak bir ihtiyaç ve hoş bir eğlence arasında gidip geliyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama yeterince sık görmüştü ve böyle hissedeceğini hiç beklemiyordu. Sadece seksle ilgili değil, onunla birlikte olmakla, onunla ilgilenmekle, ona ihtiyacı olanı vermekle ilgiliydi.

Hall tamamen bunalmış görünüyordu. Ellerini kızın saçlarına dolamış, sırtını ağacın gövdesine dayamış ve kız emmeye başladığında ayakta kalabilmek için bacaklarını hafifçe açmıştı.

Ağzına daha fazla aldığı anda biraz kafası karıştı ve bir an için onu rahat bir şekilde konumlandırmanın yolunu bulamadı.

ağız. Ama birkaç ayarlamayla onu boğmayacak bir ritim tutturmayı başardı.

Hall kesinlikle bundan zevk alıyor gibi görünüyordu. Şimdi çaresizce inliyor ve kalçalarını kadının ağzına doğru hafifçe sallıyordu. Onu hiç bu kadar kontrolden çıkmış görmemişti ve bu kesinlikle heyecan vericiydi.

O şekilde çömeldiği için kalçaları yanıyordu ama bunu görmezden geldi. Zaten bunun uzun süreceğini de sanmıyordu. Adam zaten çoktan ölmüştü.

Kendini dengelemek için kalçasına tutunmak zorunda kaldı ama diğer elini taşaklarını bulup sıkmak için kullandı. Emerken ve birlikte sıkarken sınır tanımayan bir ünlem çıkardı.

Sonra vücudu bir sarsıntı ve spazm patlamasıyla kırıldı ve kadının ağzına boşalırken çaresiz ve sözsüz bir şeyler haykırıyordu.

Adamın menisinden biraz öksürdü, ama bu kesinlikle inanılmaz hissettiren şeyin küçük bir kesintisiydi. Boşalmamıştı ama bu neredeyse daha iyiydi. Daha önce böyle bir erkekle birlikte olabileceğine hiç inanmamıştı.

Herhangi biriyle birlikte olmak.

Hall, vücudu nihayet rahatlarken tekrar tekrar "Siktir, oh, siktir," diye mırıldanıyordu.

Kyla ayağa kalkmaya çalıştı ama uzun süre çömeldiği için bacakları titriyor ve acı çekiyordu. Destek için adamın kalçalarına tutunurken inledi. "Ugh. Kalkmama yardım et."

"Kalkmana yardım edeyim mi?" Hall'un sesi kalın ve sevecendi. Onu ayağa kaldırmak için uzandı. "Düşebilirim. O zaman ikimizin de sonu kir."

O düşmedi. İkisi de düşmedi. Kadın tekrar ayağa kalktığı anda, adam onu sıkıca kucakladı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı saçlarına karşı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum. Ben de istedim." Kucaklaşmadan çekilirken gülümsemesini engelleyemedi.

"Sana yapmamı istiyorsun-"

"Hayır. Ağaç kabukları ya da toprak beni pek heyecanlandırmıyor."

"Bir de bana sor. Sırtım şu anda kesinlikle çizik içinde." Bu konuda hiç de endişeli görünmüyordu. "Ama eminim bir yolunu bulabiliriz."

"Hayır, hayır. Gerçekten istemiyorum. Sadece bunu senin için yapmak istedim." Onu öptü. "Sonra görüşürüz o zaman."

"Daha sonra." Boğazını temizledi. "Lenna'yla buluşman gerekmiyor mu zaten?"

"Evet. Çok yakında. Aslında sen de benimle gelmelisin." "Gerçekten mi?"

"Lenna güven konusunda pek iyi değildir ve seninle tanışmadan başka birini yanıma almama izin vermez. Bunu daha önce düşünmeliydim." Sanki daha önce düşünmediği bir sorunu fark etmiş gibi kaşlarını çatı.

"Oh. Tamam. Onunla nerede buluşacaksın?" "Küçük bir kafe var - hemen ileride-"

"Nerede olduğunu biliyorum. Yani duvara tırmanmamız mı gerekecek?" Tanıdık bir isteksizlik ürpertisi hissetti. Duvara tırmanmaya cesaret edemeyeli uzun zaman olmuştu.

"İstemiyor musun? Eğer benimle birlikte gideceksen, muhtemelen birkaç kuralı çiğnemeye razı olmalısın."

"Ben iyiyim. Sorun değil." Ona küçük bir gülümseme verdi.

"Gidelim o zaman." Hızlı adımlarla arazinin köşesindeki asmaya doğru yürüdüler.

duvarla kaplıydı. Hall orada durdu ve onu dikkatle inceledi. "Hazır mısın Bu mu? Benimle geleceğinden eminsin, değil mi?"

"Elbette öyleyim." Emindi ama bu kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Endişelerinden uzaklaşmak için Hall'a bir göz attı. Adam buruş buruştu, yüzü kızarmıştı ve pek de toparlanmış sayılmazdı. "Hazır olmaktan bahsetmişken, muhtemelen insan içine çıkmak için kendini daha prezentabl hale getirmelisin."

"Sorun nedir?" diye sordu.

Gömleğini düzeltti ve pantolonunu yeniden bağladı. "Biraz yıpranmış görünüyorsun." Gömleğinin arkasına baktı ve oradaki kiri temizlemeye çalışırken yüzünü buruşturdu.

Kendini silkeledi ve gömleğini yeniden içine soktu. Sonra bir elini karmakarışık saçlarının arasından geçirdi. "İşte böyle. Nasılım?"

"Sırtında hâlâ biraz kir var." Onun yüzüne bakarken kıkırdadı. "Ayrıca, yeni seks yapmış gibi görünüyorsun. Bu kadar rahat ve mutlu görünmemeye çalış."

"Buna pek ihtimal vermiyorum." Ona bir öpücük verdi. "Az önce harika bir seks yaptığımı bilerek yaşayacağım. Duvarı aşmaya hazır mısın?"

Kyla derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Ben hazırım."

On beş dakika sonra Hall, Lenna ile buluşmak için ayarladığı açık hava kafesine adım attıklarında Kyla'nın sırtına bir el koydu.

Lenna bundan hiç memnun olmayacaktı.

Yine de buna hazırlıklıydı, bu yüzden Kyla'yla birlikte masasına yaklaşırken onun kaşlarını çatıldığını gördüğünde şaşırmadı ya da özellikle endişelenmedi.

"Neler oluyor?" Lenna usulca sordu, Kyla'ya hızlıca baktıktan sonra ona ters ters baktı.

"Bu Kyla," dedi sakince ve oturması gerektiğini belirtmek için Kyla'ya başını salladı.

Endişeliydi; endişeyle Lenna ve onun arasında gidip geliyordu. Lenna'nın onu korkutmasına izin vermediğinden emin olmalıydı.

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Lenna, mavi gözlerinden kıvılcımlar saçarak. "Onun burada ne işi var?"

"O da bizimle geliyor."

Hall bunu ortağına gerçekten söylediğine inanamıyordu. Bunun doğru olduğuna inanamıyordu. Hayatında başka hiçbir şeyin bu kadar doğru gelmediğine inanamıyordu.

Bu gezegende ona ne olmuştu böyle?"

Lenna'nın keskin gözleri onu yakından inceledi ve belli ki yüz ifadesinde görmesi gereken her şeyi gördü.

Bir nefes verdi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın." Başını salladı ve gerçekten kızgın olmaktan çok sinirlenmiş görünüyor. "Kahretsin, Hall. Kalbini kaybetmeye karşı bağışıklığın olduğunu sanıyordum."

Böyle bir şey söylediği için biraz şaşırmış olsa da irkilmemeyi başardı. Kalbini kaybetmemişti. Hiçbir şeyini kaybetmemişti.

Hâlâ kendisiydi ve kontrol tamamen ondaydı.

"Öyle bir şey değil," dedi Kyla yumuşak bir sesle. "Hiçbir taahhütte falan bulunmadık. Ve söz veriyorum sorun çıkarmayacağım ya da yoluna çıkmayacağım."

Lenna hâlâ başını sallıyordu. "Bunu söylemen çok hoş ama doğru olduğunu nereden biliyorsun?" Tekrar Hall'a baktı. "O kraliyet ailesinin bir parçası. Evalonian muhafızları peşimize mi düşecek?"

Hall cevap almak için Kyla'ya baktı.

Başını iki yana salladı. "Biz gezegen dışına çıktıktan sonra olmaz. Koalisyon tarafından zorlanmadıkça gezegeni terk etmezler."

"Sanırım bu da bir şeydir." Lenna içini çekti. "Tamam. Başlangıçtaki programımıza sadık kaldığımız sürece sen de gelebilirsin." Gözleri kısıldı. "Ama gemimde sevişme falan olmayacak ve duygularını ağdalı bir şekilde ifade etmeni dinlemeyeceğim."

Hall içinin tamamen uygunsuz bir şekilde burkulduğunu hissetti ama Kyla gerçekten de güldü. "Anlaştık."

Lenna Kyla'ya gülümsedi ama Hall'a döndüğünde ifadesi değişti. "Senin de bunu kabul etmen gerekiyor."

"Elbette katılıyorum."

Lenna ona inanmış gibi görünmüyordu.

OceanofPDF.com

Sekiz

Kyla ertesi sabah migreninin tutmayacağını umarak uyandı.

Bu tanıdık bir duyguydu. Her sabah gözlerini açtığında aynı şeyi düşünüyordu. Gözlerini tekrar kapatır ve zihinsel olarak durumunu kontrol eder, kavrulmadığından ve sağ gözünün arkasında belli belirsiz bir zonklama olmadığından emin olurdu.

Bu sabah, kafası berrak görüldüğü için tanıdık bir rahatlama yaşadı. Sonra hangi gün olduğunu hatırladı.

Bugün gidiyordu. Hall ile birlikte.

Bu akşamdan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Doğru şeyi yaptığını umuyordu. Doğru gibi geliyordu ama bazen hisler insanı yoldan çıkarabiliyordu. Yine de burada onun için hiçbir şey yoktu. Asla küçük bir kız kardeşten başkası olamayacaktı.

Bir kız kardeş olmak istiyordu ama aynı zamanda çok daha fazlası olmak istiyordu. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyordu.

Kyla uzun bir süre yatağında uzandı ve yarın uyandığında nerede olacağını hayal etmeye çalıştı. Hayal edemiyordu. Hayatında sadece iki kez gezegen dışına çıkmıştı ve her ikisi de çocukken ve ailesi hâlâ hayattayken olmuştu. O zamanlar Koalisyon'da işler biraz daha gevşekti. Endişelenmeden tatile çıkabiliyorlardı. döndüklerinde taht gitmiş olmayacaktı.

Neredeyse yeniden çocuk olmayı, evrenin hâlâ *özgür* hissettiği zamanları dileyecekti.

Sonunda kendini kalkmaya, yıkanmaya, giyinmeye ve kahvaltı etmeye zorladı. Hepsini yavaş yavaş yaptı, ama işi bittiğinde kız kardeşini görmeye gitmek için hâlâ çok erkendi.

Veda edemezdi ama en azından bugün onu görmeliydi. Bu muhtemelen onu son görüşü olacaktı.

Kız kardeşi uyanana kadar vakit geçirmek için terasta oturup Evalon'un yemyeşil bahçelerine ve bostanlarına baktı. Tam olarak gördükleri ve koktukları gibi üretilmişlerdi ama bu güzel olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Diğer gezegenler bu kadar güzel olmazdı. Ya da belki olurlardı.

Hizmetçisi gelip kız kardeşinin öldüğünü söyleyene kadar şaşkın şaşkın oturdu.

şimdi kalkmış ve giyiniyordu. Kyla ayağa kalktı ve kendini silkeleyerek, ifadesi yumuşak ve doğal olana kadar kendini sakinleştirdi.

Sonra koridorda kız kardeşinin süitine doğru yürüdü.

Patrice dün olduğu gibi yine tuvalet masasına oturmuş, saçlarını tarıyordu. "Üst üste iki sabah," dedi tembel bir sesle. "Bunu hak etmek için ne yaptım ben?"

"Yok bir şey," dedi Kyla, endişeli bir ürpertiyle savaşıarak. "Sadece seni görmek istedim ve seni yalnız yakalamak için en iyi zaman bu. Son zamanlarda pek konuşmadığımızı hissediyorum."

"Çünkü tek yapmak istediğin dırdır etmek."

Kyla kız kardeşinin anlamlı bakışları karşısında başını salladı. "Biliyorum. Sadece endişeliyim. Ama bugün buraya dırdır etmek için gelmedim. Söz veriyorum."

"Güzel. Çünkü açıkçası hiç havamda değilim." Patrice başını çevirdi, oturmak için bir sandalye çekerken gözleri Kyla'nın vücudunda aşağı yukarı geziniyordu. "Farklı görünüyorsun. Sonunda seks yaptın mı?"

"Ne? Hayır! Tabii ki hayır." Kyla, kız kardeşinin anlayışlı tavrından ürkmüş ve dehşete düşmüş olmasına rağmen gözlerini geniş ve masum tuttu.

Patrice pek çok şeye karşı kör olabilirdi ama seks konusunda her zaman zeki olmuştu.

"Emin misiniz? Bilmiyorum. Yine de bir adam var, değil mi?"

"Tabii ki bir erkek yok."

"Bana yalan söyleme. Ben daha iyi biliyorum. Oh, Tor'du, değil mi?" "Hayır! Tor değil. Biz sadece arkadaşız!"

Saçlarını taramaya devam ederken Patrice'in kaşları birbirine yaklaştı. "Bir sevgili için iyi bir seçim olabilir, ama bir sevgili hakkında herhangi bir fikre kapılma.

ömür boyu partner. Bir taneye sahip olamazsın,

biliyorsun." "Biliyorum. Tor benim sevgilim değil!"

"Seyis ya da bahçıvan değil, değil mi? Bu hiç uygun olmazdı. Mahkemede gördüğünüz biri mi?"

"Kimse yok! Keser misin şunu?" Kyla bugün konuşmanın bu şekilde ilerlemesini hiç beklemiyordu ve Patrice'in gerçeğe bu kadar yaklaşması onu sarsmıştı. "Her zamanki gibi sevgilim yok."

Patrice kıkırdadı. "Hayır, değilsin. Ama istemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

"Patrice," diye mırıldandı Kyla, zorlukla yutkunarak.

Patrice gülümseyerek aralarındaki havayı değiştirdi. "Bana sonra anlatırsın."

"Olabilir. Söylenecek bir şey olduğundan değil." "Tabii ki yok."

Kyla da gülümsedi, kız kardeşine karşı bir sevgi kabarması hissetti. Her zaman iyi geçinemiyorlardı ve bazen acımasızca kavga ediyorlardı ama yine de kardeştiler.

"Az önce düşünüyordum da," diye söze başladı Kyla, onun düşüncelerini takip ederek, "çocukken sahile gittiğimiz tatili hatırladım. Hatırladın mı? Callison III'te?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Keşke hala tatil yapabilseydik. Ama bugünlerde boş bir taht bırakmak güvenli değil."

Bir taht başka açılardan da tehlikeli olabilirdi ama Kyla bunu söyleme dürtüsüne engel olmayı başardı. "Biliyorum. Ama okyanusu ilk kez o zaman gördük."

Evalon'da okyanus yoktu - herhangi bir büyük su kütlesi yoktu. tür.

"Şu dalgalar," diye mırıldandı Patrice, belli ki kendini kaptırmış anı da. "Korkunçlardı."

"Ama heyecan verici. Suyun bu kadar güçlü olabileceğini hiç bilmezdim."

"O kadar da heyecan verici bulmadım. Dalgaların içine fazla girip çekilmeyesin diye sürekli seni geri çekmek zorunda kalıyordum."

Kyla gözlerini kapattı. "Ben de bu sabah bunu düşünüyordum. Sana neden daha uzağa gidemediğimi sorduğumda bana ne dediğini hatırlıyor musun? *Çünkü ben senin kardeşinim. Bu yüzden benimle kal. Elimi tut...*"

"Ben de bunun için buradayım," dedi Patrice çok yumuşak bir sesle, sesi beklenmedik bir şekilde kırıldı.

Bir duygu dalgası Kyla'yı o kadar ani ve güçlü bir şekilde sarstı ki kelimenin tam anlamıyla nefes alamadı. Gözlerini sıkarak kapattı ve boğazı nihayet rahatlayana kadar yutkundu.

Tekrar hareket edebildiğinde, uzanıp kollarını Patrice'e doladı ve kız kardeşine hızlıca, sıkıca sarıldı.

Patrice ona tekrar sarıldı ve soluk soluğa gülerek, "Bu sabah sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Yok bir şey," dedi Kyla, sandalyesine geri otururken gizlice bir damla gözyaşını silerek. "Sadece son zamanlarda çok tartışıyormuşuz gibi geliyor ve ben bunu yapmaktan hoşlanmıyorum."

"Ben de, ister inan ister inanma."

Kyla burnunu çekti, hâlâ hissettiği kederi örtmeye çalışıyordu. Bu gece gidiyordu. Kız kardeşini bir daha asla göremeyecekti. O kadar çok acıyordu ki

Eğer gitmemek daha çok acı vermeseydi, gitmesine engel olabilirdim.

Patrice şimdi onu yakından izliyordu. "Neler oluyor? Neyin var?"

Kyla'nın içinden ona bunu söylemek, kendileriyle gelmesi için yalvarmak, sonunda ikisinin de özgür olabileceği bu gezegenden uzaklaşmak geliyordu.

Ama Patrice özgür olmak istemiyordu. Kyla'nın gitmesini engelleyecekti. Hall ve Lenna'nın kaçmasına bile engel olabilirdi. Kyla'nın bu riski almasına imkân yoktu.

"Hiçbir şey, gerçekten," dedi Kyla sonunda. "Muhtemelen regl dönemimin o zamanlarıdır."

"Biliyorsunuz, tüm bu iniş çıkışları önlemek için alabileceğiniz iğneler var."

"Biliyorum. Ama hormonlarımla oynamak migrenimi azdırıyor." "Her şey migren yapıyor."

Kyla ayağa kalktı, bir şeyi ele vermeden önce hemen gitmesi gerektiğini biliyordu. "Lafı açılmışken, sanırım şimdi bir tane alacağım."

"Peki, git bir şeyler al ve uzan. Belki bu akşam mahkemeye yetişir."

Kyla'nın migreni yoktu ve bu akşam mahkemeye de gitmeyecekti. Ama mırıldandı, "Umarım. Belki çabucak kurtulabilirim."

Kendini durduramayarak kız kardeşinin elini tutmak için uzandı. ayrılmadan önce. Bir şeyler söylemek istedi ama söyleyebileceği her şey çok fazla şeyi açığa çıkaracaktı.

Patrice onun gözleriyle karşılaştı ve sonra sanki hâlâ Kyla'nın ruh halini anlamaya çalışıyormuş gibi yavaş bir kaçkınlıkla kaçırlarını çattı.

Kyla kendini uzaklaşmaya zorladı ama kız kardeşinin elini hemen bırakmadı. Sadece parmakları birbirine değene kadar elini tuttu ve ayrıldıklarında Patrice'in avucunun kendi avucundan kaymasına izin verdi.

Elleri nihayet birbirinden ayrıldığında bir yara gibi acıdı ama Kyla uzaklaşmaya devam etti.

Odasına geri döndü ve hizmetçisine migreni olduğunu ve günün geri kalanında dışarı çıkmayacağını açıkladı.

Sonunda yalnız kaldığında ağladı. Ama perdeler kapalıydı, kapı kilitliydi ve odasının ışıkları kapalıydı, bu yüzden kimse görmedi.

Kyla günün geri kalanını yatakta geçirdi, kısmen görünüşü korumak için, kısmen de yapacak hiçbir şeyi olmadığı için.

Küçük bir çanta hazırlamıştı ama yanında fazla bir şey taşıyamazdı. Kimseye fark ettirmeden saraydan gizlice çıkması gerekecekti ve dünyevi eşyalarıyla dolu bir sandığı taşıyorsa fark ederlerdi.

Sahip olduğu ve terk etmekten acı duyduğu tek şey, yarım bıraktığı botlarıydı.

Beklerken zihninde bu akşamki kaçışının adımlarını canlandırdı. Herkesin yemeğe, sekse ve şaraba kendini kaptırdığı mahkeme oturumu tamamen bitene kadar bekleyecekti. Sonra arka merdivenlerden gizlice inecek ve gardiyana yürüyüşe çıktığını söyleyecekti.

Bunun tuhaf olduğunu düşünebilirdi ama onu durdurmayacaktı. Saray arazisinde istediği yere gitmesine izin verilmişti. Sonra Hall'la patikanın başında buluşacaklardı, ayarladıkları yerde ve ikisi birlikte sarayın ana girişinden çıkan yola doğru yürüyeceklerdi. Virajda, nöbetçi kulübesinden önce, atlayıp, saray bahçesinde saklanacaklardı.

Lenna'nın onları buradan götürecek gemiyle birlikte beklediği kalkış limanına varana kadar kaçak kargo taşıdılar.

Basit bir plan. Ve eğer durdurulurlarsa ya da başka bir şey ters giderse Hall her zaman yeteneğini kullanabilirdi.

İşe yaramalıydı ve birkaç saat içinde gitmiş olacak, tamamen farklı bir hayata doğru yol alacaktı.

Kız kardeşinin bu gece mahkemede aptalca bir şey yapmayacağını umuyordu. Bir gün çok ileri gidecek ve Kyla onu beladan kurtarmak için yanında olamayacaktı.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Elinden geleni yapmıştı. Eğer Patrice tehlikeye doğru koşmak istiyorsa, Kyla onu durduramazdı.

Dışarıda hava kararana kadar dayanmayı başardı ve iki kat aşağıda devam eden Saray eğlencelerini duyabiliyordu. Doğrulup oturdu. Saçlarını düzeltti. Botlarını giydi. Hemen yanında durması için çantasını almaya gitti.

Sonra neredeyse belirlenen zaman gelene kadar bir saat daha bekledi. Sonunda ayağa kalktı, artık o kadar korkmuştu ki kesik kesik nefes alıyordu.

Sonunda aşağı inip Hall'la buluşma vaktinin geldiğine inanamıyordu.

Sanki başka biri yapıyormuş gibi hissediyordu - vücudunu kullanarak sessiz koridorda yürüdü ve ardından aceleyle merdivenlerden indi.

Yukarıdan gelen birine neredeyse çarpacakken şaşkınlıktan neredeyse haykırıyordu.

Adam kadına çarpmadan önce kısa bir süre durdu ve ikisinin de kendilerini dengelemeleri ve birbirlerinin kim olduğunu anlamaları bir dakika sürdü.

Tor olduğunu bir rahatlama dalgasıyla fark etti. Anlamasa da onun yüzünde de aynı rahatlamayı gördü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Sonra da sanki bu düşünceden vazgeçmiş gibi başını hızla salladı. "Hayır, önemli değil. Sadece seni görmeye geliyordum."

"Ne?" Gözlerini kırptırdı. Tor'un yatak odasına gelmesini gerektirecek normal bir durum yoktu. Bir terslik olmalı.

"Buradan çıkman gerek," dedi hızla, yüzünde aciliyet ifadesi vardı. "Sarayın dışına. Evalon'dan. Kız kardeşini ve hemen git."

Kyla tekrar gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Koalisyon kız kardeşinizin gösterilerinden haberdar. Bu gece Saray'da bir Koalisyon gözcüsü vardı ve İmparatoriçe olma iddialarından birini daha yaptı. Gözcü bunu çoktan rapor etmiştir. Onu tutuklamak için bir ekip gönderecekler. Ve seni de."

"Ben de mi?"

"Siz kraliyet ailesinin bir parçasısınız. İhanet olarak adlandıracakları bir eylemden sonra rütbeleri tamamen temizlemeleri gerekecek. Ne sen ne de kız kardeşin güvendesiniz." Onu omuzlarından tuttu ve hafifçe sarstı. "Üzgünüm Kyla, ama şok geçirecek zamanın yok. Hemen şimdi buradan çıkmalısın. Eğer tutuklanırsan, bir hapishane gezegenine gönderilirsin ya da bir gezegen çöplüğüne sürgün edilirsin. Her iki durumda da birkaç günden fazla hayatta kalmanız mümkün değil. Beni duyuyor musunuz?"

"Evet, evet." Duyguları ve kafa karışıklığı yüzünden neredeyse başı dönüyordu. "Ama saray muhafızları-"

"Seni korumaya çalışmak mı? Evet, elbette. Ama sadece kılıçları var. Bu bir katliam olur."

Elbette öyle olacaktı. Kyla, sadık muhafızlarının umutsuz bir senaryoda onları korumaya çalışırken öldürüldüğünü düşündükçe midesi bulanıyordu. "Ama onun bir gözcü olduğunu nereden biliyorsun? Gözcü geleceğini nereden biliyordu?"

Cevap vermediğinde ona baktı ve yüzünde çok kısa bir ifadenin titreştiğini gördü.

Nefes nefese kaldı. "Onlara söyledin! Onu ihbar *ettin*!"

"Evet! Evet, yaptım." Boğuk bir sesle gözlerini ovuşturdu. "Sana bunu yapmayı bırakması gerektiğini söylemiştim. Bana başka seçenek bırakmadı."

"Ama neden-"

"Çünkü ben Koalisyon irtibat görevlisiyim! Bu kadar uzun süre dünya dışında ne yaptığımı sanıyorsun? Beni eğitiyorlardı. Beni telkin ediyorlardı. Bunu rapor etmezsem ve başka bir şekilde öğrenirlerse, bu benim için ölüm cezası olurdu. Başka ne yapabilirdim ki? Şu anda sana söyleyerek bile hayatımı riske atıyorum."

"Tamam," diye nefes nefese kaldı. "Tamam. Anladım." Aynı anda hem kızgın hem ihanete uğramış hem de incinmişti ama bunların hiçbirisi için zamanı yoktu. Salon

onu bekliyor olacaktı. Bekliyordu. Şu anda. "Patrice hâlâ mahkemede, değil mi?"

"Evet. Onu oradan çıkarmak için acil bir durum yaratacağım. Yapabileceğim bu kadar. Onunla buluş ve ikiniz de çıkın. Kalkış limanından bir gemi kiralayın ve olabildiğince çabuk uzaklaşın."

"Peki ya buradaki diğer herkes? Onların da başı belaya girecek mi?"

"Tabii ki hayır. Koalisyon kraliyet kanından kurtulmak isteyecektir. ama burayı kazançlı bir tatil yeri olarak tut. Diğer herkes düşecek Hat. Eğer yapmazsak, yerleşim bölgesini hizmet dışı bırakmakla tehdit edecekler ve gezegen tekrar çorak bir araziye dönüşecek. Bu gezegendeki herhangi birinin artık hiçbir şey ifade etmeyen gelenekler için böyle bir tehdidi göze alacağını gerçekten düşünüyor musun? Gerçek tehlikede olan sadece sen ve kız kardeşinsiniz.

Şimdi git. Ben kız kardeşini taht odasından çıkaracağım. Sanırım onlar atlayıp kalkış limanından buraya gelene kadar bir saatiniz var."

"Tamam."

Tor geldiği yöne doğru merdivenlerden hızla indi. Patrice'i Court'u yarı yolda bırakmaya ikna etmek için gerçekten iyi bir bahane bulması gerekecekti ama Kyla şu anda bunu dert edemezdi.

Hall bekliyordu. Ve ona bir şey söylemek zorundaydı.

Koşmuyordu ama arka kapıdan çıkarken hızlı hızlı yürüyor, sanki varlığını açıklayamayacak kadar dalgınmış gibi bekçi İram'a el sallıyordu.

İki güçlü el tarafından yakalandığında ağaçların arasına zorlukla girebilmişti.

"Nerelerdeydin? Ödümü kopardın!" Hall'un elleri kızın kollarını sıkıca kavramıştı ve yüzü ay ışığında terden hafifçe nemlenmişti.

"Üzgünüm ama bir... bir sorun var." Artık zar zor konuşabiliyordu. Planladıkları gibi onunla gitmeyi o kadar çok istiyordu ki, ama o zaman Patrice tutuklanacaktı.

Bir hapishane gezegeninde ya da bir gezegen çöplüğünde asla hayatta kalamazdı. Birkaç gün bile geçmeden ölmüş olurdu.

"Neler oluyor?" Hall talep etti.

Kyla olabildiğince hızlı ve net bir şekilde Tor'un az önce ona söylediklerini açıkladı. Sözlerini şöyle bitirdi: "Onu ölüme terk edemem, Hall. Yapamam işte."

Hall elleriyle gözlerini kapadı ve sanki evrene böyle karışıklıklar gönderdiği için kızgınmış gibi yüksek sesle inledi. "Başka ne seçeneğin var ki? Var mı? Şimdi buradan gidebilirsin. Benimle birlikte. Aksi takdirde, sen de tutuklanacaksın. Koalisyon hapishanesinde ne olur biliyor musun? Sana anlatmamı ister misin?"

"Hayır! Özür dilerim. Korkunç olduğunu biliyorum ama Patrice'i bununla yüzleşmesi için bırakamam. Onun için geri dönmek zorundayım."

"Zamanımız yok. Eğer bir ekip yoldaysa, başımız zaten belada demektir. Buradan hemen gitmeliyiz."

"Yapamam." Kyla artık gözyaşlarına boğulmak üzereydi ama ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu - ilk kez, hiçbir kuşkusu ya da sorusu olmadan.

"Kyla, lütfen," dedi Hall kalın bir sesle. "Bunu kendi başına getirdi. Ne yaptığını biliyordu ve bunu yaparak seni de tehlikeye attı."

"Bunu biliyorum. *Biliyorum.*"

"Ama yine de onun için tek kaçış yolunuzdan vazgeçecek misiniz? Benimle birlikte olma şansından vaz mı geçeceksin?"

Kyla, Hall'un yüzündeki acı gerçeği gördüğünden beri gerçekten ağlıyordu. "Gitmek zorundayım. Çok üzgünüm ama onun için geri dönmek zorundayım. O benim kız kardeşim."

"O bunu hak etmiyor. Kyla, bu tür bir sadakati ve fedakârlığı hak etmiyor." Ses tonu duygusal olmaktan ziyade acıydı ve yüzü artık sıkı bir şekilde kontrol edilmeye başlanmıştı.

Tehlikeli bir dünyada uzun süre hayatta kalmıştı. Gerektiğinde işleri nasıl olurlarına bırakacağını biliyordu.

Kyla onun hakkındaki bu gerçeği her zaman biliyordu.

"Çok fazla ailen olmadığını biliyorum," diye mırıldandı. "Ama senin Sevdiğini sandığım anne baban ve büyükannen. Onları sadece hak ettiklerinde sevdiysen nasıl bir ailen vardı? O benim kız kardeşim Hall ve onu ölüme terk etmeyeceğim."

Bu sonunda ona ulaşmış gibi görünüyordu. Başını yana doğru salladı ve derin bir nefes aldı.

Kyla gözyaşlarını sildi ve adamın ne söyleyeceğini bilmesine rağmen nefes bile almadan bekledi.

"Seninle gelemem. Kargoyu çıkarmalı ve Lenna'yla buluşmalıyım."

"Biliyorum," dedi, sesinin kırılmasını engellemeyi başarak. "İ Benimle gelmeni hiç beklemiyordum.

"Hayatımı -ve Lenna'ninkini- riske atamam."

"Biliyorum," diye araya girdi Kyla. "Bunu gerekçelendirmek zorunda değilsin. Hiçbir bağ ya da taahhüt yok, hatırladın mı? Herhangi bir pranga yok."

Tüm konuşma boyunca ilk kez sözlerinin yanlış olduğunu hissetti.

"Kahretsin, Kyla," diye mırıldandı Hall, yüzü acıyla buruşmuştu. "Bunu yaptığına inanmıyorum. Sadece-"

"Sakın buna cüret etme." Kadın onun yüzündeki ifadeyi tanıdı. "Beni seninle gitmeye zorlamaya cüret etme."

Bir nefes verdi. "Yapmayacağım. Ama sen sadece-"

"Bunun için zamanımız yok. Patrice'in yanına dönmeliyim. Sen git. devam et."

"Lenna ile birlikte fırlatma limanında bekleyebildiğimiz kadar bekleyeceğiz.

Eğer sen ve kız kardeşin oraya zamanında varabilirseniz, ikinizi de yanımıza alırız."

Kaçaklara yataklık etme riskini göze alacağı için bu teklif onu hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. "Muhtemelen biz oraya varmadan gitmeniz gerekecek ama deneyeceğiz. Teşekkür ederim." Onu biraz itti. "Şimdi git."

Hall ondan bir adım uzaklaştı ama sonra uzanıp elini tuttu ve sıktı.

Korku, keder ve daha önce hiç yaşamadığı kadar güçlü bir duyguyla neredeyse boğuluyordu. "Teşekkür ederim," dedi tekrar, sıkılmış boğazının arasından kelimeleri zorlayarak. "Beni uyandırdığın için. Beni özgür bıraktığın için."

Aralarındaki bağlantıyı bir anlığına açtı ve kadın onunla dolup taşı, onu tamamen doldurdu. Tüm öfkesi ve Keder ve kayıp ve takdir ve kendi içinde hissettiği aynı duygu gücü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, "beni de özgür bıraktığın için."

Sonra elini bıraktı ve uzaklaşarak ormanın gölgeleri arasında kayboldu.
Kyla döndü ve saraya doğru koşmaya başladı.

Hall planlarının adımlarını ezbere biliyordu. Bunları uykusunda bile yapabiliirdi. Yapmak zorundaydı, çünkü Kyla'yı kaybetmenin şaşkınlığı ve sersemliği içindeydi - hem de ona sahip olmadan önce.

Çok fazla umutlanmaması gerektiğini bilmeliydi. Evren ona hiçbir şeyi kolay vermemişti ve hiçbir şey onun kadar iyi olmamıştı.

Tam da planladığı gibi nakliye aracının arkasına atladı ve fırlatma limanına yolculuk olaysız geçti.

Her şey mükemmel gitti. Kimse onları durdurmadı. Denetim yok. Koalisyon yetkililerinden ya da kraliyet muhafızlarından iz yok.

Kyla'yı geride bırakması dışında.

Onu omzuna alıp kendisiyle birlikte götürmeliydi. Ya da ona dokunup saraya geri dönme fikrini değiştirmeliydi.

Yine de bunu yapamazdı. Onu kendi özgür iradesiyle yanında istiyordu.

Sadece kız kardeşini ondan daha çok önemsiyordu.

Acıttı. Bu gerçek. Ama beklediğinden daha fazla değildi.

Bu işe özgür olduğuna inanarak ve öyle kalmak isteyerek girmişti.

Kendini özgür hissetmiyordu. Kusacakmış gibi hissediyordu.

Nakliye aracı fırlatma limanına döndüğünde de bu his geçmedi.

Gri Koalisyon askeri atlayışlarından birinden inen standart bir manga asker gördüğünde dehşete kapılarak donakaldı.

Ona ya da araca doğru dönmediler. Limandan ayrıldılar ve saraya doğru giden yola saptılar.

Kyla ve kız kardeşini tutuklamak için buradaydılar.

Onları geçip ona ulaşmasının hiçbir yolu yoktu.

Kan yüzünü terk etti ve Lenna'nın gemisinin önündeki kaldırıma düşerken bayılabileceğinden ciddi şekilde korkuyordu.

Kargo rampasını indirmiş, kaşlarını çatmış ve başını sallayarak aşağıya doğru yürüyordu. "O ekip bana kalp krizi geçirtti. Bizim için burada olduklarını sanıyordum."

Hall ağzını açtı ama konuşmadı.

Kyla'nın başı dertteydi ve o onu öylece bırakmış, terk etmişti. Kendisini hiçbir zaman iyi bir adam olarak görmemişti ama *öyle* olduğunu da düşünmemişti.

"Neyin var? Hasta görünüyorsun." Lenna onun yanına doğru yürüdü. "Senin kız nerede?"

Hall, "Tutuklanacak," demeyi başardı. Kendi sesini tanıyamadı.

Lenna nefesini içine çekti ve ekibin kaybolduğu yöne baktı. "Lanet olsun. Kötü zamanlamadan bahsediyorum. Lanet olsun." Yüzüne bakmak için geri döndü. "Özür dilerim. Ona çok aşık olduğunu biliyorum."

Hall boğazını temizledi. "Evet. Ben... onu terk ettim."

"Yapmak zorundaydın. Başka ne seçeneğin vardı ki?"

Ona aşık olmak, Kyla'ya karşı hissettiklerini anlatmaya yetmiyordu. Öylece çekip gittiğine ve onu yalnız bıraktığına inanamıyordu.

Tehlikedeydi. Şu anda tehlikedeydi.

Hayatı boyunca her türlü duygusal prangadan kaçmaya çalışarak yaşamıştı. Her zaman özgür olmanın bu anlama geldiğini varsaymıştı.

Yanılmıştı. Pek çok şey hakkında. Önemli olan her şey hakkında.

"Siktir," diye nefes aldı, ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Kahretsin Hall," diye mırıldandı Lenna, belli ki yüzünü yakından izliyordu. "Yapma bunu."

Omuzlarını dikleştirdi ve titreyerek nefes aldı. "Özür dilerim. Yapmak zorundayım. Yapmak *zorundayım*."

"Tanrı beni böyle aptalca şeyler yaptıran aptal aşktan korusun. şeyler." Kelimeleri bir dua gibi nefesinin altında söyledi. Sonra normal sesiyle devam etti. "Tamam. Kargoyu yükleyeceğim ve elimden geldiğince seni bekleyeceğim. Ama bu benim hayatım ve gemim. Eğer bir saat içinde burada olmazsan

ya da Koalisyon ekibinden bir iz görürsem, havalanmak zorunda kalacağım. Sensiz."

"Anlaşıldı." Kısa bir süreliğine onun omzuna dokundu. "Teşekkürler."

"Her neyse," diye homurdandı Lenna. "Seni mutlak aptal. Şimdi git. Acele et.

Uzun süre beklemeyeceğim."

Hall koşmaya başladı, kendisini saraya daha çabuk götürecek bir araç bulabilmek için gözlerini dört açtı.

Tehlikeli bir duruma doğru koşuyordu; bu durumdan yara almadan kurtulma şansı çok azdı.

Ama ilk kez gerçekten özgür olduğunu hissettiğini hatırlıyordu.

OceanofPDF.com

Dokuz

Hâlâ sarayın arka kapısını korumakta olan Iram, Kyla koşarak ona yaklaştığında gözle görülür bir şekilde irkildi.

Koalisyon ekibi onu tutuklamak için gelmeden önce ne kadar zamanları olduğunu bilmiyordu ama uzun sürmeyecekti. Fark edilmeden saraydan ve araziden ayrılmak yeterince zordu çünkü muhafızların Koalisyon'un çok daha gelişmiş silahları tarafından katledilmesi riskini almak istemiyordu.

Ama daha da zoru Patrice'i onunla birlikte gitmeye ikna etmek olacaktı.

Yine de bunu yapmak zorundaydı. Kız kardeşi için geri dönerek muhtemelen Hall'la birlikte olma şansını kaybetmişti. Bunun boşa gitmesine izin vermeyecekti.

"Özür dilerim," dedi Kyla, kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Bir şey unutmadan önce çok hızlı çıktım."

Iram ona biraz şaşkın bir gülümseme verdi ama aceleyle içeri girerken onu daha fazla sorgulamadı. Biriyle karşılaşma ihtimali çok daha az olduğu için yine arka merdivenleri kullandı. Kraliyet kanadına ulaştı ve Patrice'in odasına doğru yönelmek üzereydi ki Tor'un kendi süitinden çıktığını gördü.

"İşte buradasın," dedi, sıcağın bunalmış, terlemiş ve normalde olduğundan çok daha sinirli görünüyordu. "Nerelerdeydin?" Sonra başını salladı. "Boş ver. Kız kardeşin senin odanda. Biraz... keyfi yerinde, ben de orasının kendi odasından daha güvenli olduğunu düşündüm. önce."

"Tamam. Teşekkür ederim. Ne kadar zamanımız var?"

"Bilmiyorum. Belki yarım saat. Belki daha az. Buradan olabildiğince çabuk çıkın. Taht odasına geri dönüyorum, böylece düşündüğümüzden daha çabuk gelirlerse mümkün olduğunca uzun süre oyalayabilirim. Diğer herkes. akşamki partneriyle aşk çadırına girdiğini düşünüyor."

"İyi düşünmüşsün." Kyla boğazını temizledi. "Tamam. Bana şans dile." "İyi şanslar." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Gerçekten üzgünüm-" "Özür dileme. Başka biri de olsa aynı şeyi yapardı."

Onu istemesi ve önemsemesi gereken adam bile çekip gitmişti.

ona en çok ihtiyacı olduğu anda ondan uzaklaştı. Bu evrende insanlar hep böyle yapardı. "Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz."

Durakladı. Sonra parmak uçlarında durarak onu yanağından öptü. "Güvende kal, Tor. Mutlu ol."

O da onu öptü ve "Sen de" diye mırıldandı. Sonra tekrar merdivenlere yöneldi ve onu koridorda yalnız bıraktı.

Derin bir nefes aldı ve odasına girdi.

"Kutsal olan her şey adına burada neler oluyor, Kyla?" Patrice tiz bir sesle sordu. "Tor tehlikede olduğunu söyledi."

"Tehlikedeyim," dedi Kyla, sesinin bu kadar doğal çıkmasına şaşırarak. Kalbi hâlâ hızla çarpıyor ve kanı hâlâ korkuyla zonkluyor olsa da daha yüksek bir sükûnet onu ele geçirmişti. Sanki başka biri -daha zeki ve daha cesur biri- bedenini ele geçirmişti. "Sen de tehlikesesin."

"O zaman muhafızları çağırın." Patrice kapıya doğru yürüdü ama Kyla onu durdurmak için önünde durdu.

"Onları arayamayız. Bizi koruyamazlar."

"Koruyacaklar ya da bunu denerken ölecekler."

"Elbette ölecekler. Hepsi ölecek. Ve biz yine de tutuklanacağız. Bir manga Koalisyon askeri bizi vatana ihanetten tutuklamak için buraya geliyor. Lazer patlayıcıları olacak. Muhafızların kılıçları onlara karşı bir şey yapamaz."

Patrice'in ağzı açık kaldı. "Vatana ihanetten mi tutuklandı?"

"Elbette vatana ihanetten," diye tersledi Kyla, korkmuş, sinirlenmiş ve tartışmayla vakit kaybetmek istemiyordu. "İmparatoriçe olduğunu iddia ettiğinde ne olacağını sanıyordun? Muhafızlar bizi koruyamaz ve onların katledilmesine izin veremeyiz. Ya şimdi kaçarsınız ya da ikimiz de kendimizi bir hapisane gezegeninde buluruz -ya da daha kötüsü. O yüzden çenenizi kapayın ve buradan gidelim."

Patrice bembeyaz kesilmişti ama Kyla'nın ses tonundan ya da sözlerinden bir şey onu etkilemiş olmalıydı. "Kesin geliyorlar mı?"

"Tor bu gece Saray'da bir gözlemci olduğunu söyledi. Ekip çoktan yola çıktı. Fırlatma limanına ulaşmaya ve dünya dışına çıkmaya çalışmalıyız. Ne yapacağımıza oradan karar verebiliriz."

"Belki bir ordu kurar ve evimizi geri almak için geri döneriz," dedi Patrice, alışılmadık derecede sert görünüyordu.

Kyla bu saçmalığa karşı çıkmaya çalışmadı. "Elbette." Pantolonunu ve botlarını aldı ve Patrice'e doğru fırlattı. "Ama şimdi bunları giy. Koşmamız gerekebilir ve bu kıyafetle fazla uzağa gidemezsin."

Patrice rekor sürede kıyafetlerini değiştirdi ve onlar da Süitinin kapısı beklenmedik bir şekilde çalındığında pelerinlerini giymişlerdi.

Kyla şaşkınlıkla sarsıldı ve Patrice, Kyla sessiz bir susturma sesi çıkarmasaydı daha yüksek çıkabilecek küçük bir ciyıklama sesi çıkardı.

"Leydi Kyla? Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ses, Saray Müdürü Malone'un tiz mırıltısıydı ama normalden çok daha titrek çıkıyordu. "Ama Leydi Patrice sizi taht odasına çağırıyor."

Kyla ve Patrice birbirlerine bakarken Kyla'nın kalbi acıyla çarptı. "Bu iyi bir şey olamaz," diye fısıldadı, neredeyse hiç ses çıkarmadan.

"Leydi Kyla," dedi kapıdan tekrar. "Migreniniz olduğunu biliyorum ama kapıyı açmazsanız içeri girmek zorunda kalacağım."

"Yanında biri olmalı," diye mırıldandı Kyla, odada bir silah ararken. Elinde hiçbir şey yoktu. "Geliyorum," diye seslendi, duyulacak kadar yüksek sesle.

"Teşekkür ederim leydim."

Patrice de odayı arıyordu ve Kyla'nın yarım kalmış binici çizmelerinden birini alıp, birkaç ağır dekoratif eşyayla doldurdu. Şöminenin yanında sergilenen taşları çizmenin ayağına yerleştirdi. Bunu sessizce Kyla'ya uzattı, o da başıyla onayladı.

Ağırdı ve iyi sallanıyordu. Şu anda yapabileceklerinin en iyisi buydu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Mahkeme Müdürü orada duruyordu ve yanında daha önce hiç görmediği bir adam vardı. Sıradan biriydi, Kyla'nın Koalisyon yetkililerinin herhangi birinde gördüğü mülayim, çorak ifadeye sahipti.

Taht odasında bulunan gözcü olmalı. Ekip gelmeden önce suçluları topluyor olmalı. Silahı varmış gibi görünmüyordu. Silahı olsaydı saraya girmesine izin verilmezdi.

Tüm bunları koridora adım atması için geçen süre içinde kavradı. "Özür dilerim," dedi acıyarak. "Migren yüzünden çok halsizim. Leydi Patrice ne istiyor?" Çizmeyi arkasına doğru tuttu.

İzci ona doğru uzandı. "Aşağı gel-"

Dolu botu olabildiğince sert bir şekilde adamın kafasına doğru savurdu. O kadar iyi bir vuruş yaptı ki bu onu şaşırttı. Adam bir hıh sesi çıkardı ve yere eğildi.

Kafasına tekrar vurdu, sonra tekrar. Ta ki adam yere yığılana kadar.

Adam yere düşer düşmez Malone, Patrice'e taşıdığı hançeri uzattı. -tamamen gösteriş için- kemerinde. İyi yapılmıştı ve keskin görünüyordu. Patrice onu kemerinin içine soktu. Sonra Kyla'dan hâlâ elinde tuttuğu çizmeye baktı ve eliyle başını işaret etti.

Anlamıştı. Malone'un mücadele etmiş gibi görünmesini sağlamaları gerekiyordu, yoksa daha fazla Koalisyon askeri geldiğinde başı belaya girecekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı onu hiç beklemediği kadar etkilemiş olan adama. Çizmeyi adamın kafasının yan tarafına doğru savurdu ve adam iki büklüm oldu. Bayılmamıştı ama en azından büyük bir morluk olacaktı. Umarım yeterince ikna edici olur.

Patrice'in kolunu tuttu ve arka merdivenlere doğru koşmaya başladılar. Kyla bunun merdivenleri son kez inip çıkışı olmasını umuyordu. -Bu gece ve muhtemelen her zaman.

Bir eliyle botu, diğeriyle korkuluğu tutarak hızlıca koştu, böylece takılıp kendini incitmeyecekti. Patrice onu takip etti, biraz daha yavaştı ama Kyla'nın beklediğinden daha hızlıydı.

"Peki ya bizimkiler?" Patrice, merdivenlerin son basamağına geldiklerinde nefes nefese sordu. "Onlar iyi olacak mı?"

"Tor, Koalisyon'la savaşmaya çalışmadıkları sürece savaşacaklarını söyledi.
Biz gidersek savaşmazlar."

"Tamam. Şimdi ne olacak?" Patrice sordu. Merdivenlerin dibine varmışlardı ve karşılarında bir duvar vardı. Sağa ya da sola dönebilirlerdi.

"En iyisi arka kapıdan girip ormandan geçelim. Her zaman duvarın üzerinden geçebiliriz."

Sola döndüler ve kapıya yaklaşıyorlardı ki Kyla bir kargaşa duymaya başladı. Sesler. Bir takırtı. Farklı türden bir sürü hareket.

"Buradalar," dedi Kyla, askerlerin bir kısmının çoktan sarayın içinde olması gerektiğini fark ederek. "Çabuk olun."

İram hâlâ arka kapıda görev yapıyordu ve belli ki gergindi, ekibin ana kapılardan girdiği köşeye bakmaya çalışıyordu.

İki kadını gördüğünde küçük bir ciyaklama sesi çıkardı.

Kyla hızlıca bir açıklama yapmak üzereydi ki arkalarından birinin koştuğunu duydu. Döndü ve aynı anda botunu savurdu ve botu neredeyse onu yakalayacak olan askerin karnına indi.

Oflayıp puflayarak yere eğildi ve İram kılıcının kabzasıyla onu bayılttı.

Patrice, kendi cesaretine şaşırmış görünen İram'a, "Teşekkür ederim," dedi.

"Görev yerini terk etsen iyi olur, yoksa bunu yapanın sen olduğunu tahmin edecekler," diye ekledi Kyla, genç adamın koluna minnettar bir dokunuş yaparak. "Acele et."

Kyla ve Patrice ormana doğru koşarken, İram sarayın arka köşesine doğru kaçtı.

"Yolu koruyor olacaklar," diye nefes nefese kalan Kyla, Patrice'in koluna tutunarak ona ayak uydurduğundan emin oldu. "Duvarın üzerinden geçmemiz gerekecek. Orada bir çıkış yolu olduğunu bilmeyecekler."

Patrice başını salladı, belli ki koşmaktan bir şey söyleyemeyecek kadar nefessiz kalmıştı. Çok iyi durumda değildi; sürekli yürüyen Kyla kadar bile iyi durumda değildi.

Ama korku ve aciliyet insanı sertleştirebilirdi ve neredeyse duvara ulaşana kadar yavaşlamadı.

"Fazla uzak değil," dedi Kyla, hareket etmesini sağlamak için bir elini kız kardeşinin beline koyarak. Kendi ciğerleri yanıyordu ve bacak kasları

ağrıyordu ama durmaya niyeti yoktu.

Belki başarabilirlerdi. Belki Koalisyon askerleri buraya bakacaklarını bilmiyorlardı. Belki köye girip fırlatma limanına ulaşabilirlerdi.

Belki Hall ve Lenna onları güvenli bir yere götürmek için hâlâ bekliyor olabilirlerdi.

Duvara ulaştıklarında hâlâ bu umutlara tutunuyordu. Patrice ağaçları aşmadan önce onu durdurdu ve güvenlik dronları tarafından yakalandı.

Ormandan çıkar çıkmaz ve dronların kameralarına yakalanırlarsa, askerler nerede olduklarını bileceklerdi. Bir ya da iki dakika içinde burada olurlardı, zaten etrafa dağılıp arama yaptıklarını varsayarsak.

"Üç dronun arka arkaya geçmesini bekleyeceğiz," diye fısıldadı Kyla. "Sonra sarmaşıkların üzerindeki duvara tırmanmak için neredeyse dört dakikamız olacak. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet. Yapabilirim. Yapacağım." Patrice'in yüzünden ter damlıyordu ama uzun zamandır olmadığı kadar canlı görünüyordu.

Kyla vızıldayarak geçen dronları sayana kadar ikisi de nefes nefese beklediler. Üçüncüsü gözden kaybolur kaybolmaz Patrice'i ileri itti. "Şimdi."

İkisi de sarmaşıklara tırmandı. Kalın ve güçlüydüler ama hemen tutunmak gerekiyordu, yoksa yırtılıyorlardı. Kyla bunu daha önce yapmıştı, bu yüzden nasıl yapılacağını biliyordu ama Patrice'in sarmaşıkları kopmaya devam etti ve onu yere geri gönderdi.

Kyla kendini aşağıya bıraktığında yolu yarılamıştı. Bacaklarını yere dikti ve "Her seferinde birkaç tanesini tutmaya çalış" diye fısıldadı. Patrice tırmanmaya çalışırken kız kardeşini yukarı itti. Bu sefer daha iyiydi ve Kyla, Patrice işi kavrayıp duvarın yarısına gelene kadar ona destek olmaya devam etti.

Sonra Kyla kendisi tekrar yukarı tırmandı.

Tepeye yaklaşmışlardı ki arkalarından gelen bağırışları duydu. Askerler. Sonunda fark edilmişlerdi.

"Acele edin. Geliyorlar," diye soludu Kyla.

Patrice şimdi onun üzerindeydi, neredeyse tepeye ulaşıyordu. Ama bir sarmaşığı çok çabuk yakaladı ve kırıldı. Aşağı doğru kaymaya başladı ama Kyla onu yakaladı ve düşmeden önce zar zor yakaladı. Patrice'in tekrar tutunması biraz zaman aldı ve Kyla omzunu o kadar kötü burkmuştu ki gözleri yaşlarla doldu.

Bağırışlar artık daha yakındı ve bir lazerin vızıltısını duydu Silah.

Onu ve Patrice'i hedef almış. Yakınlarındaki sarmaşıklardan birkaçı yanmıştı, Sonra baldırında yakıcı bir acı hissetti.

Patrice duvarı aşmıştı ama Kyla omzundaki ve baldırındaki acı arasında kalarak neredeyse düşüyordu.

Almak için çabaladı ve bir sarmaşık yerine büyük, güçlü bir eli avucunun içinde hissettiğinde şok oldu.

"Seni yakaladım," dedi Hall. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Kyla bulanık gözlerle ona baktı, kalbi ifade edemeyeceği duygularla dolup taşıyordu.

Hall duvarın tepesine doğru eğilmişti. Bir elinde eski moda bir silah vardı ve yaklaşan askerlere doğrultmuştu.

Çok yüksek bir ses çıkarıyordu ama onlara ateş ettikten sonra lazerlerin vızıltısı kesildi.

Kyla'yı duvarın tepesine kadar çekti ve sonra kız kardeşinin beklediği diğer taraftan aşağı inmesine yardım etti.

Kyla güçlükle ayağa kalkarak, "Hall," diye homurdandı. "Sen-"

"Senin için geri geldim." Hâlâ kriz modunda olduğu belli olmasına rağmen ona gülümsüyordu. "Döndüm. Gerçi siz ikiniz çok iyi gidiyordunuz, yardımınıza bile ihtiyacınız olmayabilirdi."

"Bunu geri çevirmeyeceğiz. İyi misin, Kyla?" Patrice yüzündeki teri siliyordu ve yüz ifadesi heyecan ve endişenin garip bir karışımıydı.

"Evet," diye yalan söyledi Kyla. "Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Hall uzanıp onun yanağını okşadı, aralarında bir bağ kurdu ve sonra onun hissettiklerini açıkça hissettiğinde nefesi kesildi. "Yalancı," diye fısıldadı ve kadının acısını lezzetli bir rahatlamaya dönüştürdü.

Bağlantıyı uzun süre açık tutmadı, ancak Kyla yaralarına rağmen tekrar hareket edebilecekti. "Yürümek zorundayız." Yanıtlarını beklemeden ikisinin de kollarından tuttu ve hareket etmeye başladı. "Bindiğimiz herhangi bir araç dikkatleri üzerimize çekecektir. Diğerleri vurduğum adamlara yetişir yetişmez duvarı aştığımızı anlayacaklar ve fırlatma rampasına doğru geri dönecekler."

"Bizi yürürken görecekler, değil mi?"

"Arka sokakları alabiliriz. İşler ters giderse diye birkaç hafta önce hepsini araştırmıştım. Fırlatma limanına varana kadar sorun olmayabilir. O zaman doğaçlama yapmamız gerekecek."

Kyla limana kadar yürümeyi güçlkle başarabilmişti. Hall'un acısının bir kısmını hafifletmiş olmasına rağmen, yaraları yüzünden çok güçsüzdü. Kafası aynı zamanda Hall'un varlığıyla ve onun kendisi için geri döndüğünü, hayatını onun için tehlikeye attığını bilmekle doluydu.

Hiçbir taahhütleri, hiçbir bağları, hiçbir zincirleri olmaması gerektiği halde.

Bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya başlayamadı.

Patrice şaşırtıcı derecede sessizdi, ayak uydurmaya odaklanmıştı ve belki de soru soramayacak kadar korkmuştu.

Fırlatma limanının görünmesi çok uzun sürmemiş gibi görünüyordu ama Kyla'nın şaşkınlıkla algıladığından daha uzun sürmüş olabilirdi. Hall'un kolu tüm bu süre boyunca ona destek olmuştu.

"Girişte iki asker var," diye fısıldadı Patrice, arkasında durdukları binanın gölgesinden dışarı bakarak. "Çitlere tırmanmaya çalışırsak bizi görürler. Ne yapacağız?"

Hall sanki olasılıkları değerlendiriyormuş gibi bir nefes aldı.

"Yeteneğini... onlar üzerinde kullanabilir misin?" Kyla onlar için geriye tek bir seçenek kaldığını düşünerek sordu.

Başını salladı. "Denemem gerekecek. Etrafta başka insanlar da var, yani bir şeyler olduğunu göreceklardır ama umarım Koalisyon'a sadık değildirler. Ben işaret verene kadar burada kal."

Sokak lambasına doğru adım attı ve girişi koruyan Koalisyon askerlerine doğru yürürken Kyla neredeyse inleyecekti.

Kendi kendine onu aramadıklarını söyledi. Onun bir tehdit olduğunu bilmiyorlardı.

Umarım.

Ne konuşulduğunu duyamayacak kadar uzaktaydılar ama Hall ellerini uzatıp her ikisine de dokunduğunda Aynı anda.

Bunu yaparken başını onun anlayacağı bir şekilde salladı. "Hadi," dedi Patrice'e, kız kardeşinin elinden tutup koşmaya başladı.

Hall hâlâ askerlere dokunuyordu, belli ki onları bir tür durağanlıkta tutuyordu, o ve Patrice yanlarından geçip fırlatma limanına doğru koşarken.

"Soldaki sonuncu," diye seslendi, sesi gergin ve boğuk çıkıyordu. Belli ki askerlere her ne yapıyorsa zor bir işti.

Kyla ve Patrice soldaki son gemiye koşular ve yolcu kapısı açıldığında Kyla neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

İçeri girdiklerinde orada kimse yoktu ve Kyla geminin motorlarının çalıştığını duyduğunda bunun nedenini anladı. Lenna kumandanın başında, kalkışa hazırlanıyor olmalıydı.

Dışarı baktı ve Hall'un hızla yaklaştığını gördü. Görevli iki asker hâlâ oldukları yerde duruyor, yüzlerini ovuşturuyor ve belli ki ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı, ama daha fazlası vardı askerler şimdi limana koşuyor.

Ne de olsa onları yakalamışlardı.

Ama Hall gemiye atlıyordu, bir lazer saçlarını yakıyordu ama başka bir şey yapmıyordu. Kapı çarparak kapanıyor ve Lenna neredeyse kapı kapanmadan önce gemiyi yerden kaldırıyordu.

Herhangi bir askeri karakol olmadığı için Evalon'da gezegen çapında ekstra bir koruma yoktu. Güç alanları ya da yerçekimi yoktu. Bir gemiyi havalandıktan sonra yerde tutabilecek cihazlar.

Gemi limanın sınırlarını aştığında askerler hâlâ onlara ateş ediyordu, ama atışlar sert gövdeye zarar bile vermemişti.

Havadaydılar. Belki, belki de güvendeydiler.

"Haydi," diye homurdandı Hall. "Burada oradan oraya savrulacağız." Onları bir merdivenden yukarı, sonra da kısa bir koridordan aşağı, horoz çukuruna yönlendirdi.

Lenna zafer ıgılları atıyordu.

"Başardık mı?" Kyla gözlerini ovuşturup omzundaki ve baldırındaki ağrılar yeniden ortaya çıkmaya başladığında yüzünü buruşturarak sordu. "İyi miyiz?"

"Bizi takip edecekler, değil mi?" Patrice koltuklardan birine oturup kemerini bağlarken sordu.

"Elbette, ama onlar sadece bir sıçrama içindeler," Lenna sanki çok eğleniyormuş gibi sırtıyordu. "Bu galaksiden çıkmadan önce onları kaybedeceğiz."

"Ama bizi takip edebilirler?" Kyla ayak uydurmak için çok çabalıyordu ama bayılacakmış gibi hissediyordu. Oturmayı başarmıştı ama arkasına yaslanamıyordu. Kemerini bağlayamıyordu. Hiçbir şey yapamıyordu.

"Hall ve benim bu tür şeyleri ne kadar sık yaptığımız hakkında bir fikriniz var mı? Hazırlıklıyız. İzlenmeye karşı önlemlerimiz var. Ve bir kez uzaklaştığımızda, genetik çiplerinizi yeniden programlayabiliriz, böylece seni teşhis edebilecekler. Eğer seni tekrar bulurlarsa, bu bizim yüzümüzden olmayacak." Lenna, Hall'a gözlerini devirdi. "Ve şunu söyleyebilir miyim? bir saatten fazla. Seni bırakıp gitmediğim ve tüm kârı kendime saklamadığım için şanslısın."

Hall kıkırdadı. "Beklediğiniz için teşekkürler." Kyla'yı endişeyle izliyordu. "Al bebeğim," diye mırıldandı, eğilip koltuğunu yatıran bir düğmeye bastı. "Uçakta bir tıbbi kitimiz var. İzin ver seni iyileştireyim."

Kyla pozisyon değişikliği karşısında inledi ama kendini geriye yaslayıp bacaklarını uzatmaya zorladı. Tüm vücudu ağrıyormuş gibi hissediyordu. Nesi olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Hall yüzüne dokunduğunda rahat bir nefes aldı ve acının en kötüsünü tekrar dindiren bir bağlantı açtı. Adamın bir kutuyu açtığını ve yanmış baldırına bir şeyler yaptığını hayal meyal fark etti.

"İyi misin Patrice?" Kyla mırıldandı, kız kardeşinin de onunla birlikte olduğunu ve en az onun kadar tehlikede olduğunu hatırladı.

"Tahtını yeni kaybetmiş bir kızın olabileceği kadar iyiyim," dedi Patrice, sesi her zamanki gibi keskin çıkıyordu ve bu büyük bir rahatlamaydı.

Lenna buna kıkırdadı ve Kyla gülümseyerek Evalon'dan bedenleri ve ruhlarıyla sağ salim kurtulmalarının gerçekten mümkün olup olmadığını merak etti.

Hepsi de onun beklediğinden çok daha iyisini yapmıştı.

Belki de insanlar her zaman sizin onlardan en düşük beklentilerinize inmemişlerdir.

O bile.

Hall baldırını sargılamış ve omzuna bir şey enjekte etmişti. Lenna daha yüksek bir hıza çıkarken gemi hafifçe zıpladığında, uzanıp Kyla'nın kemerini onun için bağladı.

"İyi misin Kyla?" diye mırıldandı usulca, eğilip elmacık kemiğine bir öpücük kondurmak için. "Seni bir yerlerde kaybetmişim gibi hissediyorum."

"Ben iyiyim," dedi, gözlerini kırıştırarak açtı ve halsiz bir şekilde ona gülümsedi. "Bizim için geri geldiğin için teşekkür ederim."

"*Senin* için."

"Benim için."

"Asla çekip gitmemeliydim."

Gözlerinde yaşlar varmış gibi hissediyordu ama bu çok saçmaydı. Ona dokunmak için elini kaldırdı ama tek yapabildiği gömleğine tutunmak oldu.

"Hey, şimdi," dedi Lenna, gözlerini bir kez daha devirerek onlara bakarken. "Size daha önce gemimde herhangi bir sevişme ya da duygu açıklamasına izin vermeyeceğim konusunda kesin talimatlar vermiştim."

Hall, "Duygularımı ifade etmiyorum," dedi. "Sadece hastamı kontrol ediyorum."

"Yalancı," diye mırıldandı Lenna açıkça bastırılmış bir gülümsemeyle.

"Bekle," dedi Patrice, sesinde yeni bir nota vardı. Hall'u izliyor ve bir şeyleri anlamaya çalışıyor olmalıydı. "Sen benim Potansiyellerimden birisin, değil mi? Her zaman fikrimi değiştirdiğin kişi. Kyla'yla ne yapıyorsun?"

"Bizim bir geçmişimiz var," dedi Hall kolayca.

"Kyla ile nasıl bir geçmişiniz var? Sen benimkilerden biri değil misin?"

Kız kardeşinin sesi kızgın ya da sinirli gelmiyordu. Kafası karışmış gibiydi. Ama Kyla kelimeleri duydu ve sersemliğini üzerinden atıp net bir şekilde konuşabilecek kadar kendine geldi.

"Hayır, değil. O benim."

OceanofPDF.com

On

On iki saat sonra Kyla kendini çok daha iyi hissediyordu.

Kaçak yünleri satın alan Hall ve Lenna'nın müşterisi Charlon'a ait özel gezegene olan yolculuğun çoğunda uyumuştı. Hall'un enjekte ettiği ilaç yırtılan omzunu neredeyse tamamen iyileştirmişti. Ev sahibinin temizlik görevlisi tarafından odalarına götürüldüklerinde hâlâ oldukça sersemlemiş ve halsizdi ama bir duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra kendini yeniden insan gibi hissetti.

Patrice'in kapısını çaldı, uzun zamandır ilk kez kendini güvende, umutlu ve heyecanlı hissediyordu.

Patrice'in de aynı şekilde hissetmesini umuyordu ama bunu beklemek çok fazla olurdu.

Hafif bir ses ona içeri girmesini söylediğinde kapıyı açtı ve pahalı, şık odaya baktı. Charlon belli ki para içinde yüzüyordu. Evalon'un kraliyet ailesinin sahip olduğundan çok daha fazla servete ve mülke sahip olmalıydı - Koalisyon politikalarının izin verdiğinden çok daha fazla. Belli ki servetini gözlerden uzak tutmak için bir yöntemi vardı ve belli ki Koalisyon yasalarının öneriden başka bir şey olmadığına inanıyordu.

Kyla kız kardeşini balkonda buldu.

Dışarı adımını attığında, şelalenin sesi havayı hoş bir beyaz gürültü ile doldurdu. Muhteşemdi, evin hemen arkasındaki uçurumdan aşağı düşüyor, su pürüzlü tepelerin arasından bir nehir halinde devam ediyor ve geniş mis kokulu kır çiçekleriyle dolu ovalar. Manzara, tıpkı Evalon'ununki gibi tasarlanmıştı ama son derece iyi yapılmıştı ve vahşi, evcilleşmemiş doğal güzellik izlenimi veriyordu.

Kyla küpeştenin yanında dururken Patrice ona belli belirsiz gülümsedi. "Evalon'da bir şelale yapmalıydık," diye mırıldandı. "Gerçekten de büyüleyici."

"Orada her şey dümdüzdü," diye yanıtladı Kyla. "Bir tanesini nasıl idare edebilirdik emin değilim."

Patrice içini çekti, gözleri kayaların üzerinden akan suya odaklanmıştı. "Sanırım artık çok geç. Oradaki herkesin nasıl olduğunu merak ediyorum."

Kyla, Patrice'in düşüncelerinin geride bıraktıkları insanlarla birlikte olmasından memnun olmuş ve biraz da şaşırmıştı. Kız kardeşinin bazen davrandığı kadar kalpsiz olmadığını her zaman biliyordu, ama her zaman oldukça bencil olmuştu ve sadece kendini düşünmediğini bilmek güzeldi. "Hall bazı haberler almaya çalışacağını söyledi. Sadece kanallardan geçmesi gerekecek, bu yüzden biraz zaman alabilir. Yine de iyi olduklarına eminim. Kaybedecekleri bir savaşa girmeyecekler. Biz gidince, Koalisyon yetkilileri ne derse ona uyacaklar. Hiçbiri nerede olduğumuzu ya da kiminle birlikte ayrıldığımızı bilmiyor, bu yüzden başlarını ya da bizi belaya sokmadan uyuşturucuyla yapılan bir sorgulamayı kolayca atlatabilirler."

"Evet. Sanırım bu iyi." Patrice tekrar iç çekti. Sonra Kyla'nın elindeki şişelere baktı. "O da ne?"

Kyla alaycı bir gülümsemeyle şişeleri ona göstermek için kaldırdı. "Sarışın mı esmer mi? Kızıl saçların çok belirgin. Gerçekten değiştirmen gerekiyor. Çiplerimiz yeniden programlanmış olsa ve bizi nerede arayacaklarını bilmeseler bile, tanınma ihtimalimiz var. En azından sen tanınabilirsin."

Patrice gözlerini kapattı ve Kyla bir an için onun itiraz edeceğini düşündü. Saçlarıyla her zaman gurur duymuştu. "Sarışın, sanırım." Kyla'nın uzattığı şişeyi aldı. "İşlerin bu noktaya geleceğini kim düşünebilirdi ki? Ben Evalon'un İmparatoriçesiyim."

"Patrice," diye mırıldandı Kyla. "Bunu gerçekten bir daha söyleyemezsin. Hepimizi tehlikeye atacaksın."

"Biliyorum. *Biliyorum*. Her şey bitti." Ses tonunda yorgun, inanılmaz derecede acı tatlı bir şey vardı. "Sanırım hayatım boyunca bittiğini biliyordum. Bu yüzden bu kadar sıkı tutunuyordum."

Kyla, "Dünyamızla ilgili gerçekten güzel olan her şey biz daha doğmadan ölmüş," dedi. "Bize verilen tek şey boş bir kabuktu. Onu başka bir şeyle doldurmayı deneyebilirdik ama onu gerçeğe dönüştürmenin bir yolu yoktu. tekrar." Kız kardeşinin omzunu sıkmak için uzandı. "Başka bir şey inşa edeceğiz."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Şimdi ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mı?"

"Ne yapmak istediğimi mi?" Patrice acı bir of çekti. "Bir... olmak dışında hiçbir şeyde iyi değilim." Boğazını temizledi. "Yetkili olmak. Yine de burayı seviyorum. Burası çok güzel."

"Elbette, ama burada kalırsanız, sanırım eski, oldukça adi ev sahibimiz karşılığında bir şey bekleyecektir."

"Eminim sağlayabilirim."

"Patrice," diye soludu Kyla. "Saçmalama. Bu senin sadece bir figüran ya da güzel bir nesne olmak yerine kendi başına, kendin için biri olma şansın."

"Bu görüldüğü kadar kolay değil. Her neyse, ne yapmak istiyorsun?"

"Henüz gerçekten bilmiyorum. Neyde iyi olduğuma karar veremedim. beni mutlu eden şey."

"Hall'un yaptığını biliyorsun."

Kyla, nedenini tam olarak bilmese de, sıcak bir öz-bilinç dalgası hissetti. Parmaklıktaki ellerine baktı.

"Bir erkeğin olduğunu biliyordum," diye ekledi Patrice.

"Evet. Sana söylemediğim için özür dilerim. Ama ne demem gerekiyordu- hey, Potansiyellerinizden biri aslında sizin ortağınız olmak istemeyen bir kaçakçı. Aslında ona bayağı aşık oldum. Sakıncası yok, değil mi?"

"Bilmek isterdim."

"Biliyorum. Ama bu imkânsız bir durumdu. Elim kolum pek çok şey tarafından bağlanmıştı."

Patrice uzun bir nefes verdi. "Sanırım." Kyla'ya doğru bir bakış fırlattı. "Yine de aranızdaki ilişki ciddi görünüyor. Onunla mı kalacaksınız?"

Kyla, Hall'la henüz konuşmadığı için bu soruya cevap vermekten korkuyordu. Bunun yerine kız kardeşine gülümsedi ve uzanıp ona yarım bir sarılma hareketi yaptı. "Beni kabul ettiğin sürece *seninle* kalacağım."

Kısa bir süre sonra yatak odasına döndü ve yatağında bir adamın oturduğunu fark edince küçük bir sıçrama yaptı.

Sonra onun Hall olduğunu görünce rahatladı ve gülümsedi.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu, yanına oturmak için yürüdü.

Onu.

Bir kolunu ona doladı ve onu göğsüne doğru çekti.

"Evet." Diğer kolu ilkiyle birleşip onu kucaklarken iç çekti.

Ona tekrar sarıldı, kalbi sevinçle kabarıyordu ama yine de bunun gerçek olduğunu ve uzun süreceğini varsaymak konusunda biraz gergindi. "Başarıyla mı?"

"Oh, evet. Charlon çok memnun oldu. Bize epey bahşış verdi ve başka bir iş teklif etti. Lenna çok mutlu oldu."

"Başka bir iş mi? Gerçekten mi?" Kyla'nın kalbi aniden normal boyutuna döndü ama vücudunun tepki vermesine izin vermemeyi başardı.

"Bu iyi o zaman. Neymiş o iş?"

"Portakal üzümlerinden yapılan nadir bir şarap üreten isimsiz bir gezegen var. İhraç etmiyorlar ve gezegen dışından kimseye satmıyorlar. Dört kasa istiyor."

"Vay canına. Şarabı sevdiğine göre, bu tam sana göre olmalı. Hall sarılmaktan vazgeçerken ona gülümsüyordu. "Sana söylemiştim. Lenna işi alabilir ama ben bu işin dışındayım."

"Ne?" Kyla ona gözlerini kırptırdı. "Neden?"

Hall yarım bir omuz silkti. "Bu işe girdim çünkü çok para kazanmanın kolay bir yoluydu ve tehlike bana kendimi... bilmiyorum... özgürmüşüm, kendimmişim gibi hissettiriyordu. Ama artık başka biri olmak istiyorum."

"Kim olmak istiyorsun?" diye sordu, elini uzatıp onun elini kavradı. yüz.

"Gerçekten bilmiyorum." Çıplak gerçeği söylüyordu. Kız bunu görebiliyordu. ifadesinde.

O da tam olarak böyle hissediyordu, sanki dünya ona açılmıştı, hapisane hücresinin kilidi açılmıştı ama çok yeni ve beklenmedik olduğu için bu özgürlükle ne yapacağını bilmiyordu. "I

bilmiyorum ama sonunda bunu anlama şansına sahip olmak heyecan verici."

"Evet," diye mırıldandı Hall, başını eğerek onu dudaklarından usulca öptü. "Ben de öyle düşünüyorum."

Öpücüğünden zevk alarak iç çekti ama duygularına kapılmadan önce bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden geri çekildi ve boğazını temizledi.

Hall doğruldu, kaşları birbirine kenetlendi ve kıza baktı yüz.

"Ah," diye başladı, tekrar boğazını temizleyerek. "Söylemek istediğim bir şey."

"Ne?" Varlığı birdenbire gerginleşmişti.

Bu pek de cesaret verici değildi. Belki de evlenme teklif edeceğini falan sanmıştı. Ama o devam etti, çünkü o yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu. "Sadece benim için, bizim için yaptıklarından dolayı sana ne kadar teşekkür etsem azdır demek istedim. İlişkimizle ilgili herhangi bir risk almayı planlamadığımı biliyorum ve seni suçlamıyorum. Bunu yapmış olman... çok şey ifade ediyor."

"Kyla-"

"Lütfen bitirmeme izin verin. Şu anda birlikte olmak istediğimizi biliyorum. Ve seninle olmak bildiğim en güzel şey. Ama senden şunu istiyorum. çok fazla bir şey beklemediğimi bilmeni istiyorum. Bana kalırsa aramızda hala bir bağ yok. Yani sonunda hayatına devam etmek istersen, bunu tamamen anlarım. Birbirimize suçluluk, sorumluluk ya da minnettarlıkla bağlı olmamızı istemiyorum. Bana kalırsa bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Hala pranga yok. Sadece birlikte olabiliriz... şimdilik."

Garip bir şekilde oflayıp pufladı, sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktı. Sonra ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Tekrar kapattı, ama ağzını bir kez daha açtığında hala hiçbir kelime yoktu.

Başını sert bir hareketle salladı ve elini kaldırarak kızın yanağını okşadı.

Bağlantı hemen açıldı ve birdenbire onun duyguları, umutları ve ona duyduğu derin sevgiyle dolup taşıtı.

İçinde bulunduğu duygu dalgasını anlamamanın başka bir yolu yoktu. Onu seviyordu. Tamamen. Geri dönülmez bir şekilde. Bunu kendi adını bildiği kadar kesin olarak biliyordu.

Tüm duygularını topladı ve bağlantı aracılığıyla ona geri gönderdi, onun da kendisi kadar iyi anlayacağını biliyordu.

Yüzü değişirken yumuşak, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı ve sonra onu bir öpücüğün içine çekti.

Onu yatağa geri itip derinden, açlıkla öperken, sıcak ağırlığı onunkinin üzerine bastırırken içsel bağlantı kayboldu.

"Seni seviyorum Kyla," diye mırıldandı, yanaklarına, çenesine küçük öpücükler kondurmak için uzaklaştı. "Sadece şu an için seninle birlikte olmak istemiyorum. Hayatımızın sonuna kadar seninle olmak istiyorum. Sana zincirlenmek istiyorum
-"Ve sadece sen, sonsuza dek."

Saf bir sevinçle inledi ve kollarını ona sıkıca doladı. "Ben de seni seviyorum. Bunu ben de istiyorum."

"Güzel. O zaman anlaştık." Başını kaldırdığında gülümsüyordu. "Sence şimdi seks yapabilir miyiz?"

Onu tekrar öpücüğün içine çekerken çaresizce kıkırdadı.

Uzun süre öpüştiler ve kadın, adamın ereksiyonunun karnına doğru büyüdüğünü, vücutlarının arasına sıkıştığını hissetti. Bu his hoşuna gitmişti. Adamın onu bu kadar çok istemesini seviyordu. Tüm vücuduyla.

Sonunda ağızları ayrıldı ve adam kadının elbisesini çıkardı. öpmeye ve vücudunu okşamaya başlamadan önce. İçinde, göğsündeki duygular kadar güçlü bir arzu oluşurken kadın kıpırdandı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, diliyle onun sıkı meme ucunu okşadı. "Bunu şimdi, ne zaman istersek yapabileceğime inanamıyorum."

Zevkten nefesi kesildi, yüzünde en aptal gülümseme varmış gibi hissediyordu. "Birlikte olmanın güzel bir avantajı, değil mi?"

"Kesinlikle."

Ağlamamak için alt dudağını ısırana kadar onu okşadı ve okşadı. Kıpırdamadan duramıyordu ve amı o kadar sıcak ve ıslaktı ki

çok rahatsızdı. Ama yine de Hall pozisyonunu değiştirmedi.

Bir noktada yanağını kadının karnına dayadı ve derin bir nefes aldı.

"Sorun ne Hall?" diye sordu usulca. "Hazırdan da öteyim. Eminim bunu söyleyebilirsin. Ve sen de öyle hissediyorsun."

"Öyleyim," dedi kalın bir sesle.

"Sadece..." "Sadece ne?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı, "aslında biraz gerginim, inanır mısınız?"

Nefes nefese kaldı ve başını yastıktan kaldırdı. "Ciddi misin? Neden?"

O da başını kaldırdı, böylece bakışları buluştu. "Bilmiyorum. Bu çok... gerçek. Mantıklı gelmediğini biliyorum."

"Mantıklı. Ben de biraz gerginim. Ama bunu gerçekten yapmak istiyorum. Sen istemiyor musun?"

"Evet." İronik bir şekilde ofladı. "Daha ne kadar bekleyebileceğimden emin değilim."

"O zaman gidelim."

Vücudunda daha yukarılara çıkabilmek için kendini yukarı iterken ona gülümsedi. Aralarında ona yer açmak için bacaklarını açtı ve onu derin ve sert bir şekilde öptü. Bunu yaparken, eli aşağı kayarak kalçalarının arasını yokladı ve ıslak amını buldu.

Adam iki parmağını içine soktuğunda nefesi kesildi ve sonra bir bağlantı açtığında tekrar nefesi kesildi ve aniden zihninde *onun* bir telaşını hissetti.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Bunu yapmayı bırakmalıyım. Senin yanındayken kendimi kontrol edemiyorum."

"Durmana gerek yok. Bunu seviyorum."

Onun dudaklarına karşı gülümsedi. "Bu şekilde kontrolünü kaybeden bir erkek olmaya alışık değilim."

"Peki, alışmaya başla."

Onu öperken kıkırdıyordu ve vücudu ona karşı lezzetli bir şekilde titriyordu. Bir dakika boyunca parmaklarıyla onu becerdi, ta ki kadın onun için açık ve uysal hale gelene kadar. Sonra sert sikini girişine yerleştirdi ve penetrasyonun başlangıcını hissettiğinde nefesi kesildi.

"Hazır mısın?" diye mırıldandı.

"Evet. Oh, evet."

Yavaşça içeri girdi ve tekrar dışarı kayd, sadece daha da içeri kaymak için. Acıtmıyordu ama çok dardı ve adam onun içinde daha da derine doğru hareket ettikçe yataktan kalkmaya devam etti.

"Nasıl?" diye sordu nefes nefese, bir an için kendini tutarak.

Nefes nefese kalmaktan ve yatağa tutunmaktan kendini alamadı. "Güzel. Bu... sıkı. Ama iyi."

"Söz veriyorum nazik olacağım."

"Çok nazik olma."

Tekrar güldü ve tamamen içine girecek şekilde pozisyonunu ayarladı. Dizlerini adamın kalçalarına doğru bükte ve komik bir hıçkırık sesi çıkardı.

"İyi misin?" diye sordu. Yüzü terden ıslanmıştı ve yüz hatları hissedilir bir gerginlikle çarpılmıştı.

"İyiden de öte. Bağlantıyı açın ve kendiniz hissedin."

Başını iki yana salladı. "Şimdi yaparsam muhtemelen hemen boşalırım ve bu çok utanç verici olur. Önce sen gelmelisin."

"Tamam," diye nefes nefese kaldı. "O zaman biraz daha bekleyebilirsiniz."

Onu öpmek için eğildi ve kalçalarını onunkilere doğru sallamaya, ereksiyonunu onun içinde hareket ettirmeye başlarken onu öpmeye devam etti.

Garipti. Çok garipti. Ama aynı zamanda derin, gerçek, çiğ ve samimi hissettiriyordu. Buna bayıldı. Daha da fazlasını istedi.

Kollarını ona doladı, onu öptü ve kalçalarını onunkilerle aynı ritimde hareket ettirmeye çalıştı. Bunu doğru yapması bir dakikasını aldı ama sonunda birlikte hareket etmeleri daha iyi hissettirmeye başladı.

Hall başını kaldırıp ona bakarken zevkten nefesi kesildi. Gözleri arzu, sıcaklık, yoğunluk ve aşkla doluydu. Adamın hareketleri hızlandı ve kadın bunun ne kadar iyi hissettirdiğine karşılık olarak haykırdı. Bacaklarını onun etrafına sarmaya çalıştı, onu daha da fazla hissetmek istiyordu.

Penetrasyon derinleştikçe homurdandı ve sonra onu daha da sert aldı. İkisi de artık nefes nefese kalmıştı ve yatak sallanmaya başlamıştı.

Zevk merkezini sıkıca sarmıştı ve umutsuzca serbest kalmasını istiyordu. Hevesle, utanmadan hareket ediyor, onu kovalamaya, onunla birlikte oraya ulaşmaya çalışıyordu.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldandı. "Çok iyi hissediyorsun. Boşalacakmışsın gibi hissediyorum."

"Öyleyim," diye boğuldu, vücudu sıcaktan kızarmıştı. "Çok yakın. Çok yakın."

"Seni çok seviyorum. Hem de çok." Kelimeleri ritmiyle uyumlu bir şekilde nefes nefese söylüyordu.

Kalbi o kadar yoğun bir şekilde taşı ki, zevkten içi parçalandı. Amcığ adamın sikinin etrafında kenetlendi ve vücudu çaresizce titremeye başladı.

Sonra aniden aralarındaki bağlantının açıldığını hissetti ve tüm zevki, serbest bırakılması ve duyguları ona döküldü. Adamın duyguları da ona aktı. Ve bu duyguların içinde birlikteydiler, bu duyguların gücü o kadar baskındı ki bir anlığına kör oldu.

Vücudu sarsılmaya başladığında boğuk bir çığlık attı. Sert bir şekilde boşalıyordu. Bunu onun bedeninde ve kendi içinde hissedebiliyordu.

İç bağlantı nihayet koptuğunda adam kadının üzerine yığıldı. Hareket edemiyor, konuşamıyor, zar zor nefes alabiliyordu.

Hall tekrar tekrar, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı.

"Bu...bu...bu..." Tarif edecek kelime yoktu.

o.

Hall çabalayarak nihayet başını kaldırdı. "Ben de aynı fikirdeyim."

Kıkırdadı, hâlâ bitkin ama kendini biraz daha iyi hissediyordu. O ona sarıldı ve bir dakika sonra onları yan yatırdı, hala birbirlerine dolanmışlardı.

Bir süre sonra, "Tüm hayatımı bunu yapmadan geçirdiğime inanamıyorum," dedi.

"Ben de öyle. Ben de bunu daha önce hiç yapmadım." "Güzel. Buna sevindim."

"Ben de öyle," diye itiraf etti ona gülümseyerek.

Adam onun içinde yumuşuyordu ve amı çiğ ve acılı hissediyordu. Adam kendini dışarı çekip onları yeniden ayarladığında hafifçe inledi, böylece o

yanına sokulmuştı.

Bir süre birbirlerinin kollarına sarılarak uyukladılar, ta ki Kyla aşırı ısınmaya başlayıp kolu uykuya dalana kadar. İsteksizce Hall'dan uzaklaştı.

Yanında bir nefes verdi ve kollarını ve bacaklarını gerdi. "Sen de sıcak ve rahatsız mıydın?" diye sordu.

Ağzının köşesi yukarı doğru eğilmişti. Saçları buruşuk, sevimli bir dağınıklık içindeydi. "Belki biraz. İtiraf edeceğimden değil."

"Tabii ki hayır."

Kyla nihayet sorana kadar birbirlerine gülümsediler, "Ama cidden, yarın ne yapacağız? Nereye gideceğiz? İşiniz bittiğine göre burada kalamayız ve bir yere gitmemiz gerekiyor... yeniden toparlanmak ve bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek için."

"Evet. Biliyorum. Ben de bunu düşünüyordum. Arkadaşlarım -hani şu hapishaneden olan- sana medeni uzayın sınırlarındaki bu rustik gezegende yaşadıklarını söylemiştim. Sen ve Patrice'in alışık olduğu gibi olmayacaktır ama eminim bir süre onlarla kalmamıza izin verirler. Birbirine bağlı altı yıldız sisteminde sadece bir Koalisyon karakolu var. Koalisyon'dan olabildiğince uzakta."

"Kulağa harika geliyor," dedi Kyla, yüzünü ona dönerek.

"Arkadaşlarının aldırmayacağından emin misin?"

"Eminim yapmazlar. Daha önce birbirimize yardım etmiştik. O hapishane gezegeninden çıktığımızdan beri onları sadece bir kez gördüm, ama sanırım Ben."

"Harika. Hadi yapalım o zaman."

"Sizi uyarmalıyım, oldukça ilkel."

"Evalon'da büyümüş biriyle konuşuyorsun."

"Evet, ama Evalon kasıtlı olarak arkaikti. Burası medenileşmemiş bir yer. Çoğaltıcı yok, yerleşim jeneratörü yok, sadece ham doğa."

"Bana uyar. Bu arayışı ne yapacağımıza karar vermek için kullanabiliriz." Uzanıp adamın yüzünü okşadı ve çenesindeki kılları hissetti. "Belki de Lenna'yla gitmelisin. Sen bir şarap uzmanısın. Belki şarap tüccarı falan olmayı öğrenebilirsin."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Sadece bir süreliğine bir yere yerleşmek istiyorum."

"Ben de."

"Bir yolunu buluruz."

"Biliyorum."

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi Hall, tekrar uykuya dalacakmış gibi bakarak, "nereye gittiğimi tam olarak bilmemeyi dört gözle bekliyorum."

İki gün sonra, Lenna onları bilinen evrenin sınırlarında olduğunu hissettiren bir gezegendeki zar zor var olan bir fırlatma limanına bıraktı.

Hall, girişin yanında, yaklaşık yüz yıllık görünen cılız bir taşıtın yanında bekleyen bir adama el salladı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Patrice, yeni sarı saçlarıyla her zamanki gibi güzel görünüyordu ve gelişmemiş ortamda çok rahatsızdı. "Bu senin arkadaşın mı? Korkunç görünüyor."

Yaklaştıkları adam oldukça korkutucu görünüyordu. Hall'dan çok daha uzun boylu ve omuzları daha genişti. Saçları çok yakın kesilmişti ve güçlü, keskin hatlara sahipti.

Yakışıklıydı ama yine de dikkat çekiciydi. Yaklaştıkça, Kyla onun karanlık yüzünde şaşırtıcı mavi gözleri olduğunu gördü.

"Bu Cain," dedi Hall gülümseyerek ve diğer adamın elini sıkarak. "Patrice ve Kyla."

İkisi de adamın elini sıktı. Adam onlara gülümsemedi ama başını salladı; Kyla bunu adamın hoş geldiniz ifadesi olarak algıladı.

Hall onlara sahnede fısıldayarak, "Göründüğü kadar kötü huylu değil," dedi.

Cain ona sadece homurdandı ve ters ters baktı.

Cain'in evine dönerken konuşmanın çoğunu Hall yaptı. Kyla eski moda bir çiftlik olduğunu keşfetti. Asfaltsız yol boyunca yanlarından geçtikleri gerçek sığır sürülerine baktı.

"Bunların hepsi senin mi?" diye sordu, dönüp Kabil'e geniş bir bakışla bakarak. Gözler.

Başını salladı, gözleri hafifçe yumuşadı, sanki onun çiftlikle ilgili heyecanını hissetmiş ve takdir etmiş gibiydi. "Evet. Neden?"

"Sakın bana inek hayranı olduğunu söyleme?" Hall gülerek kolunu ona doladı ve hafifçe sıktı.

"Ben sadece deriyi düşünüyordum. Gerçek deri. Hayal edebiliyor musun?

ne tür botlar yapabilirim? Daha önce kullandığım tek şey kopyalanmış şeylerdi." "Çizme mi yapıyorsun?" Cain sordu.

"Evet," diye itiraf etti, kulağa oldukça aptalca geldiğini fark ederek.

"Sadece eğlence için." Cain önlerindeki yola bakarken gerçekten gülümsedi.

"Güzel."

Kyla, soğukkanlı ve sözsüz tavrına rağmen Cain'in gerçekten iyi bir adam olması gerektiğine karar verdi.

Çiftlikte onları Cain'in karısı Riana karşıladı.

Riana ince ve güzeldi ve kocasından çok daha güler yüzlü ve açık yürekliydi. Kyla ondan hemen hoşlanmıştı. Parmaklarındaki yüzüklerden Cain ve Riana'nın aslında eski moda bir törenle evlendiklerini gördü. Koalisyon bunu hoş karşılamadığı için artık neredeyse hiç kimse bunu yapmıyordu.

Kyla bu fikri sevmişti. Koalisyon'a karşı gerçek bir isyanın gerçekleşmesi onlarca yıl alabilirdi, ancak son zamanlarda birkaç grup bunu denemiş ve başarılı olmuştu.

acımasızca ezildi. Ancak insanlar için hala küçük isyan eylemleri mevcuttu.

Cain ve Riana'nınki gibi sessiz, mutlu bir evlilik bunlardan biriydi.

Belki bir gün o ve Hall da evlenebilirdi.

Elbette bunu önermeyecekti -ilişkilerinde bu kadar erken değil- ama bu ona umut veriyordu. Hâlâ bilinmeyen bir gelecekte onu bekleyen olasılıklar.

Eve doğru ilerlemeye başladıklarında, büyük bir köpek coşkuyla havlayarak onlara doğru koştu. Önce Patrice'e ulaştı ve üzerine atladı, büyük dili dışarı sarkmış halde yüksek sesle nefes alıyordu.

Patrice ya korkudan ya da öfkeden ciyakladı. "Max,"

diye emretti Cain. "Yere yat."

Köpek hemen yere çöktü, itaatkâr bir şekilde oturdu ama sanki itaat etmekte zorlanıyormuş gibi kışını oynatmaya devam etti. Hâlâ hevesle nefes alıyor ve Patrice ile Kyla'nın arasına bakıyordu.

Kyla güldü. "Çok arkadaş canlısı birine benziyor."

"Çok fazla ziyaretçisi olmuyor," diye açıkladı Riana köpeğin kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Sana zarar vermedi, değil mi?"

Patrice köpek tarafından üzerine atlandığı için hâlâ sersemlemiş görünüyordu.

Giyisilerini fırçaladı ve gülümsemeyi başardı. "Oh, hayır. Sorun yok."

Kyla yine gülmemeye çalıştı - çünkü kız kardeşi belli ki kibar olmaya çalışıyordu. O bir hayvan insanı değildi.

Kyla, kız kardeşinin hevessizliğini telafi etmek için eğilip köpeği sevdi, köpek de vücudunu coşkuyla kıpırdattı. Ayağa kalktığında Hall ona gülümsüyor, Cain de başıyla onu selamlıyordu.

Belli ki köpeğine iyi davranmak Kabil'in kalbine giden yoldu.

Çok az bagajları vardı, ama Cain ve Hall onları basit ve rahat görünen ama alıştıkları lükslerden hiçbiri olmayan temiz, hoş bir eve taşıdılar.

"Vay canına," dedi Patrice etrafına bakınarak.

Kyla onun ifadesinin ne anlama geldiğini biliyordu. Muhtemelen bir insanın bu kadar ilkel bir şekilde yaşayabileceğini hiç düşünmemiştir. Kız kardeşini korumak için Riana'ya gülümsedi, "Bayıldım. Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz."

"Elbette," dedi Riana karşılık veren bir gülümsemeyle.

Kyla, Riana'ya dönmeden önce kız kardeşine ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "Kaçak olduğumuz halde bize sahip olmanız gerçekten çok hoş."

Riana kıkırdadı ve bir kolunu Cain'in beline doladı. yanına geldi. "Biz de kaçagız. Hall da bir düzineden fazla kaçak olmalı."

"O da ne?" Hall, eşyalarını yerleştirdiği yatak odasından çıkarak sordu. "Az önce bir düzine mi dedin? Bana hakaret etme. Ben olsam en az iki düzine derdim."

"Böyle devam ederseniz, burada bir gezegen dolusu kaçagınız olacak," dedi Kyla.
dedi.

Diğerleri gülerken, Cain yumuşak bir homurtu çıkardı ve "Bununla yaşayabilirim" diye mırıldandı.

O akşam, Kyla yorganın altına girer girmez Hall onu kollarının arasına aldı ve üzerine yuvarlandı.

Güldü ve kollarını onun boynuna doladı. "Sana da merhaba."

Onu öperken gülümsüyordu. "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu, birbirlerine bakabilecekleri kadar geri çekilirken.

"Seks hakkında mı?" diye sordu. "Ben varım."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu, çünkü çok yakında burada olacağım. Ama ben burayı, Cain ve Riana'yı kastetmişim. Birkaç hafta burada kalabilir misin?"

"Tabii ki! Bence harikalar ve bu çiftliği seviyorum. Cain bana nasıl deri yapılacağını göstereceğini söyledi." Bu olasılık karşısında heyecanını zorlukla bastırabiliyordu.

"Güzel. Güzel. Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Nasıl anladınız? Adam neredeyse hiç gülümsemiyor."

"Bu sadece onun tarzı. Gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi? Onu tanıdıktan sonra-"

"Oh, biliyorum. Hemen söyleyebilirim. O iyi bir adam ve Riana'dan gerçekten hoşlanıyorum. Benim için endişelenmene gerek yok. Şimdi, Patrice, diğer tarafta

el..." Eğlence ve endişe arasında kalmış bir halde sözünü kesti.

"Söylemeliyim ki," diye mırıldandı Hall, "Cain'in ona Riana'nın ahırını temizlemesine yardım etmesini söylemesini hayatta kaçırmazdım."

Kyla kıkırdadı, kız kardeşine güldüğü için kendini suçlu bile hissetmiyordu. Dünyanın geri kalanının nasıl olduğunu görmek ona iyi gelebilirdi. Patrice şu anda çok kaybolmuş görünüyordu. Kyla'nın hissettiğinden çok daha fazla kaybolmuştu. "Ve ona artık imparatoriçe olmadığını hatırlattığında. Yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz." Sonra iç çekti. "Zavallı Patrice."

"Ona bir şey olmaz. Eğer çalışmak istemiyorsa, her zaman zengin bir adamla takılabilir. Charlton'un onunla ilgilendiğini biliyorum. Çok güzel bir kız. Diğer erkekler de ilgilenecektir."

"Evet, ama sırf rahat yaşayabilmek için kendini bu şekilde satmasını gerçekten istemiyorum. Onda bundan çok daha fazlası var."

"Biliyorum," diye kabul etti Hall, ses tonu değişmişti. "Ama diğer insanların ne yaptığını her zaman kontrol edemezsin, sevdiğin insanların bile."

"Evet." Tekrar iç çekti. "Haklı olduğunu biliyorum. Umarım yolunu bulacaktır."

Hall onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi tekrar öptü. "Eminim öyle yapacaktır."

Kyla şu anda kız kardeşi hakkında konuşmaktan daha iyi şeyler yapmaları gerektiğine karar verdi. Ne de olsa bacaklarının arasında büyük, sıcak, güçlü, yakışıklı bir adam vardı; onu seven ve asla terk etmek istemeyen bir adam. "Yani onun gerçekten muhteşem olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" diye alay etti.

Hall başını salladı, gözleri çok yumuşaktı. "O kadar da muhteşem değil sen."

"İyi cevap," dedi Kyla, onu aşağı çekmeden hemen önce Bir öpücük daha.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Bir ay sonra, Kyla bir atın üzerindeydi - hormonlar ve melezleme yoluyla tasarlanan hayvanlar yerine gerçek, Dünya'dan gelen saf bir aygır. Evalon'da her zaman bilinir.

Hall'un iri aygırına yetişmeye çalışarak dörtlüde at sürüyordu.

Hâlâ Cain ve Riana'nın çiftliğindeydiler ve Kyla hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Bu gezegeni seviyordu ve hem Cain'i hem de Riana'yı seviyordu. Topluluktaki diğer ailelerden bazılarını tanımaya başlamıştı ve daha önce hiç burada olduğu gibi olayların gerçekten bir parçası olduğunu hissetmemişti.

Şimdiden birkaç çift bot yapmıştı. Birkaç tanesini hediye etmişti ama geri kalanını satmıştı - özellikle varlıklı olmayan bir topluluk için şaşırtıcı miktarda para karşılığında.

Ayrıca, Hall vardı. En çok onu seviyordu.

Omzunun üzerinden ona sırtarak seslendi: "Şu dırdırcının ayak uydurmasını sağlayamıyor musun?"

Kyla ayak bileklerini atın yan tarafına geçirdi ve aygır da buna hızlanarak karşılık verdi.

Kendisi ve aygırı Hall'un yanına yaklaşırken yüksek sesle güldü. Uçuyormuş gibi, tamamen özgürmüş gibi, hiçbir şey onu tutamazmış gibi hissediyordu.

Sonunda yavaşlamak zorunda kalan atının yorgunluğu dışında hiçbir şey onu durduramazdı.

Hall onunkini de yavaşlattı ve dik bir tepenin zirvesine ulaştıklarında atları önce tırıs sonra da yürüyüşle sakinleştirdiler.

"Neredeyse vardık mı?" Kyla rüzgârı, taze toprak ve çimen kokusunu içine çekerek sordu.

"Evet."

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Hall atını durması için çekti, Kyla da öyle yaptı. Hall başıyla tepenin diğer tarafını işaret etti. "İşte geldik."

Kyla önlerindeki manzaraya baktı. Çok güzeldi, geniş bir nehre doğru eğimli bir tepe ve onun ötesinde çiftlik gibi görünen tarlalar vardı. "Neden buradayız?"

"Çünkü o mülk parçası satılık. Bu gezegende olmak hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Tabii ki. Ama orası bir çiftlik, değil mi? Sen çiftçi olmak istemiyorsun ve ben de sırf burada kalabilelim diye gerçekten sevmediğin bir işi yapmanı istemiyorum."

"Çiftçi olmayacağım. Pek sayılmaz. Bir süredir toprak üzerinde bazı testler yaptım. İklim idealden biraz daha soğuk ama bence oradaki toprak gerçekten ilginç üzüm türleri için uygun." Gözleri gerçekten iyi bir planı olduğunda olduğu gibi parlıyordu.

"Üzüm mü?" Zihnine işlediğinde nefesi kesildi. "Üzüm bağı mı? Bir üzüm bağı mı kurmak istiyorsun?"

"Ve bir şaraphane." Sanki tepkisini kontrol ediyormuş gibi onu yakından izliyordu. "Biraz yardım tutmam gerekecek ama küçükten başlayabilirim. Ailemin yaptığını yapabilirim. Sanırım hoşuma gider, eğer senin için de uygunsa."

Hall'un mutlu olabileceğini, yapmak istediği bir şeyi yapabileceğini ve bu gezegende kalabileceklerini fark ettiğinde sevinçten ve heyecandan neredeyse boğulacaktı. Atından atladi, yere ulaştığında neredeyse tökezliyordu.

Hall da attan iniyordu ve onu yakalayıp kucakladı. "Yani bu bir evet demek, öyle mi?" diye mırıldandı saçlarına.

"Neden kendin için hissetmiyorsun?"

Ağzını onun boynuna bastırdı ve her ikisini de birbirlerinin sevgisi, neşesi, heyecanı ve umuduyla dolduran bir bağlantı kurdu.

O kadar güçlüydü ki onu sarstı. Zar zor ayağa kalkabildi. Sonunda bağlantıyı kopardığında gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Bana söz ver, bunu başka biriyle asla yapmayacaksın" derken yüzü kızarmış ve nefesi kesilmişti.

Gülümsüyordu, ama ona bakınca yüz ifadesi değişti. "Elbette yapmayacağım. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu benim için seks kadar mahrem bir şey ve bunu paylaşacağım tek kişi sensin."

Gözyaşlarını sildi. "Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm."

Başını salladı ve atları tepeden aşağı indirip araziye keşfedebilmeleri için bağlarken onun elini tuttu.

"Buraya yetecek kadar paran var mı?" Nehre bakan büyük eve yaklaştıklarında Kyla sordu.

"Evet. Buradaki fiyatlar Koalisyon uzayının geri kalanına kıyasla ucuz. Bende yeterince var. Lenna önümüzdeki hafta bu bölgede olacağını söyledi, o yüzden bizi alabilir ve biz de gidip toplayabiliriz."

"Mükemmel. Lenna'yı tekrar görmekten memnun olacağım. O nasıl?"

"Her zamanki gibi. Bana yuva kurmuş olabileceğimi söyledi ama bu konuda pes edecek gibi değil."

"En azından bununla iyi vakit geçiriyor. Umarım Koalisyon'la başı derde girmez."

"İşleri yoluna koymak gibi bir huyu var. Bence iyi olacak."

Kyla boğazını temizledi. "Zulanı toplarken, eğer o civarda olursak, belki durup Patrice'i ziyaret edebiliriz?"

Hall, "Elbette yapabiliriz," dedi ve sessiz, rahatlatıcı bir hareketle bir elini saçlarında gezdirdi.

"Charlon'a geri döndüğüne inanamıyorum. Yani, artık onun metresi sayılır."

"Evet, ama bu onun bildiği hayata olabildiğince yakın. İnsanlar her zaman bu kadar çabuk değişmez."

İçini çekti, endişesini ve hayal kırıklığını nefesiyle dışa vurdu. Patrice iki hafta önce, uygarlaşmamış bir dünyada ilkel bir yaşam sürmekten vazgeçip gitmişti. Kyla sonunda bu fikre alışmaya başlamıştı. "Ama ondan bıktığında ne olacak? Sonsuza kadar o kadar güzel kalmayacak."

"O zaman bir yolunu bulması gerekecek. Her zaman gelip bizimle yaşayabilir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kyla eğildi ve Hall'un omzunu öptü. "Evet. Bunu biliyorum. Ondan pek hoşlanmadığını bildiğim için bunun anlamı çok büyük. Teşekkür ederim."

"Hiçbir şeye sana bağlandığım kadar sıkı bağlanmadım. Hayatımın geri kalanında umutsuzca zincirlenmiş durumdayım." Hall'un gözleri sıcak ve yumuşaktı. "Ama bu hayatım boyunca aradığım türden bir esaret. Ne var seninki benim. Kız kardeşin de dahil."

"Ben de," diye fısıldadı, daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar duygusaldı.

Hall ona biraz sarıldıktan sonra, "Pekala. Bu eve bakmak ister misin? Ev sahipleri içeri girebilmemiz için anahtarı ödünç verdiler."

"Evet, evi görmek istiyorum. Sabırsızlanıyorum! Her zaman kendime ait bir evim olsun istemişimdir."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Hall. "Ben de öyle."

Henüz okumadıysanız, serisinin ilk kitabı [Hold](#), Cain ve Riana hakkında. Bu yaz, Lenna hakkında başka bir devam kitabım olacak. Bu kitaptan erken bir alıntıyı ilerleyen sayfalarda bulabilirsiniz ve ön sipariş bağlantıları Mayıs ayı sonuna kadar hazır olacak.

Satışlardan ve yeni çıkan ürünlerden haberdar olmak istiyorsanız, hem Noelle'im hem de yeni çıkan ürünlerimle ilgili haberleri paylaştığım aylık bültenime kaydolabilirsiniz.

Adams ve Claire Kent mahlasları. [Buradaki](#) bağlantı üzerinden kayıt olabilirsiniz.

OceanofPDF.com

Sonbahar'dan alıntı

Lenna adamların söylediklerinden hiçbir şey anlayamıyordu, yine de dikkatle dinliyor ve tanıdık kelimeler bulmaya çalışıyordu. Öyle görünüyordlardı ki

İnsanlara o kadar benziyorlardı ki, gerçek bir uzaylı türü olduklarına inanamıyordu - en azından tamamen değil. Ama eğer insan ya da yarı-insan olsalardı, bu gezegene bir şekilde gelmeleri gerekirdi, uygarlığa dair herhangi bir anının yok olması için yeterince uzun zaman önce.

Lenna hiçbir kelimeyi tanıyamadı, bu yüzden atalarının aslında bir Dünya dili konuştuğuna dair hiçbir kanıtı yoktu. Ama ilk insanın ölümünü tartıştıklarını anlayabildi. Hatta Muhteşem Olan cesedin üzerine basmış ve tükürmüştü.

Herhangi bir gezegende yorumlanması zor bir hareket değildi.

Lenna kurtarılıp kurtarılmadığını merak etmeye başlamıştı. Kimse onun zarar görmemiş olmasını umursamıyor gibiydi. Belki de Kılılı Adam ilk adamı sadece öldürmek için öldürmüştü. Onun hayatını kurtarmak için değil.

Hayatta olduğu için mutluydu - kurtarılma nedeni her ne olursa olsun - ama birilerinin varlığını kabul etmesini tercih ederdi. Ne de olsa bu yabancıların kendisine yardımcı olabileceğini umuyordu.

Konuşma dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, kısa boylu, iğrenç birinin kendisine arkadan yaklaştığını fark etmedi. Elleri gömleğinin üzerindeydi. Yırtık kumaşı çekerek tenini ortaya çıkarırken, pespaye bir ilginin sesi olduğu anlaşılan bir ses çıkardı.

Lenna şaşkınlıkla nefesini tuttu ve içgüdüsel olarak tepki verdi. Topuğunun üzerinde döndü ve sağ bacağını tekmeleyerek ayağıyla adamın tam kasığına vurdu. En azından, eğer bir insan erkeği gibi yaratıldıysa, kasığı *olmalıydı*.

Görünüşe göre öyleydi. Acıyla ofladı ve tıpkı Koalisyon uzayındaki herhangi bir gezegendeki herhangi bir adamın yapacağı gibi eğildi.

Lenna kendi başının çaresine bakmaya alışkındı ve bu ucube, ilkel dünyada terk edilmiş ve yalnız olsa bile herhangi bir mağduriyete katlanmak niyetinde değildi.

Ama saldırdıktan sonra konumunun ne kadar savunmasız olduğunu fark etti. Burada hiçbir koruması yoktu ve az önce altı erkekten birine vurmuştu.

onu çevreleyen. Diğerleri bunu takdir etmeyebilirdi. Ne de olsa, görünüşe bakılırsa, bu avcı-toplayıcı tiplerin oldukça eski moda hassasiyetleri vardı.

Ancak diğerleri yoldaşlarını savunmadı. Merakla baktılar ve Muhteşem Olan tekmelediği adama bakarak alaycı bir şeyler mırıldandı.

Kıllı Adam bir dizi homurtu ve oflama sesi çıkardı. Onun kara gözlerine bakana kadar gerçekten güldüğünü fark etmemişti.

Belli ki, iğrenç arkadaşının bir kadın tarafından dövüldüğünü görmek onu eğlendirmiş

Onu.

Lenna şüpheyile geriye dönüp tekmelediği kişiye baktı. eğilmiş ve inliyordu. Adamın bu kadar aşağılandığı için kızacağını düşündü ve nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Adam doğruldu ve bariz bir saldırganlıkla iki adım atarak ona hırladığında gerildi

Ama Kıllı Adam, diğerinin aniden durmasına neden olan keskin bir söz söyledi.

Lenna merakla arkasına baktı ve Kıllı Adam'ın onu korumaya mı çalıştığını yoksa diğer adamı küçümsediğini mi anlamaya çalıştı. O zamandan beri

Kıllı Adam diğerine soğuk bir şekilde bakıyordu, o da ikinci yoruma doğru eğildi.

Şu anda bile hiçbiri onun için endişeleniyor gibi görünmüyordu ama en azından o iğrenç yarı hayvanın onunla uğraşmasına izin vermemişlerdi.

Diğerleri hâlâ konuşuyor, onun varlığını tamamen görmezden geliyorlardı.

Tartışma sırasında Kıllı Adam gidip ilk adamın sırtından mızrağını aldı. Sonra cesedi keçeleşmiş, kanlı saçlarından tutup yukarı çekti.

Lenna irkildi ve gözlerini kaçırdı. Eğer cesedin kafa derisini yüzecek ya da anatomisinin başka bir parçasını ganimet olarak kesecekse, kesinlikle oradan uzaklaşacaktı.

Ancak arkasına dönüp baktığında, Kıllı Adam'ın boncuklardan ve diş benzeyen şeylerden yapılmış bir kolyeyi çekip çıkardığını gördü. Sonra cesedi tekrar yere bıraktı.

Konuşmaya devam eden altısı da arkalarını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Lenna gözlerini kırptırdı. "Bu da ne?" diye mırıldandı.

Gerçekten onu burada mı bırakacaklardı?

"Hey!" diye seslendi, peşlerinden koşarak. "Hey! Bekle! Bekle!"

Arkalarını döndüler ve Muhteşem Olan'ın ağzı kızgınlıkla kıvrıldı. Adam ona bir şey söyledi ama belli ki kadın ne olduğunu anlayamadı.

"Seninle gelebilir miyim?" Ona doğru koştu, yalvarırcasına ona baktı ve isteğini açıkça ifade etmenin bir yolunu aradı.

Pek cömert insanlara benzemiyorlardı ama en azından onu vahşi hayvanlardan koruyabilir ve yiyecek bir şeyler verebilirlerdi. Aptal değildi. Onlarla birlikte hayatta kalma şansı tek başına olduğundan çok daha fazlaydı.

Artık lider olduğundan şüphelendiği Muhteşem Olan ona üstünkörü bir bakış attı ve yine dudak büktü.

Lenna kendini her zaman çekici bir kadın olarak tanımlamıştı ve yıllar boyunca pek çok erkeğin ilgisini çekmişti. Ama belli ki yüzündeki ya da vücudundaki hiçbir şey karşısındaki adama çekici gelmiyordu.

Cazibe ya da nezaket onu etkilemeyeceğinden, ona sunabileceği bir şey bulmak için zihnini yokladı. Elindeki tek şey daha önce bulduğu böğürtlenlerdi. Bu yüzden, adam tekrar ona sırtını dönmeden hemen önce, elini cebine soktu ve yarı ezilmiş böğürtlenleri ona doğru uzattı.

Şaşkınlıkla geri çekildi ve kısılmış kahverengi gözleriyle kırmızı meyvelere baktı.

Kıllı Adam homurdanarak bir tür soru sordu ve lider bu soruyu umursamaz bir tavırla yanıtladı. Sonra lider tekrar ondan uzaklaştı.

Korunmak için son şansını da kaybettiğini anlayan Lenna, Kıllı Adam'ın hâlâ merakla kendisine baktığını fark etti.

Bu yüzden ona doğru koştu ve meyveleri uzattı. Kendini bir Pis bir mağara adamına ezilmiş çilek vermeye çalışmak tam bir aptallıktı ama o bunu umursamayacak kadar telaşlıydı.

Kıllı Adam onun elindeki meyvelerden birini dikkatlice aldı. Sonra onu incelemek için daha yukarı kaldırdı, yüzünün üst kısmı -saçla kaplı olmayan tek kısmı- bariz bir kafa karışıklığı sergiliyordu.

Meyvelerin ne işe yaradığını bile bilmediğini fark eden Lenna, onlardan birini alıp abartılı bir yavaşlıkla ağzına attı. "Mmm," diye mırıldandı, sanki bir çocukla uğraşıyormuş gibi.

Kıllı Adam kaşlarını çatı ve meyveyi ağzına götürdü. Tadına bakar bakmaz ifadesi değişti. Bir şeyler homurdandı ve sonra sanki ne dediğini anlaması gerekiyormuş gibi ona baktı.

Lenna omuz silkti ve bir avuç dolusu böğürtlenin geri kalanını ona uzattı. Onları aldı ve birkaç tane daha yedi.

Başını sallayarak, çoktan uzaklaşmaya başlamış olan diğerlerine bir şeyler seslendi.

Lider durdu ve Kıllı Adam'a baktı. Biraz daha tartıştıktan sonra, sonunda yanına geldi ve meyvelerden birini kendisi yedi.

Biraz daha konuştuktan sonra yanına gitti ve diğer bakımlı adamlardan birinin kemerinden bir şey aldı. Sonra da Lenna'ya getirdi.

Boş bir deri çuvaldı. Yakışıklı lider, anlamadığı birkaç kelimeyle birlikte çuvalı Lenna'ya uzattı.

Arkasını döndü ve tekrar yürümeye başladı.

Lenna şaşkınlık içinde çuvala baktı. İçgüdüsel olarak, hâlâ yanında duran Kıllı Adam'a baktı.

Kadının sorgulayan yüz ifadesini okuduğu belli olan adam son meyveyi eline aldı ve çuvala attı. Sonra bir el hareketi daha yaparak kadına onları takip etmesi gerektiğini açıkça söyledi.

O da uzaklaşmaya başladı.

Ama şimdi Lenna anlamıştı. Onlarla gitmesine izin verilmişti. Karşılığında da bu çuvalı böğürtlenle doldurmak zorundaydı.

Hoş karşılanan bir misafir olmayı tercih ederdi ama bu hiç yoktan iyiydi.

En azından hayatta kalma şansı vardı.

Ormanı temizlediğine göre yeterince çilek bulabileceğini umarak peşlerinden koştu. Daha önce bulduklarının hepsi

Orman. Yine de etrafta, çimenli düzlükte bile ağaç kümeleri vardı, bu yüzden hala biraz umudu vardı.

Bir saatten fazla yürüdüler ve Lenna onlara ayak uydurmak için çalışmak zorunda kaldı.

Artık başladıklarına göre, ara sıra ona bakıp acele etmesi için sabırsız hareketler yapan Kılılı Adam dışında onun varlığını bile kabul etmiyorlardı.

Normal şartlar altında Lenna gayet iyi yürüyordu. Ama neredeyse üç gündür yürüyordu ve vücudunun her yerinde kesikler ve çürükler vardı. Ayrıca, toplaması gereken meyveleri saklayan yaprakları her fark ettiğinde durmak zorunda kalıyordu.

Açıkçası, bu koşullar altında sürekli acele ettirmek çok can sıkıcıydı.

Kurdun dışının kaval kemiğinde açtığı büyük kesik o kadar yoğun yanıyordu ki artık başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Bu yüzden, bir ağacın altında başka bir böğürtlen parçası gördüğünde, diz çökmedi ya da çömelmedi, bunun yerine cildindeki gerginliği biraz hafifletmek umuduyla tamamen oturdu.

Burada ne kadar çok olduğunu görünce rahatlayarak meyveleri toplamaya başladı. Birkaç dakika içinde çuvalının neredeyse dörtte üçü dolmuştu.

Tam ayağa kalkacaktı ki, yanlarında güçlü kollar hissetti ve onu arkadan yukarı çekti.

Ürkek bir çığlık atarak bacaklarını dışarı attı ve kim olduğunu görmek için başını geriye doğru salladı.

Kılılı Adam. İri elleri kadının kaburgalarına uzanıyordu ve yırtık gömleği açıkta kaldığı için ellerinden biri doğrudan kadının tenine, göğsünün hemen altına temas ediyordu.

Yine de cinsel bir ilerleme değildi. Bunu hemen fark etti. Adam yine homurdanıyordu, sesi sert ve otoriterdi.

Bu muameleden bıkan Lenna tersledi. "Bırak beni, seni hayvan. Yorgunum ve yaralıyım ve sen bana bu lanet meyveleri toplatıyorsun!"

Onu ayağa kaldırmıştı ama henüz serbest bırakmamıştı. Kızın öfkeli sesi onu şaşırtmış gibiydi. Biraz daha homurdanmadan önce kısa bir süre durakladı.

Lenna kendini biraz histerik hissetti ve bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı. Bu çok saçmaydı. Birbirlerini anlayamıyorlardı ama sanki anlayabiliyorlarmış gibi didişiyorlardı.

Adamın pençesinde debelenirken, parmaklarından birini göğsünün alt tarafında hissettiğinde nefesi kesildi.

Onu öyle aniden bıraktı ki dizleri büküldü.

Öne doğru düştü, ayaklarındaki ve bacaklarındaki acıdan dolayı ağlıyordu.

Saçma sakalı yüzünden yüzünü okumak gerçekten zordu ama şimdi gözleri kısılmıştı ve kendini onun yanına yere bıraktı.

Adam kadının bacaklarından birini, zonklayan kesiğin olduğu bacağı ele geçirmeye çalışırken kısa bir itiş kakış yaşadılar.

Sonunda ona bakmasına izin verdiğinde burnunu çekiyordu ve bu onu korkutuyordu. Sanki kokluyormuş gibi eğilmişti.

Lenna iğrenerek gözlerini kaçırdı. Eğer çok tuhaf bir şey yaparsa, ondan vazgeçmek zorunda kalacaktı.

Ama kesiğe dokunmadı bile. Onun yerine, ayağa kalktı ve yürüdü. Uzakta.

"Peki, tamam," diye mırıldandı. "Devam et ve beni burada bırak. Ben hiç böyle çirkin, bencil, kokuşmuş, kaba..."

Kıllı Adam döndüğünde hâlâ şikâyetlerini sıralıyordu.

Birkaç yaprak taşıyordu ve o da nefesinin altında mırıldanıyordu. Yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, o da en az onun kadar kızgındı.

"Sorununun ne olduğunu bilmiyorum," dedi, onun anlayamayacağını bildiği halde, "burada dezavantajlı olan *benim*. Seni yavaşlatmak için yaralanmadım."

Onu görmezden geldi ve yaprakları avucunun içinde ezdi. Sonra kızın ayak bileğini tuttu ve bacağını uzattı.

Kadın ne yaptığını anlamadan, adam yaprakları derin ve acı veren kesiğin üzerine sürdü.

Yapraklar yarasını acıttığında hafifçe inledi, ama itiraz edemedi ya da çekip gidemedi, hisler kutsanmış bir şekilde uyuştı. Yapraklar ağrı kesici olmalı.

"Ah. Teşekkürler." Kendini pek cömert hissetmiyordu ama en azından adamın yardım etmeye çalıştığını fark etti.

Adam ayağa kalktı ve Lenna'nın tepesinde belirdi. Sessiz talebini fark eden Lenna içini çekti ve ayaklarının dibindeki çilek çuvalını almak için öne doğru eğildi.

Yukarıya, farklı bir açıdan baktığında yeni bir şey fark etti. Şaşkınlık içinde seğirmesine neden olan bir şey.

Gözlerini hızla kaçırdı ve tökezleyerek ayağa kalktı. Adam ona elini bile uzatmamıştı.

Başka bir şey homurdandı ve yüzünde sabırsız ve sinirli bir ifadeyle ona hareket etmesini işaret etti.

Lenna gözlerini kırptırdı ve yürümeye başladı, ayakları hala onu öldürüyor olsa da bacağı çok daha iyi hissediyordu.

Sorularından biri cevaplanmıştı. Bu Kıllı Adam kesinlikle insandı; en az şık ve yakışıklı lider kadar insandı.

En azından, hayvan derisinden tuniğinin altında gördüğü şey kesinlikle insandı. Ve erkek.

İç çamaşırı giymemişti. Ve sertleşmişti.

Bu bilgiyle ne yapacağından pek emin değildi, düşüncesi karşısında biraz utanmak dışında. Umarım, o şey olmamıştı onu tahrik etmişti. Böylesine kaba, kıllı bir yaratıkla seks yapma fikri hiç de çekici değildi.

Şimdi, eğer Muhteşem Olan teklif etseydi - ve bir pislik olmasaydı - o zaman belki bunu düşünebilirdi. Ama *bu* seferki yıkanmaya bile tenezzül etmiyordu.

Herhalde onun morarmış, kanlı bacağına bakarak tahrik olmamıştı. Burada işler zaten yeterince tuhaftı.

Kesinlikle şehvetle hareket etmiyordu. Zaten kızın bir mesafe önündeydi ve yüzünde ne bir sıcaklık ne de bir ilgi vardı.

Bu gezegende sıkışıp kalmıştı. Bu kaçınılmazdı. Ve tek başına hayatta kalmak için çok az şansı vardı. Lenna her zaman pratik biri olmuştu. Kendisine sunulan her türlü yardımla yetinecekti.

Ama koca, pis kokulu bir mağara adamı onunla seks yapmayı bekliyorsa, başka planlar yapmak zorunda kalacaktı.

Şimdilik bu konuda endişelenmeyecekti. Bu sadece bir tesadüf olabilirdi. Buradaki erkeklerin hiçbiri onun kadınsılığından etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Ayak uydurmak için acele eden ve acıyan açlığını ve kaslarındaki ağrıyı görmezden gelmeye çalışan Lenna, Kılılı Adam'ı gittiği yere kadar takip etti.

Belki de onu tahrik eden şey avlanmaktı.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Claire on iki yaşından beri aşk romanları yazıyor. İngiliz edebiyatı alanında doktoraşı var ve yazmadığı zamanlarda üniversite düzeyinde İngilizce dersleri veriyor.

Ayrıca Noelle Adams (noelle-adams.com) takma adıyla aşk romanları yazmaktadır. Claire ile iletişime geçmek isterseniz, lütfen ona göz atın web sitesini (clairekent.com) ziyaret edebilir veya clairekent.writer@yahoo.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Claire Kent Yazarının Diğer Kitapları

[Eşlik Eden](#)

[Kırma](#)

[İsimsiz](#)

[Vaftiz](#)

[Enkarne](#)

[Yedi](#)

[Pişmanlık Yok](#)

[Karmaşık Tutuş](#)

[Tamamlandı](#)

[Tatlı Günah Daha](#)

[Karanlık Serbest](#)

[Bırakma Çıkarma](#)

[Serbest Bırakma](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.